terræ distinguenda fiat publica a privatis. t.2.p.449.n.4
Crimina quomodo per indulgentiam Principis aboleri possint: vide in verbo Indulgentia.
Crimen an finiatur, si reus, vel accusator appellatione interposita, vel pendente appellationis tempore decesserit. t. 2. p.362. n.6.& 8
Criminis notorii ubinam in jure mentio fiat; & unde sit eruenda doctrina circa crimina notoria. t.2.p.469.n.3
Crimen notorium quodnam sit. ibid. & seq.
Crimina regulariter morte extinguuntur, pœna tamen pro eis imposita etiam durat post mortem. t.3.p.307.n.7
Crimen probatum per inquisitionem regulariter pœna ordinaria punitur; sed si impedit ordinis executionem, fit depositio sicut per accusationem. t.5.p.26.n.6
Crimina graviora etiam post mortem delinquentium inquiruntur & damnantur. t.5.p.100.& seq.n.7
Criminosus occultus, præter homicidam; post peractam pœnitentiam potest in susceptis ordinibus ministrare, & ad superiores ascendere; monendus est tamen ne ministret, & ne promoveatur. t.2.p.249.n.4
Vide in verbo Delictum.
Criminosus emendatus in quibus causis sit tanquam testis admittendus. t.2.p.269.n.6
Criminosus in crimine persistens, tam in civili, quam criminali causa a testimonio repellitur, emendatus vero non infamis admittitur in negotio civili. ibid.n.6.& seq.n.9
Criminosus quinam dicatur. ibid.n.8
Criminosus emendatus tanquam testis admittitur in causa civili, non in criminali, & quare. ibid.n.9.& seq.
Criminosus quando præsumatur emendatus. ibid.
Criminosi tanquam testes admittuntur in aliquibus casibus. ibid.n.10.
Criminosi an æque repellantur a testimonio ferendo jure Cæsareo, ac jure Canonico; vide in verbo Crimen.
Criminosus lege Julia repetundarum damnatus a testimonio prohibetur, tam in judicio, quam in testamento. t.2.p.265.n.15
S. Crispini monasteria duo sunt in diœcesi Suessionensi, aliud ordinis D. Augustini, aliud D. Benedicti. t.2.p.447.n.1
Crucesignati, Cruciata, Crucem prædicare quid sit; & quomodo crux a militibus in sacris expeditionibus deferretur. t.5.p.394.n.2
Crucesignatorum Gallorum, & Italorum pacta cum Venetis referuntur. t.5.p.341.& seq.n.5
Crucis vexillum ad quorum receptionem sit ex veteri more Ecclesiæ adhibitum. t.2.p.142.n.3.4
Crux ante quos pravia deferatur. t.2.p.172.n.3
Crucis Patriarchalis, & Archiepiscopalis discrimen in delatione. ibid.& seq.
Crucem anteferendi usus restrictus, & unde ortum habuerit. ibid.
Crucis incendium a Judæis quotannis in detestationem Aman fieri solitum, quare fuerit a Christianis Imperatoribus prohibitum. t.5.p.80.n.11
Cryptæ Ferratæ monasterium Ordinis D. Basilii, in quo Græco sermone, & ritu divina officia celebrantur. t.3.p.610.n.1
Cuculla quid sit, & quod genus vestium significet. t.1.p.282.n.4
Cuculla apud monachos D. Benedicti, & capitis tegumentum, & totius corporis indumentum significat. ibid.
Cucullæ usus monachorum proprius, & canonicis regularibus prohibitus. ibid.
Cucullam ad memoriam deferre quid sit. ibid.n.5
Cucurbitare quid sit apud veteres feudistas. t.3.p.192.n.11
Culpa quid sit, & quando committatur circa res alienas. t.3 p.159.n.4
Culpæ gradus tres referuntur. ibid.
Culpa lata quoad præstationem in contractibus dolo proxima est. ibid.& col.1
Culpa levis, & levissima quidnam sint. ibid.
Culpa lata, & levis in quibus contractibus præstari debeant, variæ traduntur regulæ. t.3.p.160.& seq.n.5.6
Culpa, & diligentia aliquando ex pacto præstari debet. ib.n.7
Cumana civitas Episcopalis duplex, in Oriente alia, alia in Campania. t.1.p.201.n.1
Cunabula sunt infantiæ panni, quos solus secum mortui referunt. t.4.p.47.n.2
Cunabula sunt infantiæ panni, & etiam illi quibus sepeliendi involvuntur. t.1.p.373.n.1
S. Cuniberti Ecclesia collegialis extra muros civitatis Coloniæ, t.1.p.591.n.2
Curator an possit adultam filiam suam nuptui cum proprio filio collocare; vide in verbo Curator.
Curia in utroque jure, & apud probatos Authores quid significet. t.1.p.228.n.3
Curia apud Romanos duplex, & generalis ejus apud eos acceptio. ibid.
Curiæ a Romanis in omnibus Imperii civitatibus constitutæ. t.1.p.223.n.17
Curiæ ad exemplum Senatus institutæ. ibid.
Curiæ tradi quid sit. ibid.& seq.
Curiales quinam sint, & quare ab ordinibus suscipiendis arceantur. t.1.p.319.n.6.7
Curiales dicuntur, qui cum Imperatore in Curia morantur. t.4.p.74.n.3
Cusentina Ecclesia Metropolis est Calabriæ. t.1.p.410.n.1
Custodia Eucharistiæ, Chrismatis, & aliorum sacramentorum commendatur. t.3.p.511.& seq.n.2
Vide in verbo Eucharistia, Chrisma.
Custos in monasteriis quis sit, & quid custodia, explicatur. t.1.p.159.n.7
Custos perpetuus. ibid. n.8
Custodes Ecclesiæ qui dicantur: ubi de custodibus apud Gentiles. t.1.p.361.n.1
Custodes templorum apud Gentiles quare a Justino reprehendantur. ibid.n.2
Custodis cura quæ sit, & in quo distinguatur a cura sacristæ. ib.n.5
Custos in Ordine Seraphico Fratrum Minorum aliquando sumitur pro Ministro Generali, aliquando pro Ministro Provinciali. t.2.p.261.n.5
Custodes varii apud eos. ibid.
Cyprus paruit Patriarchæ Antiocheno, cujus jugum excussit; & quod obedientiam Patriarchæ Constantinopolitano non præstet. t.1.p.493.n.3
Cyprus insula est, quam præclaram faciunt urbes duæ præcipuæ. t.2.p.118.n.2
Cyprus quanta rerum omnium ubertate abundet, breviter probatur. ibid.

DÆmoniaci, vel alias insani, an sacris ordinibus initiari possint. t.1.p.323.n.16
Dalmatica apud Romanos quid fuerit. t.1. p.291.n.33
Dalmatica Senatoria, & Regia vestis ad sacros usus translata est, & quorum ecclesiasticorum ministrorum sit propria. ib.& seq.
Dolonense monasterium ordinis D. Benedicti in diœcesi Lemovicensi, a quo fuerit fundatum. t.3.p.589.n.2
Damnatus ex actione injuriarum infamiam incurrit, nisi sit in re modica, sed potest per Pontificem restitui. t.2.p.448.n.1
pro Damnatis non esse ab Ecclesia orandum probatur; explicanturque rationes in contrarium facientes. t.5.p.192.n.5.& 8
Damnorum duo genera distinguuntur, cum quæritur de jurisdictione judicis delegati circa ea. t.2.p.401.n.5
Damna ante litis contestationem jure actionis æque principaliter petuntur. ibid.
Damna plerumque æstimantur arbitrio ejus, qui vim passus est, sacramento præstito. t.2.p.131.n.1
ad Damnum resarciendum tenetur, qui illud dedit, vel ejus causam & occasionem præbuit. t.5.p.309.n.1
Damnum a pecude datum quomodo resarciendum esset in lege veteri. ibid.n.2
Damnum per incendium casu admissum quomodo sit compensandum. ibid.n.2
ut Damnum datum vindicetur, quid requiratur. t.5.p.310.n.1
Danæ, & Daciæ populi a pluribus recentioribus Scriptoribus confunduntur. t.1.p.97.n.3
Daniæ regnum varias leges accepit a Regibus suis; in rebus profanis consuetudine, in ecclesiasticis vero sacris canonibus usus est. ib.
Data Constitutionum, rescriptorum, & aliorum contractuum quomodo conscribenda ex utroque jure, tam apud Ecclesiasticos, quam laicos. t.1.p.24.n.2
Datum pro utilitate communi nequit propriis cujusquam usibus applicari. t.3.p.?.n.2.&3
Debitoribus condemnatis quis terminus datus ad solvendum, & quam sæva in eos statuta pœna jure antiquo Romanorum. t.1.p.397.n.4
Debitor qui promisit certo loco solvere, etsi privilegiatus sit, ne extra domicilium in jus vocetur, ibi, & in loco domicilii conveniri potest: & si solvat in loco domicilii debitum, congrua satisfactione damni facta, reddere cogitur. t.2.p.33.n.1
Debitor promittens usuras solvere non obligatur; juramento tamen accedente cogitur eas præstare, sed postea eas repetere valet. t.2.p.318.& seq.n.2.3
Debitor morosus, ubi dies, & pœna adjecta est, moram emendare non potest, etiam ante litis contestationem. t.3.p.181.n.3
Debitores quam stricte olim creditoribus obligarentur. tom. 3. p.197. n.10.
Debitores nexi, & addicti quinam dicti fuerint. ibid.
Debitorum status crudelitate fœneratorum mutatus: ubi de hoc memorabile exemplum. ibid.
Debitores qua ratione hodie apud Hispanos suis creditoribus obstringantur. ibid.& seq.
Debitor propter inopiam debitis solvendis impar, an valide excommunicari possit. t.3.p.126.n.1
Debitor, qui privilegio gaudet, ne ultra quam facere potest, conveniatur, si ad pinguiorem fortunam devenerit, potest in solidum conveniri. ibid.n.3
Debitorum calamitosus status apud antiquos Romanos, quomodo deinde fuerit immutatus. t.3.p.227.& seq.n.6
Debitor principalis, qui per tempus cessavit a solutione, unde fidejussor molestatur, compellitur ipsum liberare. t.3.p.220.n.4
Debitum, & indebitum quatuor modis dici possunt. t.3.p.221.n.4
Debitum voluntarium quodnam sit, & quodnam necessarium. t.3.p.193.n.7
Debiti cum legato quomodo, & in quibus casibus compensatio procedat. ib.n.5.& seq.
Decanatus major dignitas est Archidiaconatu, licet aliter se haberet jure antiquo. t.1.p.58.n.4
Decanatus in Gallia, & Hispania quanam ecclesiastica dignitas sit: ubi de Decanis Constantinopolitanæ Ecclesiæ, & an habeant curam animarum. t.1.p.143.n.2.& 3
Decani apud Romanos in militia quinam olim dicerentur. t.1. p.58.n.4
Decani militiæ cælestis dicti fuere, qui decem monachis præerant. ibid.
Decani dicuntur omnes, qui ratione muneris, & dignitatis in collegio præsunt. ibid.
Decani majores causæ per Sedem Apostolicam commissæ. ib.
Decanus Antissiodorensis cognoscit de causis civitatis ordinario,

BIBLIOTHECA CENTRAL

rio, & primo loco; super eo tamen jure impugnatus fuit ab Episcopo. t.2.p.491.n.2
Decanus prædictus contra Canonicos Antissiodorenses interdictum promulgat. ibid.n.4
Decimæ propriis parochiis debentur, eisque præstandæ sunt. t. 1. p. 499. n. 6. & 8.
Decimæ aliæ prædiales, aliæ personales. ibid. & seq.
Decimæ personales quomodo persolvendæ sint. ibid.
Decimarum dispositio olim tota penes Episcopos. t.1. p.500.n.11
Decimæ de quibus rebus præstari debeant Ecclesiæ. t.1. p.506.n.7
Decimarum jus per transactionem rite celebratam minui, immutarique potest. ibid. & seq. n.6
in Decimis duo consideranda traduntur. ibid.n.7
Decimarum aliquarum exemptio monachis nigris, & albis jamdiu concessa. t.1.p.512.& seq.n.4.6
Decimæ jure communi inspecto post parochiarum divisionem parochis a fidelibus præstari debent. t.2. p.198.& seq. n.7.& 8
Decimarum exemptio quibus de causis possit a Romano Pontifice indulgeri. ibid. & seq.
Decimarum jus in aliena parochia quanto tempore, & a quibus præscribi possit. t.2.p.389.n.2
Decimæ an possint præscriptione acquiri a Religiosis. t.2. p.390.n.3
Decimæ a laicis ante Concilium Later. possessæ: ubi quomodo procedendum sit in earum causis. ibid. & seq.n.2.3.4
Decimæ prout sunt fructus temporales possunt a laicis percipi. t. 2. p. 393. n. 17
Decima illis jure civili Romanorum quid sit, & cui applicanda. t.3.p.18.n.3
Decimæ neque ex novo feudo, neque ex veteri possunt laicis in feudum dari. t.3.p.193.n.13
Decima aliquando significat beneficium ecclesiasticum. t.3.p.126 & seq. n. 3
Decimæ a primitiis quomodo distinguantur. t.3.p.31?.n.3
Decimarum tria genera fuere in lege veteri. ibid.
Decimæ, quæ præstabantur Levitis, an darentur soli summo Pontifici, an omnibus sacerdotibus. ibid.
Decimæ non debentur ex prædiis ad culturam noviter per monachos redditis, si non extet memoria talis solutionis. t.3.p.312.n.3
Decimæ præstandæ sunt ab omnibus parochianis, etiam religiosis, de propriis prædiis, ex quibus decimæ jam olim solvebantur. ibid. n.8
Decimæ præstandæ sunt ab omnibus Parochianis ab earum præstatione aliquo modo non exemptis, etiamsi pauperes sint. ibid. n. 7
Decimarum translatio canonibus, & regiis sanctionibus cohibita. ibid. n.9.
Decimæ duplici de causa ab omnibus fidelibus præstandæ sunt. t. 3. p. 324. n. 10
Decimæ ex piscatione solvendæ sunt in illis locis, in quibus piscatio in fructu est. t.3.p.325.n.2
Decimæ de omnibus fructibus, etiam piscationis, & molendinorum debentur, non deductis expensis. ibid.n.1
Decimæ unde ita dictæ sint. ibid.n.3
Decimæ etiam a Gentilibus solutæ. ibid. & seq.
Decimarum præstatio quando sit actus religionis, & quando actus justitiæ commutativæ. ibid.n.3
Decimarum definitio traditur, & explicatur, earumque multiplex divisio refertur. t.3.p.326.n.4
Decimæ pœnales, tributariæ, colonariæ, quidnam sint, & quando solvendæ. ibid.
Decimarum ecclesiasticarum communis divisio in prædiales, personales, & mixtas. ibid.
Decimarum prædialium, & personalium variæ differentiæ. ibid. & seq.
Decimæ extraordinariæ. ibid.
Decimæ tam personales, quam prædiales, debentur ex omnibus fructibus, & proventibus, tam ex prædiis, quam ex humano ministerio productis. t.3.p.327.& seq. n.5
Decimæ personales, & prædiales quandonam, & in qua specie sint solvendæ. ibid.& seq. n.6
Decimæ plerumque appellantur alimenta pauperum, & tributa egentium. ibid. & seq. n.7
Decimæ non debentur ex rebus illicite acquisitis. ibid. n.8
ex Decimis personalibus impensæ deducuntur, non vero ex prædialibus. ibid.
Decimæ ex fructibus collectis in hortis religiosorum non debentur. t.3.p.328.n.3
Decimæ qua actione a Parochis exigi possint. t.3.p.330.& seq. n.2
Decimæ an a Judæis, hæreticis, & Saracenis sint præstandæ. t. 3. p. 331. & seq. n. 2
Decimæ personales, prædiales, & mixtæ, quibus parochiis, vel Ecclesiis sint præstandæ. t.3.p.333.& seq.n.2
Decimæ a laicis injuste occupatæ, illisque infeudatæ. t.3.p.334.n.5
Decimæ injuste a laicis detentæ possunt alteri Ecclesiæ restitui. t. 3. p. 335. n. 8
Decimarum obligatio a quo jure proveniat, & an consuetudine mutari possit. ibid. & seq.
Decimarum immunitas an præscriptione, vel consuetudine induci possit. ibid.
Decimarum jus, ut per consuetudinem immutetur, quid requiratur. ibid.
Decimæ pro parte sunt solvendæ a colonis, & dominis. t.3.p.338.n.2
Decimæ non sunt subtrahendæ parochis eo, quod inhoneste, & turpiter vivant. ibid. n.2
Decimæ quomodo præscriptione acquiri possint. t.3.p.339.n.1
Decimæ a nonnullis gentibus etiam sacro baptismate ablutis non integre persolutæ. t.3.p.341.n.1
Decimarum pensatio valde dubia est in Ecclesia Græca. ibid.
Decimarum solutio an sit juris naturalis, aut divini, vel tantum ecclesiastici. t.3. p.342.n.2
Decimæ non debentur ex jure divino a Christo Domino promulgato. ibid. n.3.
Decimæ, & prædia ecclesiastica quomodo laicis locari possint. t. 3. p. 561. n. 2
Decisiones Rotæ Romanæ quam vim, & auctoritatem habeant. t. 1. p. 25. & seq. n. 57
in Decisionibus Pontificiis etiam veterum Philosophorum, & Poetarum testimonia laudantur. t.1. p.32. n.10
Declarationes Cardinalium an, & quando vim legis obtineant. t. 1. p. 25. & seq. n. 57
Decoctores patrimonii infames fuere, & inter quatuordecim ordines sedere prohibiti. t.1. p.565. n.14
Decretales epistolæ variæ etiam primo sæculo Ecclesiæ promulgatæ fuerunt. t.1. p.12. n.45
Decretalium variæ collectiones factæ referuntur, & approbatæ. t. 1. p. 14. & seq. n. 51
Decretalium quinta compilatio ab Honorio III. facta, & cujus opera. ibid. n.52
Decretalium sexta compilatio Gregorii IX. jussu facta opera B. Raymundi de Pennafort; quæ collectio vulgo Decretales Gregorii appellatur. ibid. & seq.
Decretaliũ sexta collectio quare a professione fidei initium sumat. ib.
Decretalium antiquæ collectiones perquirendæ, & in qua habendæ sint. ibid. & seq. n.53
Decretales, quæ non reperiuntur in libris, ex quibus citantur, non carent auctoritate: nec decisiones in quinque compilationibus præcedentibus transcriptæ, in sexta autem omissæ, censentur abrogatæ. t.1. p.15. n.54
Decretales aliquæ, quarum perperam censetur auctor Innocentius III. referuntur. t.1. p.515. n.1
Decretales epistolæ quænam jus, & fidem faciant, & quæ non. t. 1. p. 180. n. 1
Decreti volumen an sit approbatum, omniaque in eo contenta majorem auctoritatem habeant, quam in suis autographis. t. 1. p. 13. n. 49. & 50
Decreti volumen quæ contineat, & quatenus differat a collectione B. Raymundi. ibid. n.50
Decreti volumen mendis quamplurimis scatet, præsertim ex nimia credulitate Gratiani. ibid.
Decreti primi definitio traditur, & explicatur. t.2. p.79. n.12
Decreti primi effectus referuntur. ibid. n.13. & 14
ex Decreto promissus in possessionem quid consequatur, & an possideat, vel lucretur fructus. t. 2. p. 80. n. 16. & 17. & p. 81. n. 18. & seqq.
Decreti primi virtute an vera possessio transferatur in actorem. t.2 p. ibid. n.22
Decretum secundum quid sit, & quando ad eum perveniatur. ib.
Decreti secundi effectus referuntur, & explicantur. t. 2. p. 83 n. 31. & seq.
Decreto secundo missus in possessionem quodnam dominium acquirat. ibid. & seq.
Decretum aliquando accipitur pro sententia Principis inter duas partes; stricte tamen, & proprie accipitur pro constitutione. t. 2. p. 481. n. 1
Decretum ex falsa causa interpositum nullius est momenti. t.3. p. 115. n. 5
Decurionũ honores, onera, & graves sollicitudines. t.4.p.23.& seq.n.17
Decurionum officium, etsi honorificum, apud antiquos exosum fuit. t.5. p.89. & seq. n.9
Dedicationis Ecclesiæ sollemnitas juste est instituta, & quotannis est celebranda. t.3. p.534. n.2
Deductio in domum mariti matrimonio præcedente, nuptiarum possessionem conjugibus præstat. t.2. p.112. n.2
Deductio uxoris in domum mariti an faciat transire sponsalia de futuro in matrimonium de præsenti. t.?. p.154. n.1
Deductio uxoris in domum viri ritus est in nuptiis Hebræorum, Gentilium, & Christianorum usitatus, cujus traduntur exempla. t.2. p.155. & seq. n.5
Deductio uxoris in domum mariti non est de substantialibus matrimonii. ibid. n.6
Deductio uxoris in domum mariti ne quidem constituit sponsalia. ibid. n.7
Deductio sponsæ in hortos quid sit, explicatur: ubi etiam de tribus ritibus in nuptiis. ibid.
Defensores primis Ecclesiæ temporibus ad quid instituti. t. 1. p. 496. n. 9
Defensor pro reo absente admitti potest sine mandato pro actore. t. 1. p. 521. n. 11
Defensores Ecclesiarum non poterant olim de causis Episcoporum, vel eorum subditorum cognoscere. t.2. p.40.& seq. n.5
Defuncti olim cum vestibus & insignibus propriæ dignitati congruentibus sepeliebantur. t.1. p.221. n.7
Defunctorum laicorum corpora cum vestibus sacris sepeliri prohibitum est. ibid. & seq.
Defunctorum distinctio quadrimembris ex D. Augustino, an sit admittenda. t.3. p.485. n.4
Defuncti mediocriter mali quinam sint, pro quibus offerri possit Missæ sacrificium. ibid. n.6
Defunctus an possit excommunicari, vel a censuris absolvi. t. 5. p. 161. & seq. n. 8
Degradatio quoad essentiam, & effectum non distinguitur a depositione. t.2. p.41. n.13
Degradatio realis quomodo fiat. ibid. & seq. n.14
Degradatio militaris. ibid. n.15

Dei-

Deividi quodnam genus hominum fuerint in Ecclesia. t.3.p.55.n.4
Delegatus judex quis sit, & quæ ejus jurisdictio: vide in verbo Judex.
Delegatus an possit subdelegare ratione debilitatis corporis. t.1. p. 378. n. 1
Delegatus Principis uni, vel pluribus potest suam jurisdictionem subdelegare. ibid. n.1
Delegatus an consuli debeat a subdelegato super causa commissa. ibid. n. 3
Delegatus summi Pontificis an possit etiam subdelegare causas graves. ibid. n.4
Delegatus Principis causam sibi commissam potest subdelegare. ibid. n.5. Et quare. t. 1. p. 375. n. 10
Delegatus Principis an possit sine causa justa subdelegare. t. 1. p. 374. n. 12. & 13
Delegatus ad universitatem causarum subdelegare potest. t.1. p.375.n.19
Delegatus Pontificis exequitur sententiam suam, quam exequi non potest, aut non vult ille, cui eam exequendam commiserat. t.1. p.379. n.1
Delegati Pontificis jurisdictio major est qualibet ordinaria. t.1. p. 383. n. 9
Delegatus quæ observare debeat in officio suæ delegationis. t. 1. p. 384. n. 2
Delegati jurisdictio ejus morte exspirat: si intuitu dignitatis mandata est, transit in successorem in dignitate. ibid. n. 3
Delegati Principum an possint causas meri imperii sibi commissas aliis demandare. t.1.p.402. n.8
Delegatus nequit procedere contra impedientes suæ jurisdictionis usum, si jure proprio utentes intervertentur ejus exercitium. t.1.p.404.n.1
Delegatus debet ante omnia delegationem probare litteris commissionis coram ordinario exhibitis. t.1.p.405.n.1
a Delegato Principis semper ad Principem appellandum est. t. 1. p. 398. n. 5
Delegatus vel totam jurisdictionem suam subdelegare, vel de ea sibi aliquid reservare potest, & in quo casu a subdelegato ad eum appellandum sit. t.1.p.399.n.9
ad Delegatum non appellatur a subdelegato in tribus casibus, qui referuntur. t.1.p.400.n.10
Delicta aliqua, quæ propter enormitatem non inducunt irregularitatem, sed propter infamiam. t.1.p.140.n.6
Delicta, quæ quantumvis occulta, irregularitatem inducunt. ib. n.7
Vide in verbo Irregularitas.
Delicta alia mere secularia sunt, alia mere ecclesiastica, alia mixta. t.1.p.417.n.8
Delicta iterata graviori pœna sunt punienda, sicut facilius primis peccatis indulgetur. t.2.p.22.n.22
Delicta an sint severius punienda in his, qui majori eminent dignitate. t.1.p.372.n.8
Delicti atrocitas efficit ut superior pro ejus absolutione adeundus sit. t.3.p.18.n.5
Delicta non remanere impunita, valde Reipub. interest. t.3.p.26.n.2
Delictum morte delinquentis censetur extinctum. t.4.p.169.col.1
Delictum per impetum iracundiæ, seu justum dolorem admissum, quandoque mitius punitur. t.5.p.136.n.1
Delictum in quo differat a crimine. t.5.p.226. & seq. n.2
Delictum sæpe pro crimine accipitur, & e contra. ibid.
Delictorum punitio ex duabus præcipue causis fundatur. t.5.p.235.n.3
Delictorum punitio etiam in brutis exercetur. ibid.
Delictum an fuga probetur, & an fugiens a facie judicis illud fateri videatur. t.2.p.499. & seq. n.2. & 3
Democratia quid: Vide in verbo Monarchia.
Denarius S. Petri ab Anglis præstari solitus quid sit, & a quibus exigebatur. t.2.p.403. n.4. & 5
Denuncians ipse in judicio correctionis fraternæ testis legitimus est. t.2. p.127. n.3. 5. & 6
Denunciatio non est de essentia censuræ; ex duplici tamen ratione fit. t.2.p.489. & seq. n.1
Denunciatio a quo fieri debeat; & quænam sit denunciationis sollemnis formula. ibid.
Denunciatio excommunicati privans eum fructibus sui beneficii, fieri potest a judice appellatione pendente. t.2.p.490. n.4
Denunciatio prædicta a quo judice fieri debeat, & quandonam permittatur. ibid. & seq.
Denunciatio triplex exigitur in causis, in quibus necessaria censetur. t.3.p.34.n.5
Denunciatio trina dicitur, legitima, & canonica, & ab utroque jure approbata. ibid.
Denunciationes nuptiales unde originem sumpserint, & cujus effectus sint. t.4.p.35.n.1
Denunciationes matrimoniales in Gallia ante Concilium Later. in usu fuere. t.4.p.55.n.3
Denunciationes matrimoniales quo jure ad matrimonium præmitti debeant. t.4.p.56.n.7
Denunciationes quibus diebus fieri debeant, & quis in eis dispensare possit. ibid.
Denunciatores in quo casu puniri possint propter calumniam. ibid. n. 8
Deportati in jure Cæsareo qui dicantur; & quid sit deportatio. t.1.p.200.n.2
Deportatus an aliquo jure, Romano scilicet, vel municipali testari possit. t.3.p.265.n.8
Depositarius quando ex dolo, vel culpa circa res depositas teneatur. t.2.p.162. & seq. n.1. & 2
Depositarius aliquid recipiens pro custodia rei depositæ, levem tantum culpam tenetur præstare. ibid. n. 3.
Depositarius quando teneatur ad præstandum casus fortuitos. t. 3. p. 163. n. 4. 5. & 6.
Depositio quid sit, & quomodo olim contingebat. t.2.p.23.n.14.
Vide in verbo Degradatio.
Depositio dupliciter contingere potest. ib. n.16
Depositionis variæ acceptiones. t.5.p.139.n.6
Depositio prout pœnam significat, quid sit. ibid.
Depositio quotuplex sit, & quomodo fiat. ibid.
Depositio alia est a beneficio, alia ab officio, alia ab officio & beneficio simul, & quinam sint eorum effectus. t.5.p.140.n.7
Depositio, & degradatio in veteribus Ecclesiæ canonibus pro eadem pœna sumuntur. ibid. n.9
ex Deposito apud monachum facto monasterium conveniri non potest. t.3.p.161.n.4
Depositum non reddere summa injustitia est, ex Cicerone. ib. n.5
ex Deposito regulariter non debentur usuræ, nisi mora intercedat. ibid. n.6
Depositum quamdiu, & quid si in eo adjiciatur tempus. t. 3. p. 163. n. 7.
in Deposito reddendo compensatio opponi non potest. ibid. n.8 & p. 164. n. 12
Derelictio rei quid sit in jure, & an detur derelictio rei immobilis, ad intelligentiam tractatus pro derelicto. t.2.p.351 & seq. n. 11. & seqq.
Detrusio in monasterium pœnitentiæ peragendæ causa, olim non inducebat professionem. t.1.p.541.n.19
Detrusio in monasterium pœnitentiæ peragendæ causa sequebatur olim degradationem. t.2.p.183.n.1
Detrusio in monasterium pœnitentiæ peragendæ causa fuit olim in usu; & an sic detrusi vere efficerentur monachi. t.3.p.346.n.10
Devolutio, & jus devolutivum quid sit, & in quibus detur. t. 1. p. 244. n. 10
Devolutio fit ipso jure. t.1.p.245.n.14
Devolutio fit gradatim. ibid. n. 15
Devotio interna quomodo per Ecclesiam præcipi possit clericis recitantibus horas canonicas. t.3.p.483.n.7
Deus naturæ auctor; nomineque naturæ aliquando Deus intelligitur. t.1.p.5.n.10
Deus æternus, immensus, immutabilis, incomprehensibilis, &c. etiam ab ethnicis censetur. t.1.p.16.n.4
Deus invocandus est in principio omnium actionum. t.1.p.155. & seq. n. 9
Dii lares, seu penates quinam, & unde ita dicantur. t.4.p.3.n.10
Diaconissæ poterant olim de propriis bonis testamentum facere. t. 3. p. 232. n. 21
Vide in verbo Presbyteræ.
Diaconi septem primi per manuum impositionem ab Apostolis ordinandi. t.1.p.8.n.31
Diaconorum varia munia referuntur. ib. n.33
Diaconi etiam ad dispensandam Eucharistiam absente sacerdote constituti. ibid.
Diaconus in Episcopum electus debet prius consecrari in Presbyterum. t.1.p.172.n.4
Diaconi sunt immediati ministri sacerdotum, & successerunt in locum Levitarum. t.1.p.238.n.4
Diaconi septem ex septuaginta duobus discipulis electi. t.1.p.743.n.3
Diaconi septem in septem urbis Romæ regionibus instituti: inde Diaconiæ. ibid.
Diaconi Cardinales dicti: ubi de aliis eorum nominibus. ib.
Diaconis custodia Ærarii Ecclesiæ commissa est ab Episcopis. t. 1. p. 345. n. 3
Diaconi possunt ex delegatione Episcopi publice in Ecclesia prædicare. t.1.p.452. n.5. & p.453.n.9
Diaconi sæpe in sessionibus, & aliis actibus potiores, & priores fuere. t.1.p.479.n.4
Diaconi quare majorem honorem ac Presbyteri assumere voluerint. ibid.
Diaconi in Presbyteros ordinari olim renuebant. ibid.
Diaconorum elatio suppressa. ibid.
Diaconorum in Presbyteros elatio intolerabilis. ibid. n. 5
Diaconi ratione personæ, cujus vices gerunt, possunt aliquando Presbyteris anteferri. t.1.p.480. & seq. n.9
Diaconi olim Episcopo ut testes vitæ, & morum adsuere. t.1. p. 520. n. 3
Diaconus qui incaute causa fuit homicidii, prohibetur ad superiores ordines ascendere, & permittitur in subdiaconatus officio ministrare. t.3.p.149.n.2
D. Augustinus quare genitor, & Apostolus Anglorum dictus. t. 1. p. 465. n. 1
Dictamina quænam dicantur apud scriptores mediæ ætatis. t.5 p. 225. n. 2
Dictio Etiam, exprimit casum magis difficilem, & implicat minus dubitabilem. t.1. p.93.n.2
Dictio, Electio, in Rescriptis Apostolicis diversimode potest interpretari. t.1.p.111.n.13
Dictio, optio, quid significet, tum in masculino, tum in feminino genere; & in quo ab electione differat, fuse ostenditur. t. 1. p. 201. n. 3
Dictio, aut, sæpe accipitur pro conjunctiva &. t.1.p.295.n.3
Dictio, alias, non est semper repetitiva similium, si ad sint conjecturæ in contrarium. t.1.p.264.n.6
Dictio, semper, relata ad tempus, an importet perpetuitatem. t. 1. p. 558. n. 4
Dictio, seu, plerumque in jure accipitur pro conjunctione. t.1. p. 114. n. 16
Dictio, præsertim, plerumque includit alios casus. t.2.p.166.n.3
Dictio, penitus, nullitatem ipso jure inducit. t.2.p.291.n.13
Dictionis adversativæ vis, & natura est præcedentia tollere. t. 3. p. 20. & seq. n. 15
Di-
Dictio, dies, quodnam tempus, & quam diuturnum significet. t. 3. p. 110. n. 7
Dictio, quasi impropriétatem significat & fictionem. t.5.p.224.n.5
Dictum, vel factum sui naturæ injuriosum præsumitur animo injuriandi prolatum. t.5.p.292.n.2
Dies quid sit, & quid significet in utroque jure. t.1.p.79.n.4
Dies diversimode computatur, & taxatur. ibid. & seq.
Diei spatium unde computandum. t.1.p.80.n.5
Dies naturalis quomodo computetur. t.1.p.281.n.2
Dies civilis diversimode apud Hebræos, & Romanos computatur. ibid.
Dies vulgares apud Hebræos. ibid.
Dies jejunii quoad ordines conferendos. ibid. n.3
Vide in verbo Ordinatio.
Dies civiliter consideratus quid sit, & quid naturaliter. ib. n.4
Diei major pars quæ sit apud Jurisconsultos, & in qua diei parte judicia fieri debeant. t.1.p.395.n.5
Dies prælatus in jure quid sit, quid relatus, & quid repetitus. t. 1. p. 411. n. 2
Dies hebdomadæ jamdiu in Ecclesia feriæ nomine designati. t. 1. p. 484. n. 2
Dies naturalis computatur ab ortu solis usque ad ejus occasum. ibid. n. 3
Diebus hebdomadæ a septem planetis antiquitus nomina sunt indita. t.3.p.91.n.2
Dies quomodo computetur more Romano. ibid.n.3
Dies ecclesiasticus quomodo sit computandus quoad horas canonicas, & quoad celebrandum ipsum diem festum. ibid.
Dies septimus a Domino benedictus, & sanctificatus fuit. t.3. p. 102. n. 2
Dies septimus antiquis Patribus, etiam ante legem Moysi in veneratione fuit. ibid.
Dies natales Sanctorum, & Martyrum quinam sint, juxta Ecclesiæ ritum. ibid. n.4
Dies natales B. Virginis, & B. Joannis Baptistæ, quare diverso ab aliis ritu ab Ecclesia celebrentur. ibid.
Dies tres in nuptiis celebrandis apud antiquos rituales quinam. t. 1. p. 155. n. 7
Dies unus quare plerumque adjiciatur, cum præscribitur annus, vel mensis. t.2.p.190.n.7
Dies fatalis, & dies temporalis an differant in materia appellationis. t.2.p.460.n.6
Dies natales Deorum, & privatorum, etiam magnis plausibus apud Gentiles celebrari. t.3.p.23.n.5
Dies festivos suppliciis reorum deturpari, etiam legibus civilibus prohibitum fuit. t.2.p.98. & seq. n.11
Diem interpellare pro homine, quid sit, & an ad moram committendam interpellatio aliqua desideretur, ut dies interpellet pro homine. t.3.p.182.n.4
Dies profesti appellantur, in quibus laborandum est. t.3.p.491.n.2
Dies natalis Domini, quæ olympiade, quibus Consulibus, & quo anno a creatione mundi contigerit, & quam magna lætitia, & festivitate celebrari debeat. t.5.p.527.n.1
Dies natales apud varias gentes in magna celebritate fuere. ib. & seq.
Dies natalis Domini, & cæterorum privilegia referuntur. ibid. n. 2. & n. 3. & seq.
Diffamatio procedens a malevolis hominibus, an sit sufficiens ad inquisitionem. t.5.p.31.n.2
Dignitas nova in Ecclesiis ita erigi debet, ut quam minimum præjudicium antiquioribus dignitatibus afferat. t.1.p.108.n.11
Dignitates acquiruntur aut per electionem, aut per successionem. t.1.p.116.n.5
ad Dignitates curam animarum habentes quis sit eligendus. t. 1. p. 144. n. 8
Dignitatibus fere omnibus ecclesiasticis ætas est a jure communi præscripta. ibid. n.10
Dignitas ecclesiastica sæpe dicitur honor; & qui habet dignitatem, dicitur habere honorem. t.1.p.148.n.3
Dignitas quid sit, quæ sit ejus frequentior acceptio, & qui dignitatem habere dicantur. t.3.p.79.n.13
Dilationibus nimis brevibus, aut longis a judice concessis recte a tali sententia appellatur. t.2.p.94.n.1.& 4
Dilatio quæ in judiciis datur, quid sit. ibid. n.3
Dilatio a quibus detur. ibid.
Dilationes ex quibus causis, & ad quantum tempus concedantur. ib.
Dilatio in causis criminalibus tantum ad triduum conceditur. ibid.
Dilationes quo sensu dicantur arbitrariæ. t.2.p.373.n.4
Dilationes longiores tam reis quam actoribus concedi debent. ibid.
Dilationes quot sint concedendæ, sive in causis criminalibus, sive in civilibus, sive reo, sive actori. ibid.
Dilatio in judicio quotuplex sit, & quomodo inter se differant. t. 3. p. 237. n. 6
Diœcesani Episcopo subjecti, parochiani dicuntur; & diœcesis parochia. t.2.p.531.n.1
Diœcesium variarum Hispaniæ limites describuntur. t.2.p.298.n.3
Diœcesis in notitia Imperii, & in Imperialibus constitutionibus quid significet. t.3.p.143.n.3
Diogenis insipiens voluntas quoad sepulturam sibi electam. t.3. p. 195. n. 5.
S. Dionysii monasterium Ordinis D. Benedicti prope Parisios a quo fuerit fundatum. t.1.p.232. & seq. n.1
S. Dionysii monasterium Canonicorum Regularium in civitate Rhemensi. t.2.p.447.n.2
Dioscorus Patriarcha Constantinopolitanus quare Romanorum Papa dictus. t.1.p.234.n.31
Diptychon ecclesiasticum quid sit, & a quo tempore fuerit in usu. t.5.p.99.n.2
Diptychon duplex, & quid contineat. ibid.
Diptychon quare ita dictum. ibid.
Dirutio domus pœna rei atrocis sceleris, criminisque perhorrendi. t.2.p.77. & seq. n.9
Dirutio domus hodie in reos læsæ Majestatis exercetur. ibid.
Disculceatio ejus, qui defuncti fratris semen suscitare renuebat; lege Moysis præcepta mysterium continebat. t.4.p.156.n.3
Disciplina modica a levis præceptoribus, & magistris permittitur. t.5.p.148.n.2
Disciplina acerbior in emendandis, corrigendisque discipulis damnatur. ibid.
Disciplina, qua discipulus etiam in sacris constitutus a magistro afficitur, non comprehenditur sub violenta manuum injectione. t.5.p.318.n.4
Disjunctiva in rescriptis quid sit. t.1.p.52.n.8
Disjunctivarum varia genera. ibid.
Disjunctiva rerum requirit unum tantum adimpleri. t.1.p.53.n.12
Vide in verbo Alternativa.
Disjunctiva in jure aliquando resolvitur in conjunctivam. ibid. n. 15. & 17
Dispensatio matrimonialis facile conceditur post bona fide suscepta, secus alias. t.1.p.72. n.12
Dispensatio vera non inducitur ex Principis tolerantia. tom. 3. p. 84. n. 6
Dispensatio super pluralitate beneficiorum a quo fieri possit, & quænam causa ad eam legitime censeri debeant. tom. 3. p. 92. & seq. n. 3. & 4
Dispensatio legitimæ ætatis ad contrahendum matrimonium an competat Episcopis. t.4. p.43.n.7
Dispensatio quælibet justam causam requirit, ut concedatur. t. 4. p. 117. n. 3
ut Dispensatio in impedimentis matrimonii concedatur, quænam causæ requirantur. ibid. & seq.
in Dispensatione ad matrimonium contrahendum quid exprimi debeat, & quid omitti. ibid. & seq. n.4
Dispensatio in radice matrimonii quid sit, & quæ ejus requisita. t.4.p.141.n.12
Dispensationis in radice matrimonii quinam sint effectus. ib. & seq.
Dispensatio in radice matrimonii an possit concedi a Pontifice conjugibus, qui matrimonium nullum contraxerunt. t.4.p.142.n.23
Dispensatio prædicta an possit indulgeri a Pontifice, quando filius natus est ex professo in Religione, aut clerico in sacris ordinibus constituto, qui de facto contraxit matrimonium. ibid. n.24
Dispensatio triplex Livoniensibus concessa super matrimoniis eorum. t.4.p.152.n.4.2
Dispositio ultima in extranei voluntatem collata, an valida sit.
Vide in verbo Testator.
Dispositio captatoria quænam dicatur. t.5.p.272.n.12
Dispositiones captatoriæ an aliquo jure sustineantur. ibid. & seq.
Dispositio in alterius voluntatem collata jure canonico adimpleri debet. ibid. n.13.
Disputatio super rebus fidei an sit licita, & quibus circumstantiis adhibita. t.5.p.116.n.8
in Disputationibus de fide quodnam periculum adsit. ibid.
Disputatio vera, & formalis super rebus fidei an sit licita clericis, & laicis. t.5.p.117.n.9
Distributiones manuales, quæ victualia dicebantur, quid sint, & unde originem sumpserint. t.3.p.64. & seq. n.2
Distributiones quotidianæ tantum horis canonicis interessentibus debentur, nec valere posse consuetudo in contrarium. t.3.p.65.n.7
Distributiones quotidianæ absentibus etiam in aliquibus casibus debentur, qui recensentur. ibid.
Distributiones quotidianæ Canonicis servitio Episcopi incumbentibus non debentur. ibid. n.8
Divisionis forma, in qua major dividit, & minor eligit, comprobatur usu. t.1.p.467.n.12
Divisionis arbitrium plerumque conceditur ætate provectioribus, electio autem junioribus, ita æquitate naturali suadente. t. 3. p. 312. & seq. n. 2
Divortio facto, apud quem filii alendi, & educandi sint. t.3.p.343.n.2
Divortium post legem Evangelicam nec Hebræis, nec Gentilibus licitum est. t.4.p.109.n.6
Divortii etymon, & acceptiones variæ traduntur. t.4. p.107.n.5
Divortium verum quodnam sit. ib. & seq.
Divortii acceptio hodierna duplex. ibid.
Divortium apud Hebræos an fuerit permissum: Vide in verbo Repudium.
Divortium apud Romanos ex lege Romuli quibus de causis fieret. t.4. [illegible] n.7
Divortia tam frequentia, ut mulieres non Consulum, sed maritorum numero annos computarent. ibid.
Divortii facultas effrenis ab Imperatoribus cohibita. ib. & seq.
Divortium injustum quibus pœnis plectatur. t.4.p.148.n.8
Divortium in matrimoniis pietate, ac religione arcta non admittebatur. ibid. n.9
Divortii sollemnitates apud priscos, & ex lege XII. Tabularum. ibid. n.10
Divortiorum varia genera apud Romanos; & ex quibus causis fierent. ib. & seq. n.11
Divortia falsa, & quodnam divortium fribusculum dictum. ib. & seq.
Divortium quoad separationem tori, medium inter divortium verum, & jurgium. ibid.
Divortium matrimonii rati, vel consummati an admittatur in lege gratiæ, & quando contingat. t.5.p.149.n.12
Divortium quoad vinculum, vel quoad torum quando liceat in eadem lege. ibid.
Divortio facto ad quid maritus teneatur erga uxorem: ubi de variis
causis

BIBLIOTECA CENTRAL

causis agitur ad divortium faciendum sufficientibus. ib. & seq.
Divortium quoad vinculum matrimonii jam consummati in lege Gratiæ datur. t.4.p.150.n.13
Divortium late sumptum quodnam. ibid.
Divortium propter hæresim unius conjugis fieri potest, etsi alium ad illam non inducat. t.4.p.151.n.3.& 6
Divortium propter quodlibet peccatum fieri non potest. ib.n.6
Divortium quoad vinculum propter hæresim fieri non potest. ib.
Divortium propter adulterium in aliquibus casibus fieri nequit. t. 4. p. 153. n. 8
Divortio facto propter hæresim unius conjugis, an si Ecclesiæ reconcilietur, redintegrandum sit matrimonium: Vide in verbo Matrimonium.
Divortio facto licebat jure civili conjugi ad secundas nuptias transire, etiam alio superstite. t.4.p.160.n.5
Divortium inter Henricum I. Castellæ Regem, & Mafaldam filiam Sancii I. Lusitaniæ Regis celebratum. t.4.p.153.n.1
Divortii Alfonsi Regis Legionensis, & Theresiæ filiæ Sancii Portugalliæ Regis historia refertur. ibid.
Dolensis civitas ubi sita, & a quo ex Archiepiscopali Episcopalis effecta sit. t.1.p.178.n.1
Dolense monasterium Ordinis D. Benedicti celebre in Gallia, in Bituricensi provincia fundatum, immediate Sedi Apostolicæ subest. t.1.p.228.n.1
Dolense monasterium pluribus privilegiis a Romanis Pontificibus est decoratum. t.1.p.151.n.4
Dolus nemini patrocinari debet. t.1.p.72.n.10
Dolus magnum delictum est, quod non debet impunitum relinqui. ibid.
Dolus pro mendacio habetur, cum ex eo dissimulatio contingit. ibid. & seq. n.11
Dolus dans causam actui in spiritualibus an illum irritet. t.1. p. 548. n. 9
Doli definitio traditur, & explicatur, & ab impugnatione Labeonis defenditur. t.3.p.159.n.4
Dolus est contrarius bonæ fidei. ibid.
Dolus nonnisi a sciente committitur. ibid.
Dolus in quibus contractibus præstari debeat, variæ traduntur regulæ. t.3.p.168.& seq.n.5.& 6
Dolus quandonam in deposito præstari debeat a depositario. t. 3. p. 162. n. 1
Dolus ipso jure emptionem vitiat. t.3.p.169.n.8
Dolus in conditione interveniens ex calliditate unius ex contrahentibus, non ex quantitate pretii probatur. ib. & seq.
Dolus dans causam ingressui in monasterium, & professioni, an reddat actum nullum. t.3.p.355.n.3
Domestici quinam dicantur, ut ideo possint a testimonio repelli. t.2.p.345.& seq.n.5.& 6.
Domestici quare a testimonio ferendo repellantur. ibid. & seq. n. 7. & 8.
Domicilium sine habitatione non acquiritur. t.2.p.98.n.2
Dominica dies a Judæis prima Sabbati, a Gentilibus dies solis dicitur. t.2.p.93.n.2
Dominica quare dicatur dies solis, qui etiam Gentilibus venerandus fuit. ibid.col. 1.
Dominica in Ecclesia Catholica vocatur dies primus. ibid.
Dominicæ celebratio vetustissima in Ecclesia commendatur, & adstruitur celebri miraculo. t.2.p.96.n.4
Dominicæ celebritas variis rationibus probatur. ibid.n.5.
Dominica quibus ritibus & cultu sit veneranda; & qua ratione. ibid. n. 6.
Dominico die non ita vacandum est ab omni opere, sicut Judæi vacabant die Sabbato. ibid. & seq.n.7
Dominica dies etiam Imperatorum Constitutionibus festiva est. t. 2. p. 98. n. 10.
Dominium aliud bonitarium, aliud quiritarium, & quodnam traditione acquiratur. t.2.p.83.& seq.n.32.& 33
Dominium verum an transferatur in unum ex litigatoribus cum res mobilis, vel immobilis per sententiam judicis illis adjudicatur. t.2.p.423.& seq.n.4
Dominus temporalis ob suspicionem solam hæresis privatur fidelitate a vassallis sibi promissa. t.5.p.316.n.6
B. Dominicus primus generalis Inquisitor constitutus ab Innocentio III. t.1.p.175.n.2
S. Dominici monasterium in Messanensi diœcesi cujus opera constructum. t.1.p.478.n.1.
Domnus quisnam, & quare apud veteres ita vocaretur. tom.1. p. 303. n. 3
Domus Ecclesiarum titulo, & insignibus earum jam olim inscribebantur. t.3.p.536.n.2
in Domibus Ecclesiarum, in quibus clerici degunt, non debent judices laici hospitium sibi vindicare. t.3.p.537.n.8
S. Donatiani septimi Episcopi Rhemensis Ecclesia Brugis erecta, in qua ejus corpus quiescit. t.1.p.303.n.3
Donatarius propter ingratitudinem rebus donatis privatur. t.3. p. 242. n. 4
Donatio an prohibeatur fieri in diebus ab Ecclesia feriatis. t.2. p. 111. n. 33
Donatio propter nuptias veteribus incognita fuit, & tantum ante nuptias fieri poterat. t.3.p.176.n.4
Donationis etymon, & definitiones traduntur, & vera ex Aristotele refertur. t.3.p.253.n.4
Donatio perfecta an sit contractus. ibid. & seq.
Donatio a quibus personis celebrari non possit. ibid. n.6
Donatio an, & quando a minore celebrari possit. ibid.
Donatio rerum, quarum quis tantum administrator est, an, & quando valida sit. ibid. n.7
Donatio remuneratoria an etiam Prælatis Ecclesiæ sit interdicta. ibid. & seq. n. 8. 9
Donatio remuneratoria an indigeat Pontificis confirmatione. ib.
Donatio, quæ ex promissione incipit, efficacem ad agendum producit condictionem. t.3.p.237.n.5
Donationi perfectæ non licet donatori conditionem adjicere. t. 3. p. 238. n. 4
in Donationibus an plenissima interpretatio fieri debeat. ib.n.5
in Donatione tantum creditur donatum jus illud, quod donator in ipsa re habet. ibid. n.2
Donatio quinquagesimæ partis rerum ad mensam Episcopalem spectantium an possit fieri ab Episcopo sine consensu Capituli. t.3.p.240.n.2
Donatio propter ingratitudinem potest per donatorem, non per heredem ejus revocari. t.3.p.241.n.4
Donatio ex causis a jure receptis, & approbatis revocari potest. ibid. n. 5
Donationes modicæ tantum permittuntur clericis in agricolis constitutis. t.3.p.262.n.3
in Donatione propter nuptias omnia pacta conventa intelliguntur, quæ circa dotem conjugibus placuerunt. t.3.p.170.n.4
Donatio propter nuptias a marito, vel alio ejus nomine fieri potest. ibid.
Donatio propter nuptias ad maritum, vel ejus hæredes soluto matrimonio redit. ibid. n.5
in Donatione propter nuptias pactum de ea lucranda adhiberi solet, & quid operetur; & an specialiter requiratur, ut mulier res donatas lucretur. t.3.p.171.n.9
Donatio alicujus rei facta Ecclesiæ sub conditione, an revocari possit. t.4.p.67.n.2
Donatio incipere potest a traditione, & a promissione, & quænam conditionem admittat. ibid. & seq.n.3
Donatio etiam incipiens a traditione, modum, & pactum recipere potest. ibid.n.4
Donatio inter virum, & uxorem constante matrimonio facta non valet, confirmatur tamen morte donatoris. t.4.p.132.n.10
Donatio propter nuptias soluto matrimonio redit ad virum. t. 4. p. 173. n. 5
Donatio propter nuptias, si nuptiæ, quia incestuosæ, nullæ declarantur, a marito repeti potest, nec lucrum uxori cedit. t.4.p.174.n.10
Donatio propter nuptias varias appellationes sortitur, & quid proprie sit. ibid.
Donatio propter nuptias apud Romanos recepta, quos effectus pariat. ibid. n.13
Donatio propter nuptias nulla est, ubi nullum est matrimonium. ibid. & seq.n.14
Donatio inter conjuges constante matrimonio facta non subsistit, si alter locupletior, alter vero pauperior efficiatur. t.4.p.183.n.3
Donatio inter virum & uxorem quo jure prohibita sit. ib. & seq.n.5
Donatio inter conjuges quibus ex causis sit prohibita. ib.n.6
Donationis verbo prohibitæ inter virum & uxorem quid veniat; ubi quod donatio mortis causa inter eos recepta sit. t.4. p.183. n.7.
Donatio ante nuptias facta, dummodo non conferatur in tempus matrimonii, valet. ibid. n. 8
Donatio inter conjuges prohibita inter quas personas consequenter prohibeatur: & an aliquando sustineri possit. ib. & seq. n.9
Donatio inter conjuges, & personas jure potestatis sibi conjunctas adeo irrita est ipso jure, ut nihil valeat, quod donationis causa actum est. t.4.p.184.n.10
Donatio prædicta an juramento firmari valeat. ibid.
Donationes inter virum & uxorem post orationem Antonini confirmatæ fuere. ibid. & seq.n.11
Donationes inter conjuges, quæ a traditione incipiebant, an confirmarentur jure antiquo. ibid. n.12
Donationis prædictæ revocatio quomodo, & quotuplaciter contingeret. ibid. & seq. n.13
Donationes nonnullæ inter virum, & uxorem receptæ referuntur. t.4.p.186.n.17
Donatio a paupere diviti facta, & a superiori subdito, suspecta est; si a divite pauperi fiat, pia est; si a locuplete diviti, humana. t.5.p.55.n.3
Dona, & munera matrimonii causa data quomodo distinguantur. t.4.p.116.n.1
Vide in verbo Munus.
Dormiens ex delicto tenetur, si aliqua ejus culpa præcessit. t.3 p. 505. & seq. n. 15
Dormitorium communis locus est, in quo monachi quiescunt, & extra quem dormire olim sine justa causa non licuit. t.3. p.604.n.8
in Dotis constitutione tacita conditio inest, si nuptiæ sequantur. t. 2. p. 130. n. 9
Dos mulieris in quo casu possit pro delicto mariti capi. t.4. p. 201. col. 1. & seq.
ad Dotem repetendam quænam sit actio instituta. ibid. n.7
Dos proprie, & per excellentiam dicitur res uxoria. ibid.
Dotis repetendæ ratio quænam olim fuerit. ib. & seq.
Dotium causa publica, & favorabilis est, multaque earum causa privilegia mulieribus concessa fuere. t.3.p.202.n.8
Dos Ecclesiæ quænam sit, & quomodo olim traderetur. t.3. p. 467. & seq. n. 3
Dos Ecclesiæ quænam sit competens, & quæ in ea constituenda attendantur. ibid. n.4
Dos filiabus spuriis hodie ex æquitate canonica præstari debet. t. 4. p. 98. & seq. n. 4
Dos non restituitur separato matrimonio propter adulterium. t. 4. p. 160. & seq. n. 2
Dos tota restituenda est a marito, si solvenda sit, divortio facto. ib. n.4
Dos
Dos restituenda est uxori matrimonio soluto ex justa causa. t. 4. p. 160. n. 6
Dotis nomen quid significet, ubi traditur ejus etymologia, & origo. ibid. & seq.
Dotes sunt juris gentium, dotiumque causa apud omnes præcipua fuit. ibid.
Dotis definitio, & divisio referuntur. t.4.p.161.n.9
Dotem dari, & dotem dari quid sit, & in quo differant. ib.
Dos promissa, profectitia, & adventitia. ibid.
Dos constante matrimonio ad maritum pertinet, eo vero soluto, quandonam sit restituenda. ibid. & seq.n.10. 11
Dos quo sensu dicatur perpetua. t.4.p.162.n.12
Dos a quibus repeti, & quibus restitui possit. ibid.
Dotis retentio, facto divortio, ex variis causis competit marito. ibid.n.13
Dos quandonam lucro fisci cedat propter delictum mariti. ibid. n. 13. 14
Dos uxori restituitur dissoluto matrimonio propter ingressum Religionis. ibid. n.15
Dotis causa principaliter mota non est mixti fori. t.4.p.167.n.6
Dos sine matrimonio non datur, etsi matrimonium sine dote subsistat. ibid. & seq.n.7
Dos in quibus casibus non efficiatur caduca, ob matrimonium invalidum, vel incestuosum. t.4.p.175.n.17.& 18.
Dotis depositio penes mercatorem sub pacto honesti lucri ex ea percipiendi, conventio est usitatissima in pluribus locis, & an sit licita. t.4.p.179.n.14
Dos constante matrimonio quando, & ex quibus causis sit restituenda. t.4.p.180.n.18
Dos ob quamcumque causam restituta remanet semper dos. ib. n.19
ut Dos a muliere repeti possit; quid præcise requiratur. t. 4. p. 181. n. 22
Dotis modus præscriptus fuit apud Hebræos & veteres Romanos. t.5.p.170.n.8
Dos maxima apud Romanos quænam fuerit. ibid.
Dos virginis stupratæ quomodo æstimanda sit. ibid.
Dotalitii nomine an bona paraphernalia comprehendantur. t.2 p. 51. n. 6.
Dubitans in fide an hæreticus sit. t.5.p.93. n.3.& 94.& seq. n.10
Dubius in fide quis dicatur. ibid. n.10
Dubius in fide non est, qui quomodocumque suspendit assensum fidei. t.5.p.95.n.11
Vide in verbo Hæreticus.
Duelli variæ acceptiones referuntur. t.5.p.167.n.7
Duellum unde ita dicatur. ibid.
Duelli divisio & usus apud varias gentes in variis casibus. ib. n.8.
Duellum omni juri opponi ostenditur. ibid. n.9.
Duellum ineptum, & injuriosum remedium est ad decidendas controversias. t.5.p.168.n.11
Duellum etsi in aliquibus locis permissum, nunquam jure permittitur. ibid. & seq.
Duella etsi non radicitus extirpata, nunquam justa, & honesta credi debent. ibid.
Dunelmensis Episcopatus ubi situs, & quo translatus fuerit. t. 2. p. 82. n. 3
Dunelmense monasterium in Anglia simul habuit Cathedram Episcopalem, cujus Præsul simul Abbas erat. t.1.p.43.n.9.
Dunelmensis monasterii Ordinis D. Benedicti historia refertur. t. 1. p. 509. n. 1.
Dunense monasterium Ordinis Cisterciensis quandonam fuerit constructum. t.1.p.258.& seq.n.3.
Duumviri quinam fuerint, quanta eorum dignitas & jurisdictio, & ex quo ordine eligerentur apud Romanos. t.1.p.371 & seq. n. 23. & 24.
Dux Zaringiæ Imperator eligitur, turpiterque præ avaritia Imperio cedit. t.1.p.184.n.1
Dux Sueviæ excommunicatus Imperio indignus censetur. to. 1. p. 185. n. 8. & 12
Dux Bohemiæ jus habet eligendi Episcopum in civitate Pragensi. t.5.p.70.n.2
Duces Bohemiæ a quo tempore titulo Regis decorati sint. ib.n.5

Eboracum antiqua & nobilis civitas est in Britannia, Archiepiscopali Sede decorata, & aliæ ejus laudes. t.1.p.51.n.1
Eboracensis Ecclesia quondam fuit Canonicorum Regularium. t. 1. p. 476. n. 1
Ebrietatis, & crapulæ mala æqualia censentur. t.3.p.26.n.1
Ebrietatem fœdam esse ab aliquibus Philosophis negatur. t. 3. p. 27. n. 4
Ebrietatis duo mala præcipua ad unguem exprimuntur. tom.3. p. ibid. & seq. n. 6
Ebrietas, vel inebriatio, de qua Scriptura loquitur, quomodo intelligenda sit. t.3.p.28.n.7
Vide Crapula.
Ebredunum civitas Archiepiscopalis Galliæ in Allobrogibus. t. 2. p. 138. n. 1
Ebrodunum, sive Ebredunum, civitas est Galliæ in Alpibus maritimis sita, primo Episcopalis, deinde in Metropolim erecta. t. 3. p. 120. n. 1
Ecclesiæ universali attributa potestas legislativa, quæ residet penes summum Pontificem. t.1.p.6.n.17
Ecclesia ex hac luce sublatis Apostolis non remansit præsidio destituta. t.1.p.12.& seq.n.44
Ecclesia una non tantum unitate ordinis, sed etiam unitate formæ [illegible]. t.1.p.17.n.8
Ecclesia habet potestatem legislativam, & an leges possit ferre etiam ad res civiles & politicas. t.1.p.20.n.6
Ecclesia Latina & Græca non consensere circa jejunium Sabbati ejusque observationem. t.1.p.20.n.10.11
Ecclesiæ plures in urbe S. Mariæ dicatæ, ex quibus multi Cardinales suos titulos desumunt: & quæ inter illas sit præcipua. t.1.p.38.n.3
Ecclesia, quæ consuevit regi per clericum sæcularem, potest conferri per Prælatum regularem. t.1.p.91.n.2
Ecclesiæ traditio cæremonialis olim a fundatoribus usitata. t.1. p. 96. n. 7. ubi de rebus Ecclesiæ oblatis. ibid. n.8
Ecclesia Anglicana temporibus Cœlestini sordidissimis clericorum excessibus deturpabatur. t.1.p.156.n.1
Ecclesiæ Cathedrales olim frequenter regulares erant, earumque Canonici regularem vitam profitebantur. t.1.p.163.n.4
Ecclesia viduata dicitur, quæ Pastore, vel Prælato caret. to. 1. p. 194. n. 2.
Ecclesia Pastore destituta in spiritualibus, & temporalibus detrimentum patitur. ib. & seq.n.10
Ecclesia Placentina est Cathedralis, suffraganea Archiepiscopi Bononiensis. t.1.p.168.n.1
Ecclesia consecrari non potest, nisi ita dotetur, ut Presbyter & ejus minister ex ejus redditibus possint ali. t.1.p.300.n.5
Ecclesiæ Cathedrales Sede Episcopali vacante a quibus olim custodiebantur. t.1.p.433.n.3
Ecclesiæ vacantes olim a laicis sub specie custodiæ direptæ, & expoliatæ. ib. & seq. n.4
Ecclesiæ vacantis fructus ad quem pertinere debeant. ibid. & seq. n. 7
Ecclesiæ quare oblongæ ædificentur, & versus Orientem. t. 1. p. 456. n. 12
Ecclesia in aliquo Archidiaconatu sita, si erigatur in Cathedralem, eximitur a jurisdictione Archidiaconi. t.1.p.431.n.7
ut Ecclesia regularis in Cathedralem erigatur, cujus consensus requiratur. ib. & seq. n.11
Ecclesia domum locando, aut rem in feudum dando, non potest pactum adjicere, ut in ea inquilini, vel feudatarii sepeliantur, & decimas illi persolvant. t.1.p.499.n.4
Ecclesia læsa in contractu celebrato restituitur jure minoris. t.1 p. 552. n. 6
Ecclesia in casu restitutionis adversus contractum non tenetur restituere pretium acceptum ante judicis sententiam. tom. 1 p. 554. n. 12
Ecclesia restitutionis beneficio gaudet, etiam contra sententiam a Principe latam. t.1.p.560.n.9. & p.561.& seq.n.13
Ecclesia læsa ob defectum probationis, aut editionem instrumenti ex negligentia procuratoris, juste potest in integram restitutionem petere, etiam adversus aliam Ecclesiam. t.1.p.563.n.6
Ecclesia an eximatur a jurisdictione ordinaria per subjectionem Romanæ Sedi. t.1.p.477.n.2
Ecclesiæ veteres Christianorum ad similitudinem templi Salomonis constructæ. t.3. p.1. & 3. n.5.& 6
Ecclesiarum veterum mansiones diversæ. ibid. p.3.n.10
Et quomodo in eis fideles juxta sexum, & ætatem disponebantur. ibid. & seq.
Ecclesiæ Cathedrales olim fere omnes fuere canonicorum regularium. t.3.p.67.n.4
Ecclesiæ multæ sunt, quæ non nisi Nobilibus patent. tom. 3. p. 100. n. 2
in Ecclesiis, tam sæcularibus, tam regularibus utriusque sexus plures institui non valent, quam commode ex ejus proventibus ali valeant. t.3.p.104.n.3.& seq.
Ecclesiarum vacantium custodia olim pluribus in locis Regio juri cohærebat. t.3.p.122.n.6
Ecclesiæ baptismales quænam priscis temporibus dictæ fuerint. t. 3. p. 129. n. 2
Ecclesia agens ad rescissionem actus, quandonam teneatur probare defectum sollemnitatis. t.3. p.215. & seq. n.10
Ecclesia, ecclesiasticæque personæ olim ex testamento nihil capere poterant, & a quo tempore hoc jure fruantur. t.3. p.254.n.6
Ecclesia in hereditate clerici intestati præfertur Fisco. t.3. p.287.n.7
Ecclesiæ sæculares cum decimis Parochis monachis olim traditæ fuere; & quid deinde observatum sit circa hoc. tom. 3. p.414 n. 3. & p. 415. n. 4
Ecclesiæ quare plerumque altaria dicantur. t.3.p.416.n.3
Ecclesiis vacantibus ob dissensum patronorum, an sit constituendus œconomus ab Episcopo. t.3. p.419. n.13
Et an possit in illis intra tempus concessum ad præsentandum aliquis ordinari. t.3.p.419. n.2
Ecclesiæ Magnatum tutelæ mediate, vel immediate se submittunt. ibid. n.3
Vide in verbo Advocatia, Advocatus.
Ecclesia sine proprii Episcopi licentia non est construenda. t.3. p. 432. n. 2
Ecclesiarum necessitas ex præcepto Ecclesiæ. t. 3. p. 458. & seq. n. 5. & 6.
Ecclesiæ quo ritu & forma sint construendæ. t.3. p.460 n.10
in Ecclesiarum constructione quam necessaria sit licentia Episcopi. ibid. n.11
Ecclesiæ quomodo, & quibus diebus sint consecrandæ: vide in verbo Consecratio.
Ecclesia si diruatur, & reædificetur, iterum est consecranda; si vero tantum violetur, reconciliari debet per aquam cum vino & cinere benedictam, & interim non licet in ea Missam celebrare. t.3.p.465.n.4
Ecclesiarum pollutio, & violatio quid sint, & in quo differant, & quomodo contingant. ibid. n. 6. & 7
Ecclesiæ violatio quomodo per sepulturam infidelis contingat; ubi de aliis casibus. t.3.p.467. n.8
in Ec-

BIBLIOTECA GENERAL

In Ecclesia, vel Altari violato divina celebrare non licet antequam reconcilietur. ibid. n.9
Ecclesia destructa sacra remanet, consecrationis tamen virtutem amittit. ibid. & seq. n.11
Ecclesia debet ab eo dotari, qui fecit eam consecrare. t. 3. p. 467. & seq. n. 1.
in Ecclesiæ constructione, & dedicatione nonnulla observanda sunt, antequam Episcopus eam consecret. t.3. p.468. & seq. n.3. & 4
Ecclesia etiam ab heredibus ejus, qui eam construxit, est dotanda, si intestatus decedat. ibid. n. 6
Ecclesiarum dotatio errore impio a Vualdensibus damnatur, sed defenditur: ubi iniquitas aliquarum constitutionum circa hoc ostenditur. ibid. & seq. n.7
Ecclesia etiam non consecrata, si violata fuerit, potius debet reconciliari, ut consecretur. t.3. p.469. n.2
Ecclesiæ quomodo sint reparandæ; & an juxta arbitrium Episcopi possint ampliari sumptibus eorum, qui ad reparationem tenentur. t.3. p.532. & seq. n.6
Ecclesiæ quorum sumptibus sint reparandæ. ib. & seq. n.7. & 8
Ecclesiarum ædificatio pium, & religiosum opus est. t.3. p.534 & seq. n. 2
Ecclesiæ sub titulo Sanctorum dedicari possunt. ibid. & seq.
ut Ecclesia ædificetur quando quis cogi possit domum, aut aream vendere. ibid. n.3
Ecclesiæ novæ ita debent construi, ut per eas nullum præjudicium aliis inferatur: ubi de aliis circa hoc requisitis. ib. n.5
Ecclesia jam a primis sæculis inter immobilia domos possedit, quibus titulis, & insignia Ecclesiarum inscribi solebant. t.3. p.536. n.2
Vide in verbo Domus.
Ecclesia Dei secundum Evangelicam veritatem domus orationis esse debet. t.3. p.545. n.2
Ecclesia vel jurisdictio Ecclesiastica sub annuo censu concedi non debet. t.5. p.72. n.2. 4
Ecclesiæ Romanæ prærogativæ, ejusque Sedis insigniores tituli recensentur. t.5. p.291. & seq. n.2
Ecclesiæ Patriarchales tres tantum a D. Petro institutæ fuere, & quare. t.5. p.293. n.8
Ecclesia matrix quænam proprie dicatur, & quænam lato modo. t. 5. p. 361. n. 2
Ecclesia Romana prima matrix dicitur, Cathedrales vero respectu illius secundæ matrices sunt. ibid.
Ecclesiæ Orientalis, & Occidentalis dissidium circa rasuram barbæ: vide in verbo Græci.
Edictum, Quod quisque juris, commendatur, & qui ejus auctor sit. t.2. p.32. n.9
Edictum de alienatione judicii mutandi causa facta quid sit, quis ejus auctor, & qua de causa editum. t.1. p.568. & seq. n.7. & 8
Edictum prædictum, ut minus necessarium impugnatur; sed tamquam juri consonum, rationique consentaneum defenditur. ibid. n. 9. & 10.
Edicti prædicti partes, quæ sint, & ad quæ extendantur. t. 1. p. 569. n. 11. & 12.
Edictum prædictum etiam ad actiones personales ex parte actoris spectat. ibid. n.12
Edictum hoc habet locum in cessione facta, in privatum, judicii mutandi causa, & in actore eadem de causa actionem cedente. ibid. & seq. n.13. & 14
ut Edictum hoc habeat locum, quæ requirantur, & quando cesset. t.1. p.571. n.15.16
Edictum prædictum, quæ remedia contineat, & quæ actio ex eo detur. ibid. n.17
Et quibus personis competat, ut ex eo agere possint. ibid. n. 18. & 19
Editio instrumentorum naturali jure nititur. t.1. p.190. n.10
Editio instrumentorum nonnunquam ex persona actoris fit. t.1. p. 191. n. 13
S. Edmundi monasterium in Anglia Canonicorum regularium. t. 1. p. 543. n. 1
Eduæ civitas celebris in Gallia, alias Augustodunum dicta, Cathedra Episcopali decoratur. t.3. p.291. n.3
Educatio bona quantum valeat in puerili ætate, variis auctoritatibus ostenditur. t.3. p.383. n.2
Ejectio e monasterio ultima pœna regularium; & in quibus regulis statuta. t.1. p.475. n.7
Ejectio e monasterio pœna valde gravis est, & an sit licitus ejus usus. t.3. p.370. n.7
Ejectionis pœna omni tempore in Ecclesia usitata fuit. ib. & seq.
Electio ubi sit celebranda; & quod potest fieri in loco interdicto: secus de electione Romani Pontificis. t.1. p.119. n.4
ad Electionem quomodo procedi possit, si appellatum sit. ib. n.5
Electio in aliquibus cum postulatione convenit, in aliis ab ea differt. t.1. p.120. n.21. & 22
Electio est modus succedendi in dignitatibus ecclesiasticis perfectior. t.1. p.126. & seq. n.5. 7
in Electione Episcopi olim tres ejusdem provinciæ Episcopi interesse debebant. t.1. p.123. n.9
Electio ad aliquos spectare potest ex consuetudine. ib. n.7
Electio ad clamorem populi facta non subsistit. t.1. p.127. n.6
Electio popularis quando fuerit in usu. t.1. p.128. n.7
Electionis Episcoporum forma varia juxta temporum, & regionum diversitatem. ibid. & seq. n.8. 9
Electio canonice facta debet confirmari, & ad quid confirmatus teneatur. t.1. p.129. n.4
Electionis confirmatio quibus competat, & a quibus petenda sit. t. 3. p. 130. n. 6. & 7.
Electio non est temere a superiore confirmanda. ibid.
Electionis confirmatio quosnam effectus habeat. ibid. & seq. n.8

Electio supremi Pontificis, tam in modo eligendi, quam in personis eligentibus diversimode est celebrata. t.1. p.138. n.11
Electio ad Pontificatum a Clero facta. t.1. p.139. n.13
Electio per Imperatorem. ibid.
Electio R. Pontificis ad Cardinalium collegium devoluta. ibid. & seq.
Electio per inspirationem, adorationem, compromissum & scrutinium: & quæ forma hodie observetur. ibid. n.13
Electio R. Pontificis a nullo valet confirmari. ib. n.14. & 15
Electionis, in qua Regius expectatur assensus, varia incommoda. t.1. p.140. n.6
Electio abusive ab ordinatione sejuncta. t.1. p.144. n.12
Electione indigni facta, eligentes privantur potestate eligendi, & ad quem devolvatur electionis jus. t.1. p.145. n.4
Electione per compromissum facta, compromittentes tenentur recipere electum a compromissariis. t.1. p.146. n.4
Electio Abbatissæ in monialium monasteriis spectat ad ipsas moniales. ibid. n.6. 8
Electio quæ fit per compromissum quid sit, fuse explicatur. ib. n.7
Electio secunda facta, prima non cassata, quia appellatum est, vel contra privilegia Ecclesiæ celebrata erat, cassanda est, licet in prima electus denuo possit eligi. t.1. p.149. n.2. 4
Electione prima non cassata non est procedendum ad secundam. ibid. n. 5.
Electio diversis ex causis irritatur: ubi de vitio electionis ex defectu formæ. t.1. p.157. n.6
Electionis ad Prælaturam regularem aliqua specialia requisita referuntur. t.1. p.153. n.5
Electio ecclesiastica in quo loco fieri debeat. t.1. p.155. n.8
Electioni faciendæ præmittenda est Missa de Spiritu Sancto. ibid. & seq. n. 9
Electioni quomodo consensum præstare possint Principes sæculares. ibid. n. 11
Electio a suspensis celebrata non sustinetur. t.1. p.159. n.16
Electionis confirmatio quantum necessaria sit ex parte electi. t. 1. p. 161. n. 3
Electio dat jus ad dignitatem tantum in habitu, non in actu. ibid. n. 6
Electionis confirmatio, non gratia, sed justitia est. t.1. p. 162 num. 6
ad Electionem vocandi sunt absentes, si intra provinciam sint; valde vero remoti, si commode citari possunt. ibid. n.8. & 10
Quid de inhabilibus, circa hoc. ibid. n.11
Electio canonice facta post appellationem ne nisi canonice fiat, valida est: si vero appelletur ne hoc modo fiat, & contra celebretur, valida est. t.1. p.164. n.8
Electionum Episcoporum controversiæ olim ad Sedem Apostolicam devolvebantur. t.1. p.166. n.10
ut Electio sustineatur sufficit ab obtinendum beneficium probare eligentem esse in quasi possessione eligendi. t.1. p.173. n.9
Electionis jus an in unum per compromissum deferri possit. t. 1. p. 181. n. 3
Electio in qua ex septem compromissariis tres eligunt quartum, confirmanda est, si ille quartus electioni consentiat. tom. 1 p. 182. n. 3. & 5
Electio sui ipsius nulla est. ibid. n. 4. & 6
Electio per viam scrutinii manifesti, & per viam scrutinii non manifesti. ibid. n. 7
Electionis, & coronationis Imperialis forma traditur. tom. 1 p. 187. n. 32
Vide in verbo Imperator.
Electio Prælati fieri non debet ante humationem prædefuncti. t. 1. p. 188. n. 4
Electio Pastoris ante sepulturam defuncti facta aliquando valet. ibid. n. 6
Electio contemptis electoribus facta an sit nulla ipso jure. ibid. n. 7
Electio canonice celebrata debet confirmari, licet quidam eligentium essent minori excommunicatione ligati. t.1. p.190. n.1
Electio in qua unus tantum majori excommunicatione ligatus interfuit, vitiatur. ibid. n.5
Vide in verbo Excommunicatio.
Electioni R. Pontificis interesse possunt Cardinales etiam majori excommunicatione ligati. ibid. n. 6
Electione legitimo impedimento protelata, jus eligendi non devolvitur ad superiorem. t.1. p.194. n.4
Electione ad superiorem devoluta, is debet eligere cum eadem qualitate, cum qua tenebatur eligere patronus. ibid. n.7
Electio Prælati Ecclesiæ Cathedralis, vel Regularis, intra tres menses fieri debet, alias devolvitur ad proximum superiorem. ib. n.8
Electioni Prælati superioris brevius spatium præfixum est, & quare. t.1. p.195. n.11
in Electione Præpositi attenditur Concilium Later. secundum. ibid. n. 13.
in Electione an tres tantum collectores suffragiorum eligi possint. ibid. n.3
Vide in verbo Scrutator, Votum.
Electio per inspirationem quando contingere dicatur. t.1. p.196. n.9
Electio clandestina merito reprobatur, & quæ talis dicatur. ibid. n. 13
Electio facta collatione suffragiorum, & regulato scrutinio publicari debet. t.1. p.199. n.4
in Electionibus ecclesiasticis suffragium non solum facto, sed etiam verbis præstari debet. t.1. p.200. n.4
Vide in verbo Suffragium.
Electio in qua admittuntur inhabiles, non vitiatur, si præmittatur protestatio. t.1. p.201. n.1
Ele-

Electionis jus non potest laico competere propter compositionem factam cum Prælato, & Capitulo. ibid. n.5
Electio quam valde differat a præsentatione, ostenditur. ib. n.6
Electio ut confirmetur, debet celebrari a majori & saniori eligentium parte. t.1. p.107. n.2
Electio cui deficit sanioritas, licet adsit majoritas, nequit confirmari. ibid. n.6
in Electione an simul desideretur sanioritas cum majoritate. t. 1. p. 108. n. 9. 11.
Electioni tempus præscriptum non currit illis, qui eligere debent petita licentia. t.1. p.109. n.2
Electio ita prohiberi potest, ne sine licentia eligentes ad eam procedant. ibid. n.3
Electio nova quando fieri possit, lite super præcedenti electione pendente. t.1. p.556. n.6
Electio Abbatissæ a duabus partibus monialium celebrata confirmari potest, non obstante quacumque exceptione, vel appellatione. t.2. p.456. n.12
Electio quomodo possit appellatione pendente confirmari. t. 2. p. 484. n.4
Electio ecclesiastica per sortes fieri non debet, tanquam a disciplina ecclesiastica aliena. t.5. p.222. & seq. n.4. & 8
Electio ecclesiastica an possit sortibus committi, dum duo æqualia suffragia habent, nec est periculum eligendi indignum, nec potest controversia aliter dirimi. ib. & seq.
Electorum collegium an Pontificia auctoritate, an Imperiali constitutione sit institutum, graviter inter Catholicos, & Protestantes disceptatur. t.1. p.184. n.4
Electorum dissidium circa successorem Henrici V. eligendum. t. 1. p. 185. n. 8.
Electores Palmites Imperiales, & Columnæ Imperii dicuntur. t. 1. p. 187. n. 30
Electorum numerus septenarius quare ita constitutus. ibid.
Electores Ecclesiastici quare tres constituti. ibid.
Electores tum Ecclesiastici, tum sæculares, enumerantur, ibid. num. 31
Vide in verbo Imperator.
Elector Comes Palatinus quare dapifer dicatur. t.2. p.231. n.7
Electrum quid sit: ubi electri tria genera referuntur. t.3. p.256. n.6
Electus propter vitium temporale rejectus, potest iterum eligi, secus si vitium sit perpetuum. t.1. p.152. n.8
Electus rejectus ob vitium formæ electionis, non remanet inhabilis ad alias electiones. ib. n.9
in Eligendis ad Prælaturas regulares quænam specialia requirantur. t.1. p.153. n.6
Electus, cujus electio fuit cassata, non vitio personæ, sed formæ electionis, nisi sit ob vitium simoniæ, iterum potest eligi. t. 1. p. 151. n. 2
Eligi ad dignitates ecclesiasticas qui non possint. ibid. n.4
Electus ante confirmationem administrans privatur jure quæsito per electionem, ejusque electio cassatur. t.1. p.160. n.3. 5
Electus quo casu teneatur proprium delictum superiori prodere. t. 1. p. 166. n. 9
Electus per laicos ad beneficium ecclesiasticum, electionis commodo caret, & ineligibilis manet donec cum eo dispensetur. t. 1. p. 196. n. 4
Electus ante electionem non debet consensum, seu voluntatem suam explicare. t.1. p.199. n.3
Electus ad officium temporale, lite mota super electionem, etiam sententia secuta in favorem electi, non potest officium retinere, si jam tempus elapsum sit. t.2. p.36. n.7
Eliensis insula ubi sita, quando, & cujus ope ad fidem conversa. t.2. p.63. n.1
Eliensis Ecclesia quando, & a quo ædificata, in monasterium redacta, & ad Episcopatum erecta. ibid.
Elogium in jure varie accipitur, & quænam sit ejus frequentior acceptio. t.3. p.253. n.2
Emenda quid sit, & in quo differat a mulcta. t.1. p.457. n.5
Emenda cuinam attribuatur. ibid.
Emphyteusis veræ constitutio proprie consistit in agris sterilibus. t.3. p.147. n.2
Emphyteusis origo unde cœperit: ubi etiam traditur emphyteusis definitio. ibid.
Emphyteusis præcipua divisio in hereditariam, & familiarem. ibid. n. 3
Emphyteusis an sit veræ alienationis species. ibid. & seq. n.5
Emphyteusis indistincte a sacris canonibus prohibita est in rebus Ecclesiæ. ibid.
Emphyteuta cadit a jure suo, si per biennium cesset in solutione canonis, aut vendat meliorationes irrequisito domino. t. 3. p. 183. n. 6
Emphyteuta non potest de jure sibi in re emphyteutica concessa pro libito disponere. ibid. & seq. n.8
Emphyteuta per biennium canonem non solvens, an ipso jure cadat ab emphyteusi ante sententiam judicis. ibid.
Emphyteuta potest jus suum, & melioramenta, invito domino donare, non vero vendere. t.3. p.184. n.9
Emptio, & venditio plura pacta, tam incontinenti, quam ex intervallo admittunt. t.3. p.199. n.2
Emptio, vel venditio liberi hominis an valere possit: vide in Verbo Venditio. Encenia vox hebræa. t.1. p.246. n.4
Epidaurus civitas in Dalmatia olim Cathedralem Ecclesiam habuit. t.2. p.437. n.2
Epilepsia quid sit, ejusque variæ nomenclaturæ. t.1. p.169. n.17
Epilepsia alia gravior, alia mitior. ibid. n.18
Epilepticus ad Episcopatum ascendere nequit. t. 1. p. 168. & seq. n. 15

Epilepticus Missæ sacrificium celebrare nequit. t.1. p.169. & seq. n. 20. & 21
Epilepticus an sanus factus celebrare possit; & quomodo sanitas dignosci possit. ibid. n.22
Epiphania die sexta Januarii tam a Græcis, quam a Latinis celebratur. t.1. p.484. n.4
Epiphania a Græcis Theophania dicta, a temporibus Apostolorum die 6. Januarii celebratur. t.2. p.105. n.7
in Epiphaniæ festivitate tria miracula recoluntur. ibid.
Epirus duplex: ubi de dignitate Præsulum earum. t.1. p.486. n.3
Episcopæ, Presbyteræ, Diaconissæ, quænam priscis Ecclesiæ sæculis fuerint. t.3. p.377. col.1
Episcopatus an sit appetendus, & precibus acquirendus. to. 1. p. 176. n. 7
Episcopatus non solum est dignitas, sed etiam culmen dignitatum. t.3. p.100. n.3
Episcopatus an sit ordo distinctus ab aliis gradibus sacris. t.3. p. 247. n. 8
Episcopatuum erectio quomodo ab origine processerit. t.5. p.275. n.4
Episcopatuum erectio quare in vicis, & minoribus locis prohibeatur. ibid. n. 5
Episcopatus non est honos, sed onus: paronomasia non inelegans. t.1. p.114. n.4
Episcopatus est verus ordo distinctus realiter a Presbyteratu. t. 1. p. 154. n. 4
Episcopatus Bambergensis a prima fundatione Romanæ Ecclesiæ subjectus. t.1. p.586. n.7
Episcopatus S. Andreæ in Regno Scotiæ immediate Romano Pontifici subjicitur. t.1. p.587. n.1
Episcopus an dicatur tantum electus & confirmatus, non autem consecratus. t.1. p.57. n.3
Episcopus post acceptas litteras suæ confirmationis plenam potestatem habet quoad ea quæ sunt jurisdictionis. ibid.
Episcopus tantum confirmatus aliquando consecratus dicitur. ibid.
Episcopis jure communi competit potestas excommunicandi, censurasque ecclesiasticas imponendi. t.1. p.86. n.4
Episcopi olim munera ad Romanum Pontificem mittebant. t.1. p. 93. n. 4
Episcopi dicuntur Pontifices, Apostolorum successores, & aliquando Apostoli. t.1. p.101. n.3
Episcopi per consecrationem recipiunt immediate a Christo novam ordinis potestatem indelebilem, per quam fiunt superiores Presbyteris. t.1. p.103. n.9
Episcopis reservata ministeria alia sunt sacramenta, alia sacramentalia. ibid.
Episcopis solis reservata est sacramenti Confirmationis administratio. ibid. n. 19. 18
Episcopi etiam absque consensu Capituli sententiam interdicti ferre possunt. t.1. p.106. n.4
Episcopus an possit inconsulto Romano Pontifice novam dignitatem erigere in sua Ecclesia. t.1. p.108. n.3
Episcopi Præsides Senatus Ecclesiastici dicuntur. t.1. p.113. n.9
Episcopus nequit unam Ecclesiam aliis subjicere: & quid possit circa hoc in fundatione alicujus Ecclesiæ. t.1. p.111. n.9
Episcopus non est eligendus & promovendus ad aliam Ecclesiam, sed postulandus. t.1. p.114. n.5
Episcopus de una in aliam Ecclesiam utilitate suadente transire potest. ibid. n.7
Episcopi plures electi a populo. t.1. p.128. & seq. n.8
Episcopi debent obedientiam præstare R. Pontifici. t.1. p.134. n.14
Vide in verbo Archiepiscopi.
Episcopus debet in se ostendere qualiter in domo Dei oportet alios conversari. t.1. p.140. n.5
Episcopus eligendus debet habere ætatem triginta annorum completam: ubi de aliis ad Episcopatum acquirendum requisitis. ibid. n. 7. 9. & seq.
Episcoporum munus & officium quodnam. t.1. p.141. n.12
Episcopi consecrandi sunt intra tres menses, ex præscripto sacrorum canonum. t.1. p.141. n.2
Episcopus quomodo novum Episcopatum acceptare possit. ib. num. 7
Episcopus an per adoptionem Episcopatus amittat omnia alia beneficia. ibid. n.4
Episcopus electus ante confirmationem beneficia conferre, vel alia administrare non potest. t.1. p.148. n.4. 5. 6
Episcopus per electionem jus acquirit ad Episcopatum, & administrationem in habitu tantum, non in actu. ibid. & seq. n.7
Episcoporum Indiarum praxis quoad exercitium jurisdictionis ante confirmationem. ibid. n.8
Episcopus confirmatus, licet nondum consecratus, potest exercere ea quæ sunt jurisdictionis. t.1. p.155. n.7
in Episcopo consummato & perfecto Episcopo tria considerantur. ibid. n.9
Episcopus nequit exercere ea quæ sunt jurisdictionis: nisi sit consecratus. ibid. n.10
Episcopus etiam confirmatus aliquando nequit se immiscere rerum temporalium Ecclesiæ administrationi. t.1. p.154. n.13
Episcoporum confirmatio olim ad Metropolitanum spectabat. t. 1. p. 166. n. 6
Episcopus nullus fieri potest, nisi qui minoribus, & majoribus ordinibus fuerit initiatus. t.1. p.167. n.18
Episcopus an possit ordines conferre inter Missarum solemnia, dum consecratur. t.1. p.177. n.7
Episcopi titulares sunt proprie Episcopi; & inter eos & Ecclesias existentes datur verum matrimonium. t.1. p.219. n.3
Episcopus nequit conferre præbendas, quarum collatio ad Capitulum spectat. t.1. p.179. n.4
Epi-

BIBLIOTECA CENTRAL

Episcopus qui propria auctoritate se confert de una Ecclesia in aliam, privatur utraque. t.1. p.216. n.4
Episcopus qui relicta propria Ecclesia ad aliam se confert, ambitionis, & avaritiæ insimulatur. ibid. n.6
Episcopus potest Episcopatum deserere, ut impleat votum religionis, consulto R. Pontifice. ibid. & seq. n.8.9
Episcopi discincti quinam. t.1. p.226. & seq. n.3
Episcopus potest coadjutorem ad Episcopalia munia obeunda sibi cooptare. ibid. n.4
Episcopo non licet propria auctoritate Episcopatum deserere prætextu senectutis, aut insufficientiæ. ibid. & seq. n. 5. & 8
Vide in verbo Senex.
Episcopis olim non licuit gregem suum deserere, ut vitam monasticam profiterentur; & iterum a statu religioso ad Episcopatum assumi valent. t.1. p.237. n.6
Episcopus qui licentiam cedendi Episcopatui petiit, ea obtenta cedere compellitur. t.1. p.238. n.3
Episcoporum consecratio quibus diebus celebrari debeat. to. 1. p. 247. n. 9
Episcopi sacerdotes appellati. t.1. p.248. n.11
Episcoporum qui ex laicali statu assumebantur, festinata ordinatio. ibid. n.12
Episcopus quo jubente, & quibus consentientibus consecrari debeat: vide in verbo Archiepiscopus.
Episcopi jam a temporibus Apostolorum a Metropolitanis, vel a comprovincialibus Episcopi de mandato Metropolitani consecrati fuere. t.1. p.254. n.5
Episcopus solus est minister ordinarius sacramenti Ordinis. t.1. p. 258. n. 4
Episcopus proprius quoad ordines conferendos quis primo dicatur. ibid. n.5
Episcopus loci, in quo quis habet domicilium, etiam proprius dicitur. t.1. p.259. n.6
Et ille in cujus diœcesi quis habet beneficium. ib. & seq. n.7
Episcopus alienum subditum valide ordinat; sed ipse, & ordinatus variis pœnis subduntur. ibid. n.8
Episcopus ordinans puerum in Diaconum suspenditur a collatione ordinum, & ordinato tenetur providere de beneficio. t. 1. p. 265. n. 3
Episcopus renuncians dignitati Episcopali tantum privatur executione Episcopalis ordinis, non vero charactere. t.1. p.268. n.1
Episcopus, qui renunciavit loco tantum, invitatus conferre potest omnes gradus ordinis; si vero dignitati renunciavit, minores tantum ordines conferre potest. ibid. n.6
Episcopus aliquando loco, & dignitati renunciat; aliquando loco tantum. t.1. p.269. n.7
Et quis sit effectus hujus diversæ renunciationis. ibid. n.8
Episcopus etsi hæreticus, vel depositus, valide confert Ordines. t. 1. p. 270. n. 3
Episcopi qua scientia pollere debeant: vide in verbo Scientia.
Episcopus an dispensare possit cum eunuchis ad ordines suscipiendos. t.1. p.324. n.4
ut Episcopus in aliena Ecclesia celebrare possit, quid requiratur. t.1. p.340. n.15
Episcopis an sit specialiter permissum ratione jurispatronatus alienigenas ad beneficia admittere. t.1. p.342. n.9
Episcopi fratres appellantur cum illis rescribit Romanus Pontifex. t.1. p 384. n.2
Episcopus proprius in constructione Ecclesiæ debet locum consignare. t.1. p.409. n.1
Episcopi olim ut ordinarii judices contra hæreticam pravitatem in subditos, in exemptos vero ut delegati procedebant. t. 1. p. 418. n. 8
Episcopus idem est ac observator, & per inquisitionem etiam potest in subditos procedere. t.1. p.416. n.2
Episcopi in suis diœcesibus possunt adulteria, & alia crimina inquirere, & punire. ibid. n.4
Episcopi in suis diœcesibus habent jurisdictionem ordinariam, conjunctam cum potestate ordinis. ibid. n.6
Episcopi an etiam habeant jurisdictionem criminalem. ibid. n.7
Episcopi nomen est dignitatis, & jurisdictionis. ibid. n. 10
Episcopi cum opus est, possunt auxilium brachii sæcularis implorare. t.1. p.427. n.13
Episcopus quando possit cogere patronos ad providendum Ecclesiæ vacanti. t.1. p.434. n.7
Episcopus an debeat cessare a divinis, Canonicis cessantibus; & quis inter eos cognoscere possit. t.1. p.448. n.2
Episcopi duo an in eadem diœcesi possint præfici. t. 1. p.450. n. 6. 7. & 8. & seq.
Episcoporum Concilii Toletani 3. subscriptiones exponuntur. ibid. & seq. n. 10
Episcopi duo aliquando in eadem Ecclesia constituti. t.1. p.451. n.11
Et quando de jure id fieri possit. ib. & seq. n. 12
Episcopi vagantes quinam, & an alicubi ministrare possint. ib. n.13
Episcopis incumbit officium prædicandi, & impediti tenentur viros idoneos ad id munus eligere. t.1. p.452. n.2.4
Episcopus potest in omnibus suæ diœcesis Ecclesiis, tam sæcularibus, quam regularibus prædicare. ib. n.4
Episcopus quando a prædicandi munere legitime impeditus censeatur. t.1. p.453. n.8
Episcopo alia competunt lege diœcesana, alia lege jurisdictionali; & quæ. t.1. p.455. n.1
Episcopo competit institutio, & destitutio cujuslibet beneficii, etsi ad monachos electio spectet. ibid.
Episcopi olim plenam decimarum parochialium dispositionem habebant, & earum quartam sibi retinebant. ibid. n.4
Episcopus olim a capellis, & monasteriis eulogias in visitatione exigere nequibat, quas a propriis presbyteris exigebat. ib. n.5
Episcopi olim monachis quas volebant regulas præfigebant. t.1. p. 458. n. 7
Episcopi possunt delegare potestatem absolvendi, & dispensandi, quam ipsi ratione dignitatis habent. t.1. p.460. n.7
Episcopis diœcesanis obedientia ab omnibus suæ diœcesis est præstanda. t.1. p.471. n.14
Episcopus ad Synodum vocatus semper aut per se, aut per Legatum comparere tenetur. t.1. p.514. n.11
Episcopus quomodo inscio Capitulo compromissum facere possit de rebus ad Ecclesiam spectantibus. t.1. p.573. n.2. & 4
Episcopi quo ritu, & formula juramentum præstent. tom. 2. p. 92. n. 11
Episcopi quare die Dominico consecrari debeant, ut statutum est a sacris canonibus. t.2. p.96. n.7
Episcopus an possit festivitates de præcepto in sua diœcesi indicere. t.2. p.107. & seq. n.8
Episcopo contra quem agitur ad degradationem contumace, possunt testes recipi, & sententia proferri. t.2. p.168. n.3
ad Episcopi condemnationem quis testium numerus requiratur. t. 2. p. 243. & seq. n. 7
Episcopo juveni nec cum nepte cohabitare licet. t.2. p.310. n.8
Episcopus an triennio præscribat alienam plebem ad unitatem catholicam ministerio prædicationis ejus adductam. t.2. p.379 & seq. n. 2. 3. & seq. per tot.
Episcopus impar oneri regendæ plebis, deponi jubetur. tom. 2 p. 381. n. 6
Episcoporum officium primo & principaliter est excessus subditorum inquirere, corrigere, & punire; & quomodo poterant olim hanc jurisdictionem exercere. t.2. p.421. n.5. & 6
Episcopus ex Ordine regulari assumptus debet habitum monachalem deferre sub pœna peccati lethalis. t.3. p.31. n.14
Episcopi sine justa causa a suis Ecclesiis abesse non debent. t. 3. p. 58. n. 9
Episcopi in canali constituti quinam dicantur in canone 11. Concilii Sardicensis. ibid. & seq.
Episcopus duos Canonicos suæ Ecclesiæ ad proprium servitium retinere potest. t.3. p.62. n.6
Episcopus clericos ordinans, illis assignare tenetur unde vivere possint. t.3. p.71. n.1
Episcopus non debet aliquem ordinare sine titulo; & si secus fecerit, tam ipse, quam ejus successor, tenentur ita ordinato alimenta præstare, usquedum beneficium consequatur unde vivere possit. t.3. p.73. & seq. n.4
Episcopo ægrotanti dandus est coadjutor, qui in Ecclesia ministret. t.3. p.103. n.2
Episcopus non potest unire Ecclesiam alicui monasterio, irrequisito Capitulo. t.3. p.130. n.3
Episcopus servum Ecclesiæ manumittens tantundem relaxare tenetur. t.3. p.142. n.6
Episcopi nomen ei qui alicui negotio superintendit, adaptari valet. t.3. p.163. n.5
Episcopus non potest in Synodo diœcesana definire, an aliquid sit de fide, vel non. t.3. p.174. n.3
Episcopi in quo casu de rebus ad propriam mensam spectantibus donationem facere possint. t.3. p.240. n.4
Episcopi ante consecrationem tenentur facere inventarium omnium rerum, quæ possident. t.3. p.246. n.7
Episcopus de rebus patrimonialibus testamentum facere potest; de rebus vero intuitu Ecclesiæ acquisitis testari non valet. ib. & seq. n. 10. & 13
Episcopus quomodo possit aliquid de rebus propriis intuitu Ecclesiæ acquisitis alienare, compensatione facta. t. 3. p. 248. & seq. n. 15
Episcopus pias defunctorum voluntates ad effectum perducere tenetur, negligentibus heredibus. t.3. p.253. n.8
Et quisnam proprius ad hanc executionem censeatur. ibid.
Episcopus quo jure tuitionem testamentorum suscipere valeat. ibid. n. 10
Episcopus tutelam a testatore delatam suscipere non valet. ib. col.2
Episcopus an sit legitimus executor voluntatum defunctorum, etiam quoad dispositiones profanas. t.3. p.260. n.6
Episcopi an mortis causa donare valeant. t.3. p.310. n.2. & 3
Episcopi etiam vetantibus testatoribus possunt exequi eorum pias dispositiones. t.3. p.161. n.2
Episcopi ex Donatistis conversi quomodo ad pristinas sedes redierint, & simul cum catholicis in eadem Cathedra sederent: ubi multa circa eos in Concilio Carthaginensi statuta referuntur. t.3. p.322. & seq. n.2
Episcopus Ecclesiam Militantem significat, & in matrimonio, vel extra corruptus consecrari valet. t.3. p.376. n.2
Episcopus electus voto religionis adstrictus, an teneatur illud adimplere. t.3. p.395. n.3
Episcopi olim plenam in monachos potestatem, & disciplinæ monasticæ correctionem habebant. t.3. p.397. n.2
Episcopi adhuc tempore Innocentii III. monasteria visitabant. t. 3. p. 405. n. 5
Episcopus proprius ad basilicam consecrandam quis dicatur. t. 3. p. 407. n. 3
Episcopus competens judex est confraternitatum quoad visitationem, & causas præcedentiarum. t.3 p.409. n.6
Episcopus tantum unicus datur quoad Regulares ordinandos. t. 3. p. 410. & seq. n. 4
Episcopi jure communi fundatam habent jurisdictionem in loca pia, & religiosa in sua diœcesi fundata. t.3. p.412. n.5
Episcopi olim religiones in sua diœcesi approbare poterant. ibid. n. 6

Episcopo non admittente præsentatum ad juspatronatus, ad quem sit recurrendum. t.4. p.427. & seq. n.3
Episcopis patronis concessum est ut præsentare possint presbyteros in Ecclesiis in aliena diœcesi constitutis. ib. n. 4
Episcopi in Ecclesiis novos census imponere non possunt, nec aliquam partem fructuum sibi reservare valent. t.3. p.442. n.2
Episcopus tantum potest, ut ordinarius minister Ecclesiam consecrare. t.3. p.470. n.4
Episcopi ea quæ sunt ordinis possunt aliis committere. ib. n.5
Episcopi quandonam causarum etiam sæcularium judices fuerint. t.3. p.557. n.1
Episcopi an possint monachos exemptos nunciare excommunicatos. t.3. p.565. n.1
Episcopus sine dote consecrans Ecclesiam, ad quid teneatur. t. 3. p. 468. n. 6
Episcopus in consecratione Ecclesiæ potest dotem exigere, non tamen aliquid pro ipsa consecratione petere. ibid.
Episcopus an possit dispensare in simplici voto castitatis. t. 4. pag. 73. n. 3
Episcopi cum consilio Capituli sui olim de matrimonialibus causis cognoscebant. t.4. p.152. n.2
Episcopus an possit matrimonium dissolvere, nullo apparente accusatore. ib. & seq. n.3
Episcopus contumax in comparendo coram Patribus Concilii excommunicari potest; Episcopatu autem ante causæ exitum privari non debet. t.2. p.2. n.9
Episcopus contumax in comparendo quandonam omni communione privari possit. t.2. p.3. & seq. n.14
Episcopi, & alii Ecclesiæ Prælati a primis Ecclesiæ cunabulis jurisdictionem in causis criminalibus, & civilibus ecclesiasticorum, & laicorum exercuere. t.2. p.4. & seq. n.7
Episcopus in quibus delictis possit dispensare post sententiam prolatam, & pœnitentiam peractam. t.2. p.15. n.4
Episcopi cognoscere possunt de omnibus causis criminalibus clericorum, non tamen sententiam pœnalem proferre. t.2. p.19. n.13.14
Episcopus quomodo de criminibus inquiri debeat, & quales esse debeant ejus accusatores. t.5. p.1. n.8
Episcopus intrusus, injusteque ordinatus, præsumptor a Gregorio Magno dicitur. t.5. p.43. n.2
Episcopus an possit absque labe simoniæ munera sponte in consecratione Ecclesiarum oblata recipere. t.5. p.46. n.3
Episcopus hæredem instituens hæreticum, seu paganum, sive consanguineum, vel extraneum, etiam post mortem anathematizatur, & nomen ejus ex diptychis defunctorum tempore Missæ non recitatur. t.5. p.95. n.6. & 8
Episcoporum nomina, qui graviter culpa in moribus laboraverant, e sacris diptychis delentur. t.5. p.100. n.6
Episcopus loci debet licentiam prædicandi in sua diœcesi concedere, illamque potest ex justis causis denegare, & concessam revocare, etiam Regularibus exemptis. t.5. p.121. n.2
Episcoporum munus circa extirpationem hæresum, & punitionem hæreticorum non desiit constitutis Inquisitoribus. ib. n.1
Episcopus non obstante quocumque exemptionis privilegio potest contra Religiosos cujuscumque Ordinis procedere simul cum Inquisitoribus in causis hæresis. t.5. p.106. n.8
Episcopus depositus damnatus dicitur. t.5. p.238. & seq. n.3
Episcopus a quo deponi debeat. ibid.
Episcopi jure communi sunt proprii judices causarum matrimonialium. t.5. p.266. n.1
Episcoporum proprium est publicas pœnitentias dare, augere, vel minuere. ibid. n.2
Episcopi in canali constituti quinam fuerint. t.5. p.276. n.11
Episcopi incertæ sedis conductitii, & adventitii quinam fuerint. t. 5. p. 277. n. 12
Episcopus non potest de bonis intuitu Ecclesiæ acquisitis donatione causa mortis disponere. t.5. p.287. n.6
Epistolarum alienarum apertio quam grave peccatum sit. t. 1. pag. 408. n. 2
Epistola Honorii III. super compositione facta inter Comitem de Los, & Villelmum filium Comitis Hollandiæ. t.2. p.367. & seq. n. 6
Epulum titus præcipuus fuit in exequiis Gentilium, & Judæorum. t.3. p.295. & seq. n.2
Epulum in parentationibus, aliud defunctorum, aliud vivorum fuit. ibid.
Equites S. Sepulchri in Anglia fundati. t.1. p.395. n.2
Equitum S. Sepulchri Ordo Militiæ S. Joannis adnexus. ib.
Equitatio modesta clericis præscribitur, pomposa prohibetur. t. 3. p. 30. n. 9
Equitatio numeratur inter gestationis species. t.5. p.174. n.1
Equitatio ad famem excitandam apud veteres in usu fuit. ibidem.
Eremitarum varia genera; & utrum votis essentialibus Religionis teneantur, & an personæ ecclesiasticæ censeantur. to. 1. p. 153. n. 7
Eremita ab eremo dictus regulariter sub appellatione monachi non comprehenditur. t.2. p.153. n.2
Eremitæ non tenentur servare paupertatem, & possunt testamentum condere. ibid.
Eremitæ certam regulam non profitentes testamentum condere possunt: secus de emittentibus paupertatis votum sub obedientia alicujus superioris. t.3. p.251. n.13
Eremita est homo degens in contemplatione, & perfectione. t.3 pag. 355. n. 2
Eremitæ a monachis valde differunt, monachi tamen in eremo degentes eremitæ dicuntur. ibid.
Error communis Parochianorum an sufficiat, ut gesta ab eo, qui falso Parochus putabatur, valeant. t.1. p.267. n.8
Essentia una in divinis personis, a quibus negata. t.1. p.17. n.5
Ess civitas est provinciæ Marchiæ Cathedra Episcopali decorata. t.2. p.230. n.6
Evangelium cur dicatur in corde Ecclesiæ traditum. t. 2. p. 94 & seq. n. 10
Eucharistia distinguitur confirmatio ab effectu. t.3. p.368. n.3
Eucharistiæ augustissimum Sacramentum ante Pontificem supremum delatum. t.3. p.171. n.3
Eucharistiam sumere ante omnem cibum vetustissima est Ecclesiæ traditio ab Apostolis initiata, ex nullo tamen præcepto divino manans. t.3. p.480. n.3
Eucharistiam pluries in eadem infirmitate sumere per modum viatici, an liceat. ib. & seq. n.3
Eucharistia vespere a Christo Domino instituta, non est tamen vespere sumenda. t.3. p.481. n.6
Eucharistiæ dispensatio presbyteris tantum de jure competit, & an competere possit Diaconis; ubi de ritu antiquo circa hoc. t.3. p.489. n.5
Eucharistiæ Sacramentum cum qua reverentia deferendum sit ad infirmos. t.3. p.490. n.7
Eucharistia igne præcedente ad infirmos deferri debet. ib. n.9
Eucharistiæ, sive ad infirmos deferatur, sive in Missæ sacrificio, adoratio est exhibenda. ib. n.10
Eucharistiæ Sacramentum in pane azymo fuit a Christo Domino institutum. t.3. p.505. n.3
ad Eucharistiam suscipiendam non requiritur semper minister distinctus a suscipiente, etiam laico. t.3. p.506. n.2
Eucharistia an licite & fructuose sumatur a baptizatis Baptismo flaminis. t.3. p.510. n.3. & 4
Eucharistiæ sæpius raptus, etiam ad maleficia. t.3. p.511. n.2
Eucharistia fideliter sub clavi est custodienda, & contrafacientes sunt graviter puniendi. t.3. p. ibid. n.4
Eucharistia quo ritu, & quo in loco olim custodiretur. tom. 3. p. 512. & seq. n.5
Eucharistia olim sub utraque specie servabatur: ubi de abusiva modo servandi eam sub pane intincto sanguine. ib. n.6
Eucharistia variis ex causis in Ecclesia asservatur. t.3. p.513. n.7
Eucharistia olim mortuis data; & an hoc vere fuerit permissum ab Ecclesia. ibid. & seq.
Eucharistiæ diligens custodia commendatur. t.3. p.514. n.8.9
Eucharistia statim post Baptismum olim tam adultis, quam infantibus dabatur. t.5. p.321. n.4
Evectio certum numerum equorum, seu veredorum continet. t. 3. p. 441. n. 3
Evectionum crebra mentio in jure civili: ubi de alia earum acceptione. ibid.
Evectionum numerus quomodo solitus Cardinalibus, quam Episcopis, & Archiepiscopis permittitur. ib. n.4
Eveshamense monasterium Ordinis D. Benedicti, a quo constructum. t.1. p.556. n.2
Eugenius III. ante Bernardus dictus, unanimi Cardinalium consensu, & divino afflatu in Pontificem eligitur. t.2. p.4. n.1
Eugenius III. monachus Cisterciensis, Pontifex creatus plures epistolas scripsit. t.2. p.228. n.1
S. Eugendus monasterium est Ordinis D. Benedicti Congregationis Cassinensis. t.2. p.269. n.1
Evincere quid sit juxta propriam significationem. t.3. p.173. n.4
Evictionis variæ definitiones traduntur, & vera eligitur, & explicatur. t.3. p.174. n.6
ad Evictionem quid requiratur. ibid.
Evictio in quibus contractibus detur. ib. n.7
Evictionis definitio amplius explicatur, ubi de evictione servitutis agitur. ib. n.8
Evictio ex qua rei ablatione, vel amissione detur. ib. n.6
Evictionis ratio, & proprium remedium quodnam, & unde proveniat. t.3. p.175. & seq. n.10
Evictio est de natura emptionis; & præstari debet etsi nihil de ea conventum sit. ib. n.11
Evictionis nomine quid præstare debeat, & quid per actionem ex empto eo remedio asset consequatur. t.3 p.176. & seq. n.12
Evictione secuta pretii restitutio æquitati, & rationi consona est. ibidem.
Evictionis remedio consequitur venditor interesse; & quid eo nomine veniat. ib. n.13
Evictionis remedium, etiam re empta evicta aliquibus casibus non competit. ibid. n.14
Evictionis remedium cessat aliquando culpa emptoris. ibid. & seq. n. 15
Evidens an idem sit cum notorio, an vero ab eo differat. t. 5 pag. 13. n. 4
Vide in verbis Manifestum, Notorium.
Eulogiæ a Clericis Episcopis, & vicissim ab Episcopis clericis, & ceteris fidelibus missæ. t.1. p.93. n.3
Eulogiæ ab excommunicatis, & extra gremium Ecclesiæ existentibus non recipiebantur. ibid.
Eulogias sibi invicem amici mittebant. ibid.
Eunuchizatio certissimum est lepræ remedium. t.1. p.324. n.3
Eunuchizatio legibus civilibus, & ecclesiasticis prohibita, & an ex aliqua causa honestari possit. t.1. p.325. n.5
Eunuchizatio spontanea, etiam pœnis adhibitis cohibita fuit, & demum qualibet. ib. n.7
Eunuchizationis exempla varia. ibid.
Eunuchizatus a Medicis in cunabulis ordinari valet; non vero qui sponte sectus est, etiamsi ad servandam castitatem. t. 1. p. 324. n. 3. & p. 325. n. 6
Eunuchi a sacris repelluntur, etiam apud Gentiles. ib. & seq. n.3

BIBLIOTECA GENERAL

Eunuchi valde abjecti, & vilissimis ministeriis addicti. ibid.
Eunuchorum duo genera. t.1.p.325.n.5
Eunuchorum frequens olim, & quæstuosa negotiatio fuit. ib.
Eunuchi carnis etiam stimulus sentiunt. ibid. & seq.
Eunuchis in lege veteri prohibitum fuit commercium habere cum Hebræis. t.1.p.326.n.8
Eunuchi tertium genus hominum videntur. ibid.
Eunuchorum tria genera, & quinam ordinari possint. ib. & seq. n.9
Eunuchi an valide contrahant matrimonium: Vide in verbo Matrimonium.
Eustathiani quare monachi pulsati dicti: & quæ eorum insania in ceteros clericos. t.3.p.73.n.22
Exceptione semel opposita; an super ea pronuntiandum sit. t. 2. p. 114. n. 15
Exceptio spolii quandonam opponi possit. t.2.p.116.n.10
Exceptio illegitimitatis prius discutienda est coram judice Ecclesiastico, antequam hæreditas adjudicetur petenti eam. t.2. p. 120. n. 11. & p. 121. n. 15
Exceptiones præjudiciales in jure quid sint. ib. n.13
Exceptiones præjudiciales prius sunt terminandæ. ib.
Exceptione illegitimitatis opposita, non potest judex sæcularis in causa principali procedere. ib. n.16
Exceptio præjudicialis aliquando non obstat petitori, aut possessori. t.2.p.121.n.18
Exceptiones justi dominii in judicio adipiscendæ possessionis in continenti probandæ admittuntur, a judicio vero recuperandæ possessionis rejiciuntur. t.2.p.123.n.7
ut Exceptio rei judicatæ competat, quænam requisita exigantur. t.2.p.143.n.11
Exceptio renunciationis juramento firmatæ obstat agenti remedio recuperandæ ad restitutionem beneficii. t.2.p.144.n.2
Exceptio consanguinitatis in causis matrimonialibus admittitur, modo probatio breviter, & in continenti offeratur. tom. 2. pag. 154. n. 9
Exceptionis variæ acceptiones, & verbi, excipere, variæ significationes. t.2.p.159.n.3
Exceptio est defensio, & opponitur actioni. ibid. n.4
Exceptionis variæ definitiones referuntur. ib. & seq. n.5
Exceptiones facti, & intentionis non sunt proprie exceptiones. t. 2. p. 360. n. 6
Exceptionum variæ divisiones referuntur. ib. & seq. n.7
Exceptionum usus, & origo apud Romanos. ibid. n.8
Exceptiones quo tempore sint opponendæ. t.2.p.361. n.9. & 10
Exceptiones dilatoriæ sunt opponendæ intra tempus a judice præfixum. ibid. n.11
Exceptio procuratoria quandocumque opponi potest. ibid. n.12
Exceptio excommunicationis, licet dilatoria sit, in quacumque parte litis opponi potest. ibidem
Exceptio recusationis judicis ante, & post litem contestatam opponi potest. t.2.p.363.n.4
Exceptio an sit defensio juris naturalis, an vero civilis. ib. n.8
Exceptio falsitatis etiam post sententiam opponi potest. tom.2. p. 365. n. 7
Exceptio quomodo proponenda sit, ne rem videatur fateri intentionem actoris. ibid. n.12
Exceptio similis criminis quandonam admittatur, & quando rejiciatur. t.2.p.368.n.6
Exceptio excommunicationis, etsi dilatoria sit, potest opponi in quacumque parte litis. t.2.p.369.n.6
Exceptiones, sive dilatoriæ, sive peremptoriæ, quo tempore sint opponendæ. t.2.p.372.n.5
Exceptio procuratoria unde oriatur, & quando opponenda sit. t. 2. p. 373. n. 6
Exceptiones dilatoriæ & peremptoriæ quomodo differant quoad tempus eas opponendi. ibid.
Exceptiones quandonam in antiquis judiciis concederentur. ibid. n. 9
Exceptiones dilatoriæ, & peremptoriæ quandonam opponendæ sint novo jure. t.2.p.374.n.10.11.&12
Exceptio rei judicatæ cui competat, & cui etiam actio. ibid. & seq. n. 7
Exceptio rei judicatæ stricto juris rigore obstat creditori iterum agenti ex alia causa. t.2.p.377.n.17
Exceptio falsitatis contra testes an post terminum ceterarum exceptionum elapsum possit opponi. t.2.p.365.n.6
Exceptiones dilatoriæ quomodo differant a peremptoriis. t. 2. p. 248. n. 3
Exceptiones in testes quandonam opponi possint. t.2. p.249.n.5. & 6
Exceptio libelli inepti, si post litem contestatam opponatur, non reddit judicium retro nullum. t.2.p.258.n.5
Exceptio realis quænam sit, & quæ exceptio personalis. t.5.p.182.n.8
Exceptiones reales regulariter prosunt fidejussoribus; exceptiones vero personales illis non competunt. ib. & seq.
Excommunicatio late sumpta significat privationem a communione sociorum. t.1.p.41.n.7
Excommunicatio quomodo in Capitulum, vel communitatem ferri possit. t.2.p.84.n.11
Excommunicatio nervus est ecclesiasticæ disciplinæ, & major pœna ecclesiastica. t.1.p.137.n.3
Excommunicatio speciali sententia prolata, ab eo tantum qui eam tulit, potest auferri, vel ab ejus superiore, vel successore; non ab inferiore. t.1.p.143.n.17
Excommunicatio communiter dividitur in majorem, & minorem. t. 1. p. 190. n. 3
Excommunicationis majoris & minoris effectus valde diversi. ib.
Excommunicatio olim quomodo publicabatur, & quomodo excommunicati evitabantur. t.1.p.135.n.5
Excommunicatio a jure lata quid sit, & quis ab ea absolvere possit. ibid. n.9
Excommunicatio ab homine inflicta, alia generalis, alia specialis; & a quo relaxari possit. t.1.p.432.n.10
Excommunicatio ab homine specialiter prolata, non potest ab æqualem potestatem habente relaxari. ib. n.12
ad Excommunicationis absolutionem non requiritur gradus presbyteratus. ibid. n.11
Excommunicationis sententiam quando superior relaxare possit. ibid. n. 13. 15
Excommunicatio an possit a Principibus sæcularibus remitti. t. 1. p. 440. & seq. n. 14
Excommunicatio lata in eos, qui etsi non idonei, regimini Ecclesiæ se ingerunt, quos comprehendat. t.1.p.451.n.13
Excommunicationis sententia olim in scripturam redigebatur; & quid hodie requiratur. t.1.p.484.n.7
Excommunicatio potest aliquando proferri trina monitione non præmissa. t.2.p.3.4.n.11
Excommunicationis effectus referuntur, & quid sit propria, & plena excommunicatio. t.2.p.355.n.2.3
Excommunicationis nomine simpliciter prolato quid veniat intelligendum. ibid.
Excommunicatio ab Archiepiscopo lata contra eum, qui ad Pontificem Romanum appellavit, valet si Archiepiscopus ignarus fuerit hujus appellationis. t.2.p.406.n.7
ad Excommunicationem ferendam immediate requiritur contumacia, mediate vero sufficit quælibet causa. t.2.p.473.n.3
Excommunicatio ab Archipræsule Cantuariensi in Cantuariensis lata, nulla declaratur. t.2.p.488.n.4
Excommunicatio generaliter ab Archiepiscopo lata, quando non possit a suffraganeis relaxari sine speciali commissione. t. 3. pag. 106. n. 4
Excommunicatio in hæreticos lata, quam antiqua sit. tom. 5. pag. 103. & seq. n. 21
Excommunicatio minor quænam sit, & qui sint ejus effectus. t. 5. p. 248. n. 2
Excommunicatio minor non est vere, & proprie suspensio. t. 5. p. 249. n. 10. & seq.
Excommunicatio major quandonam incurratur a communicantibus cum excommunicato. t.5.p.339.n.1
Excommunicatio qualibet, sive juris, sive canonis, non reservata potest absolvi a proprio sacerdote. ibid. n. 3
Excommunicatio incurritur propter clerici etiam consentientis percussionem. t.5.p.342.n.1
ad Excommunicationem proferendam an sufficiat contumacia. ibid. n.2
Excommunicatio non debet proferri in subditum, nisi competenti monitione præmissa. t.5.p.348.n.3
ut Excommunicatio valide, & juste proferatur, quæ requirantur. ibid. n.6
Excommunicationem debet semper præcedere competens monitio. t. 5. p. 349. n. 8. & 9
Excommunicatio simpliciter prolata, intelligitur de majori, post Gregorium IX. licet olim de minori tantum intelligeretur. t. 5. p. 352. n. 1
Excommunicati ex juris canonici dispositione a judicandi munere arcentur. t.1.p.87.n.3
Excommunicatus an statim ac compareat, censeatur absolutus, præstita cautione sistendi in judicio. t.1.p.77.n.19
Excommunicati rescripta tam gratiæ, quam justitiæ impetrare nequeunt. ibid. n.6
Et an idem procedat in rescriptis etiam Principum sæcularium, & aliorum inferiorum Prælatorum. t.1.p.78.n.7
Excommunicatus procuratorem in judicio constituere potest & tenetur. t.1.p.87.n.6
Excommunicatus plerumque ad excommunicatorem absolvendus remittitur a superiore. t.1.p.91.n.4
Excommunicatus majori excommunicatione nequit judicio agere, licet conventus cogatur respondere. t.1.p.390.n.1
Excommunicatus quando etiam agens in judicio possit audiri. t. 1. p. 410. n. 2
Excommunicatus ab uno Episcopo, ab aliis est vitandus, nec ab Archiepiscopo est absolvendus, sed ad excommunicatorem est remittendus. t.1.p.378.n.7
Excommunicati quo signo tam ex parte Pontificis, quam Principum sæcularium reconciliari præsumantur. t.1.p.440.n.14
Excommunicati divina in Ecclesiis interdictis celebrantes duplici peccato peccant. t.1.p.514.n.3
Excommunicatus quando amittat beneficium, & quando non. t.1.p.3.n.13
Excommunicatum esse ab Ecclesia sequestratum, quomodo intelligendum sit. t.2.p.34.& seq.n.4
Excommunicatus qui etiam ad defendendum a judicio repellitur, an valeat constituere procuratorem. t.2.p.303.n.1
Excommunicatus valide contrahit matrimonium. t.2.p.14.n.1
Excommunicatus comparere non potest in judicio, nisi tanquam reus. ib. n.3
Excommunicatus tanquam judex ordinarius, vel delegatus, nec tanquam actor comparere potest in judicio. ib. n.4
Excommunicatus in judicium vocatus per se comparere valet. ib. n. 4
Excommunicatus in judicium vocatus potest comparere, excipere, & appellare; reconvenire autem actorem non potest. t.2. p.360. n.6. & p.365. & seq. n.10. & 11
Excommunicatus invitus potest in judicium trahi. t.2.p.363.n.9
Excommunicatus appellans quandonam absolvi debeat priusquam audiatur. t.2.p.364.n.3
Excommunicatus pro Ecclesiæ suæ defensione opponere potest contra effectum excommunicationis exceptionem, nec repellitur simili excommunicationis exceptione. t.2.p.369.n.3.&5
Excommunicato permittitur rescriptum ad prosequendam appellationem. t.2.p.371.n.2
Excommunicatus potest ab ipsa censuræ sententia appellare; ad Ecclesiam tamen redire nequit, nisi per remedium absolutionis. t.3.p.2.n.3
Excommunicatus ex causa manifesta absolvi nequit, nisi satisfactione reali præstita, vel cautione idonea. t.3.p.247.& seq.n.2
Excommunicati si sepulturæ ecclesiasticæ tradantur, an exhumandi, vel ibi relinquendi sint. t.3.p.307.n.2
Excommunicatus in articulo mortis absolutus, an sit sepulturæ ecclesiasticæ tradendus. t.3.p.309.n.8
Excommunicatus in Ecclesia sepeliendi prohibitio generalis restricta fuit. ibid. n.9
Excommunicatus pro homicidio, incendio, vel simili delicto, in extremis pœnitentiam petens, & absolutus a presbytero, sepeliri potest cum psalmis in cœmeterio Ecclesiastico; hæredes tamen ejus damna illata ab ipso resarcire cogantur, pro ejus satisfactione. t.3.p.311.n.1
Excommunicatus minori excommunicatione ligatus graviter peccat percipiendo Sacramenta, & gravius majori excommunicatione ligatus; valide tamen ea percipiunt. t.5.p.248.n.3
Excommunicatus minori excommunicatione si eligatur ad beneficium, electio est irritanda. t.5.p.249.n.7
Excommunicatus minori excommunicatione potest valide eligi ad temporalem dignitatem. ibid. & seq. n.8
Excommunicatus minor graviter peccat conferendo ecclesiastica sacramenta. ibid. n.9
Excommunicatus minor, an celebrando Missæ sacrificium maneat irregularis. ib. n.10. 11
Excommunicatus potius teneatur vitare ceteros fideles, quam illi ipsum. t.5.p.243.n.5
Excommunicatus incapax est beneficii ecclesiastici tempore quo in excommunicatione persistit, & collatio ipsi facta ipso jure nulla est. t.5.p.244.n.2
Excommunicatus factis etiam absolvi potest, & quibus signis id dignoscatur. t.5.p.345.& seq. n.2
Excommunicatus ad audiendum verbum Dei in Ecclesia admitti potest, ei tamen publice concionari non licet. t.5.p.346.n.3
Excommunicatus quilibet tenetur antequam ei absolutio impendatur, jurare se pariturum mandatis Ecclesiæ, adhibitis aliis præscriptis ceremoniis. t.5.p.350.n.1.& seq.
Excommunicati minori excommunicatione possunt se invicem absolvere, si alias ad id habeant facultatem. t.5.p.351.n.1
Excusatores absentiæ rei omnes etiam sine mandato esse possunt. t. 1. p. 323. n. 3
Exemplum, & exemplar an idem sint, an vero inter se differant. t.2.p.274.n.11
Exemplum quomodo possit ex instrumento originali transcribi, ut fidem faciat. t.2.p.291.n.3
Exemplum sine partis citatione, & judicis auctoritate levatum ex originali instrumento, facit aliquando fidem. ib. & seq.
Exempli efficacia, & imitatio superiorum in subjectis quantæ auctoritatis sit. t.3.p.394.n.3
Exemptio concessa statui religioso super specialitate fori, est privilegium. t.2.p.45.n.3.& seq.
Exemptio monachorum a quo primum instituta, & an ubique simul in praxi fuerit. t.1.p.458.& seq. n.7
Vide in verbo Monachus.
Exempti super exemptione compromissum facere non possunt. t. 1. p. 386. n. 8. & 11
Exequiæ diversis temporibus, & ritibus apud Hebræos, Gentiles, & Christianos fuere celebratæ. t.3.p.283.n.2
in Exequiis defunctorum dies varii observari. ibid. n.3
Exequiæ mortuorum quo ritu a priscis Christianis celebratæ, & apud varias nationes. t.5.p.60.n.5
in Exequiis mortuorum celebrandis quomodo consentiat Ecclesia Græca cum Latina. ibid.
Executio rescripti suspenditur, donec Romanus Pontifex consulatur, si diversa, & contraria sub eadem data impetrentur. t. 1. p. 391. & seq. n. 3. & 5
Executioni utriusque rescripti supersedetur donec Princeps consulatur, si de prioritate alicujus non constet. t.1.p.392.n.8
Executor merus partes judicis nunquam potest assumere. t. 1. pag. 403. n. 3
Executores sententiarum alii meri, alii mixti, & quid utrique sint. ibid.
Executor sententiæ quibus modis potest ejus injustitiam agnoscere. ib. n.4
Executor potest admittere exceptionem, per quam contenditur judicatum non esse, aut per falsas litteras judicatum fuisse. ibid. n. 5
Executor missus jure Codicis inspecto de veritate precum cognoscebat: & quid de mero. ibid. n.6
Executor quandonam, & quotupliciter modum in executione excedat. t.2.p.431.n.7
Executor quotupliciter considerari potest. ibid. & seq. n.8
Executor quandonam gravamen inferre dicatur. ibid.
ab Executore quandonam appellari possit, vel non. ib. & seq. n. 7. & 9
Executores testamentorum plerumque dispensatores dicuntur. t. 3. p. 153. n. 7
Executoribus testamentorum quodnam sit tempus assignatum ad illa exequenda. ibid.
in Exilium deportari quid sit. t.5.p.35.n.3
Exilii pœna potest ab Ecclesia, ecclesiasticisque judicibus imponi. t.5.p.37.n.14
Exilium perfectum quid requirat. ibid.
Exoniensis civitas Angliæ, suffraganea Episcopi Cantuariensis. t. 1. p. 300. n. 1
Exorcistarum munus etiam laici primis Ecclesiæ sæculis usurparunt. t.1.p.162.n.12
Exorcistarum gradus peculiari munere in Ecclesia fuit distinctus. ibid.
Expensæ moderatæ tantum a reo condemnato solvendæ sunt. t. 2. p. 166. n. 4
Expensas justas solvere tenetur victus victori, si justam litigandi causam non habeat. ibid. n.5
Extravagantes Pontificiæ constitutiones an semper auctoritatem habeant, & ubique. t.1.p.15.& seq. n.37
Extremæ Unctionis Sacramentum a quo sit conferendum. t. 3. pag. 357. n. 5
Extremæ unctionis Sacramentum cuinam rite conferri possit. t. 3. p. 356. n. 2
Extremæ unctionis Sacramentum impie ab hæreticis collatum fuit defunctis, ibid. Et falsa pietate a quibusdam Græcis bene valentibus confertur. ibid.
Extremæ unctionis Sacramentum potest ab unico sacerdote conferri. ibid. & seq. n. 3. 5. 6. & 7
Extremæ unctionis minister proprius, & legitimus quis sit. ib. seq. n.5
Extremæ unctionis Sacramentum an possit urgente necessitate a Parocho excommunicato conferri. ibid.
Exul a provincia pro absente a provincia accipitur. t.1.p.577.n.4

S. Facundi monasterium percelebre Ordinis D. Benedicti in Diœcesi Burgensi Hispaniæ, variis privilegiis Romanæ Sedis, & Catholicorum Regum decoratur. t.2.p.279.n.1
Falsarii litterarum Apostolicarum, si laici sunt, infamia notantur, & excommunicationem incurrunt; si clerici, deponuntur ab officio, & beneficio: & si circa sigillum Principis falsum admiserunt, stigmate notati in exilium mittuntur. t.5.p.212.n.3. & p.213.n.7
Falsi crimen quid sit, & quotupliciter committatur circa personas. t.5.p.211.n.5
Falsi crimen quomodo committatur circa res, & circa scripturam. ibid. & seq.
Falsi crimen inter graviora censetur, capitaleque olim fuit, & qua pœna hodie puniatur. ibid. n.6
Falsitas instrumenti an possit probari per testes. Vide in verbo Instrumentum.
Fama quid sit, & quæ sit ejus vis ad faciendam fidem. t.2.p.219.n.7
Fama viciniæ aliis adminiculis adjuncta multum facit in probatione matrimonii. t.2.p.306.n.4
Fama in quibus causis desideretur ad probationem ultra testes. t. 2. p. 454. n. 2
Famæ, aut rumori non est temere credendum, licet faciat quasi notorium. t.3.p.44.n.2
Fama tam de bonis mala, quam de malis bona falso rumore convalescat. t.5.p.28.n.2
Fama ex humana suspicione nascens parum obesse debet. ibid.
Fama sola viciniæ an sufficienter probet filiationem: vide in verbo Filiatio.
Familia, seu famelia apud antiquos scriptores, & Jurisconsultos quid sit. t.1.p.311.n.2
Familia servorum quid sit. ibid. & seq.
Familia sæcularis Episcoporum an sit exempta a jurisdictione sæculari. t.1.p.331.& seq. n. 3. 4. 5
Familiares Sanctæ Inquisitionis an jurisdictioni sæculari subsint. t. 1. p. 353. n. 9
Familiares commensales Inquisitorum an gaudeant privilegio fori. t. 1. p. 355. n. 14. & seq.
Familiares S. Officii, si ante adeptam familiaritatem privilegium aliquod acquisierint, a quo judice puniri debeant. t.2.p.59.n.5
Farfense monasterium Ordinis D. Benedicti prope Romam. t.2. p. 361. n. 1. & p. 362. & seq. n. 1.
Faventia celebris, & antiqua civitas Italiæ Episcopalis in octava regione: ubi de renunciatione Faventini Præsulis. t.1.p.137.n.12
Fautores, & defensores hæreticorum pœna amissionis bonorum plectuntur. t.5.p.109.n.2
Fautores, defensores, credentes, & receptatores hæreticorum excommunicantur, & elapso anno, nec resipiscentes, infames fiunt. t.5.p.119.n.4
Vide in verbo Credens.
Fautor hæreticorum quis dicatur, & quotupliciter hoc crimen committatur. t.5.p.120.n.7
Felix quandonam ut legitimus Pontifex Ecclesiam regere cœpit. t.5. p.1. col. 1. Condemnat Imperatorem Constantium, aliquos Episcopos Arianos. ibid. Martyrio coronatur, & caput ejus invenitur. ibid.
Felix I. quandonam Pontifex creatus, & martyrio coronatur. t.5.p.5.n.1
Feltria celebris civitas in Alpibus, Cathedra Episcopali decorata. t.1.p.391.n.2
Ferraria civitas Italiæ ubi sita, & quibus paruerit. t.1.p.38.n.2
Ferentinum perantiqua civitas est in veteri Latio, a quinto Ecclesiæ sæculo Cathedra Episcopali decorata. t.2.p.90.n.1
Feriæ jam olim fuere in usu in Ecclesia ad designandos dies hebdomadæ. t.1.p.484.n.2
Feriæ veteribus non incognitæ, & unde dictæ. ibid.
in Feriis statutis in Dei honorem non licet opera servilia facere, vel judicia exercere, etiam partibus consentientibus, nisi pietas adsit, vel pietatis causa concurrat: in feriis vero indictis in gratiam hominum hæc omnia prohibentur, nisi partes consentiant. t.2.p.107.n.19
Feriæ quid sint: ubi de diebus feriatis, & diebus nefastis. t.2.p.108.n.23
Feria quid sit ex modo loquendi Ecclesiæ. ibid.

Feriarum variæ definitiones traduntur, & explicantur. t.2.p.109.n.14
Feriarum variæ divisiones traduntur, ubi de feriis ab antiquis observatis. ibid. n.25
Feriæ repentinæ quid sint, & quare, & a quibus indicantur. ibid. num. 26.
Feriæ plures sublatæ. ibid.
in Feriis, tam divinis, quam humanis, quænam fieri prohibeantur. ibid. n.27
Feriæ divinæ ad quid institutæ sunt, & quomodo etiam a Gentilibus observarentur. ib. n.28
Feriæ ab antiquis superstitiose observatæ. t.2.p.110.n.29
Feriæ aliquibus renunciari potest. ib. n. 28. & 29
Feriæ Judaicæ observari prohibentur. ib. n.30
Feriæ humanæ an impediant litium exitum. ib. n.31.32
Feriæ novendiales apud Gentiles quænam fuerint: vide in verbo Sacrificium.
Festivitates ab Episcopo indictæ debent a Clero sæculari, & regulari observari, & a populo etiam, & quid ad hoc requiratur. t.2. p.107. & seq. n.18
Festivitates de præcepto quis indicere possit. ibid.
Vide in verbo Festum.
Festivitates B. Mariæ dicatæ quænam, & quotnam sint. ib. n.14
Festivitates Sanctorum olim a fidelibus ornatibus exterioribus, & lætitiæ, alacritatisque publicis testimoniis celebratæ. t.3. p.24. n.6
Festorum origo unde petenda sit. t.2. p.108. n.21
Festorum observatio in lege Gratiæ absolute ad jus divinum est referenda. ibid.
Festorum observatio in quo consistat, quis sit eorum finis, & ratio. ib. n.22
Festum fatuorum, vel innocentium, aut puerorum. t.3. p.25. col.1
Fæsulana civitas perantiqua est in provincia Hetruriæ, Episcopali Sede decorata. t.3. p.239. n.3
Feuda apud Germanos primum in usu esse cœperunt. t.2. p.11. n.4
Feudorum libri dicuntur consuetudines, & a quo primum scripti fuerint. ibid.
Feuda olim etiam in favorem piæ causæ alienari non poterant, deinde soluto laudemio alienari cœpere. t.3. p.192. n.3
Feudi traditio symbolica investitura dicta, & apud varias nationes usitata. ib. n.4
Feudi etymon & origo disquiritur, & unde hæc vox derivetur. ibid. n.7
Feudum dicitur etiam beneficium, & prædium in feudum datum. ib.
Feudum, & feudorum leges ex moribus Galliæ repetendæ sunt, rejectis contrariis sententiis. ib. n.8
Feudorum liber primus quem auctorem habuerit. t.3. p.192. & seq.
Feudum in quibus rebus constitui possit, & in quibus non. ib. n.9
Feuda majora, & minora a quibus personis constitui possint. ib. & seq. n.10.
Feudum quot modis acquiratur, & an a muliere constitui possit. ib.
Feudum quibus modis committatur, & amittatur. ib. n.11
Feudum quomodo amittatur propter delictum, & extra delictum. ibid.
Feudum Ecclesiasticum non committitur perpetuo ob noxam Prælati illius. ibid.
Feudi commissum quare exhæredatio dicatur. ibid. n.11
Feuda majora deficientibus masculis ad Principem redeunt. ib.
Feuda ab initio fuere temporaria, & a quo tempore cœperint esse hæreditaria. ibid.
Feudi concessio perpetua est, & rem reddit alienabilem. t. 3. p. 193. n. 13
Fibulæ potius sunt ornamenta, quam vestes. t.3. p.30. & seq. n.12
Fibulæ aureæ, vel argenteæ in vestimentis clericorum prohibitæ. ibid.
Fideicommissa verbis precativis, præceptivis, & imperativis relinquuntur. t.2. p.204. n.2
Fideicommissum sub conditione, si sine liberis rogatus decedat, deficit si ipse religionem profiteatur. t.2. p.205. n.7
Fideicommissa ita relicta, ut ex mero nutu hæredis pendeant, an valida sint. t.3. p.270. col.1
Fideicommissum ita relictum, nisi hæres meus noluerit, an valeat. ib. n.9
ad Fideicommissi petitionem an simul mater cum filio admitti possit. t.3. p.277. & seq. n.8
Fideicommissa infirma valde aliquando fuere, & a quo tempore valida effecta sint. t.3. p.278. n.11
Fidejussionum variæ incommoda referuntur, quorum comes est miseria. t.3. p.217. n.4 & 5
Fidejussio perpetua, quæ clericis prohibetur, an ab ipsis interposita valida sit. ibid.
Fidejussores pro dotium securitate peti non possunt, bene tamen hypotheca constitui, & traditur ratio differentiæ. t.3. p.203. n.13
Fidejussor indemnitatis qua ratione olim differret a fidejussore simplici. t.3. p.218. n.3
Fidejussor an possit aliquando conveniri, non excusso reo principali. ib.
Fidejussor actione mandati experiri potest pro pecunia soluta, & pro interesse, & damno accepto. ib. n. seq.
Fidejussor pro alio solvens duplici actione potest repetere pecuniam solutam. ib. n. 8
Fidejussor quando non habeat regressum contra reum principalem. t.3. p.219. n.13
Fidejussor an ultra sortem principalem teneatur ad usuras, & alias accessiones, & pœnas. t.3. p.220. n.3
Fidejussor quandonam possit contra reum principalem agere, ut eum liberet. t.2. p.221. n.6. 7
Fidejussores aliqui propter varias causas ex fidejussione efficaciter non obligantur. ibid. n.2
Fidejussor in tribus casibus agere potest contra reum principalem, ut eum ab obligatione liberet antequam pro eo satisfaciat. t.3. p.222. n.1
Fidejussor quandonam possit pignorum dominium impetrare. t. 3. p. ibid. n. 2
Fidejussor ad tempus obligatus, si eo inscio terminus principalis obligationis prorogetur, amplius in futurum non tenetur. ib. n.4
Fidejussores dotium quare non dentur constante matrimonio. t. 4. p. 159. n. 12. & p. 181. n. 21
Fideles olim ob graviora scelera communione Ecclesiæ privabantur. t.1. p.41. n.14
Fideles primis Ecclesiæ sæculis diversis signis ad synaxim, & Missæ sacrificium convocabantur. t.1. p.361. n.3
Vide in verbo Campana.
Fideles debent ab omni controversia cessare tempore quo sacratiora mysteria celebrantur. t.1. p.487. n.17
Vide in verbo Tregua.
Fidelibus Christianis in bello justo pugnare licitum est. ibid. num. 21
Fideles priscis temporibus etiam sub Imperatoribus Apostatis militiæ nomen dabant. ibid.
Fidelibus prohibitum est pugnare cum idololatris, non absolute. t.1. p.488. n.23
Fideles in antiquis Ecclesiis juxta sexum, & ætatem diversis mansionibus separati sacris intererant. t.3. p.3. n.10 & 11
Fidelibus laicis in Ecclesiis nulla datur prærogativa ratione dignitatis. ib. p.4. col.1
Fideles olim plerumque clericalem statum, & ordinationem refugiebant. t.3. p.346. n.11
Fideles primi majoris perfectionis zelo propriis renunciabant: Vide in verbo Christiani.
Fidelitas per juramentum promissa appellatur fidelitas per Sacramentum. t.2. p.317. n.3
Fidelitas in feudis quid sit: Vide in verbo Juramentum fidelitatis.
Fidem præstare aliquando pro jurejurando accipitur. t.1. p.543. n.2
Fides aliquando accipitur pro scientia, & firma opinione. t.2. pag. 411. n. 1
Fides bona præsumitur a jure in præscribente. t.2. p.412. n.9
Fides bona personalissima est, & ab eo qui usucapit, & præscribit, æstimatur. ib.
Fides mala quocunque tempore interveniens interrumpit præscriptionem. t.2. p.413. n.10
Fides bona tantum in initio præscriptionis desideratur, secundum jus civile. ib. n.12
Fides bona in acquisitione fructuum desideratur per singula momenta, in usucapione vero tantum ab initio. ib. & seq. n.13
Fides interposita de re aliqua, & juramentum, plerumque æquantur. t.3. p.219. n.1
Fiducia in pignore quid sit, & quomodo contrahebatur. Vide in verbo Pignus.
Filias in matrimonium despondere, quibus de jure competat. t. 4. p. 39. n. 2
Filiatio legitima probatur per nominationem parentum, & non creditur illis contrarium postea asserentibus, etiam cum juramento. t.2. p.213. n.8
Filiationis probatio alia vera, alia præsumpta est. t.2. p. ib. n.10
Filiationis præsumptio an æqualiter procedat filio nato ex concubina domi retenta. t.2. p.214. n.11
Filiationis præsumptiones variæ. ibid. & seq. n.12. & 13
Filiatio an sufficienter probetur ex fama viciniæ. ib. n. 14
Filius Sacerdotis in quibus casibus possit nasci legitimus, etiam in sacerdotio genitus. t.1. p.32. n.2
Filii presbyterorum in triplici statu possunt considerari, & an ad ordines promoveri possint. t.1. p.297. n.5
Filii illegitimi, sive presbyterorum, sive laicorum, ex defectu natalium nequeunt ordinari. ib. & seq. n.6
Filii raro boni ex pravis parentibus: unde proverbium, Mali corvi malum ovum. ibid.
Filii presbyterorum ex multis rationibus ab ordinibus arcentur. ib.
Filii illegitimi quare ad religionem possint admitti; & an possit cum eis ad Prælaturas dispensari. t.1. p.298. n.7
Filii aliquando legitimi ex sacerdotibus nasci possunt. ib. n.10
Filius presbyteri natus ex uxore legitima, sed ab eo cognita post religionis ingressum, ipso ad ordines promoto, an nascatur legitimus, & possit ad ordines promoveri. tom. 1. p. 302. n. 2. 3.
Filii tam legitimi, quam illegitimi, sine Pontificia dispensatione in præbendis, seu beneficiis paternis, vel in aliis ejusdem Ecclesiæ institui non debent. t.1. p.303. n.5. & 7
Filii apud varias gentes in dignitatibus parentum succedunt: & aliquando in beneficiis paternis succedere. t.1. p. ibid. n.6
Filii etiam legitimi a paternis beneficiis excluduntur, & quare: possunt tamen mediate in illis succedere. ib. n.8
Filius legitimus vivente, vel defuncto patre potest aliquod obtinere beneficium in eadem Ecclesia, in qua pater ministrat, secus de filiis illegitimis. t.1. p.304. n.11
Filii illegitimi absque Pontificis dispensatione non possunt admitti ad dignitatem, seu beneficium. t.1. p.305. n.1
Filius ex sacerdote Græco natus an sit capax beneficii. ibid. & seq. num. 3
Filius ex libera matre natus, patre autem servo, liber nascitur. t.1. p.315. n.2
Filius quare quoad jura natalium potius matris, quam patris conditionem sequatur. t.1. p.317. n.13
Filius in connubio natus, an matris liberæ conditionem sequatur; sicut vulgo quæritur. t.1. p. ibid. n.14
Filiis an sit quæstio libertatis inferenda propter patris, vel majoris memoriam. t.1. p.318. n.16

BIBLIOTECA CENTRAL

Filius in his, quæ publici juris sunt, potestatem in patrem habere potest. t.1. p.480. n.4
Filii ex Senatusconsulto Orphitiano succedunt matribus, & e contra. t.1. p.564. n.5
Filius in causa paterna arbiter recipi valet. t.1. p.583. n.8
Filii naturales an faciant deficere conditionem, si sine liberis. t.2. p.206. & seq. n. 9. & 10
Filii adoptivi an inducant defectum conditionis, si sine liberis. ibid. n.11
Filii defuncti an excludant substitutum sub conditione, si sine liberis. ibid.
Filii utriusque paginæ Auctoribus viscera parentum dicuntur. t. 2. p. 196. n. 3
Filii summa, & compendium amoris paterni sunt. ib. n.6
Filii servorum Ecclesiæ, etiamsi nati post manumissionem, remanent sub patrocinio Ecclesiæ. t.3. p.140. n.4
Filii naturales an generali obligatione contineantur. t.3. p.197. n.11
Filius an semper teneatur onera paterna agnoscere, & solvere. t. 6. p. 223. n. 3
Filius emancipatus, hæresque ex minima parte factus, an privilegio gaudeat, ne ultra quam facere possit, conveniatur. t.3. p.230. n.13
Filiis existentibus, nec mater, nec uxor admittuntur in successione testamentaria. t.3. p.278. n.10
Filii masculi tantum quare apud Hebræos ad possessiones paternas vocati. t.3. p.279. n.15
Filii ob quatuordecim causas hæreditate paterna privantur ib. & seq.
Filii ante Senatusconsultum Orphitianum quo jure ad successionem paternam admittebantur. ibid. n.16
Filius gravatus fideicommisso, an possit simul deducere legitimam, & quartam Trebellianicam. t.3. p.281. & seq. n.22. & 23
Filius patrem, & matrem habens, quibus sint sepulchra diversa, in quo sepeliendus sit. t.3. p.300. n.7
Filius impubes sine consensu parentum tonsuratus, an in clericatu permanere debeat: ubi alii casus traduntur circa hoc. t. 3. p. 349. & seq. n. 8
Filii in patris potestate sunt, licet quoad statum, & conditionem matris sequantur. t.3. p.384. n.6
Filius quando privari possit successione paterna ob gravamen sibi a patre injunctum non adimpletum. t.3. p.398. n.6
Filius natus quamdiu vivere debeat, ut parentes ad ejus successionem admittantur. t.3. p.502. n.6
Filius impubes pro quo pater sponsalia contraxit, an teneatur pubes factus promissioni patris stare, & matrimonium contrahere. t.4. p.40. n.6
Filius vage conceptus potest conditionem patris sequi. t.4. p.84. n.2
Filius post mortem patris an possit super conditione natalium inquietari. ib. n.3
Filii procreati ab infidelibus in ipsa infidelitate legitimi reputantur, & cum susceperint post Baptismum succedunt. t.4. p.109. n.8
Filius naturalis per subsequens matrimonium efficitur legitimus, & habilis ad succedendum in bona paterna. t.4. p.128. n.3
Filiorum variæ species recensentur. ib. & seq. n.5
Filiorum illegitimorum variæ species referuntur. ib. n.6
Filii spurii quinam dicantur, & in quo a naturalibus differant. ibid. n. 7
Filii legitimati per subsequens matrimonium habilitantur ad successionem paternam; & an in successione majoratus præferantur filiis ex legitimo matrimonio natis. t.4. p.129. & seq. n.9. & 10
Filii per subsequens matrimonium legitimantur etiam sine dotalibus instrumentis. t.4. p.130. n.14
Filii geniti, & concepti ante separationem matrimonii, remanent legitimi, separatione facta in facie Ecclesiæ. t.4. p.131. n.2
Filii ex matrimonio putativo nati legitimi sunt, illis alimenta debentur sicut aliis legitimis, & capaces sunt omnium dignitatum spiritualium, & secularium. t.4. p.131. n.6
Filii incestuosi, & adulterini non legitimantur per subsequens matrimonium. t.4. p.131. n.5
Filii per matrimonium nullum non legitimantur. ib. n.6
Filii nati ex secundo matrimonio post sententiam divortii latam super primo, an censeantur legitimi, si sententia nulla fit. t.4. p.135. & seq. n.4
Filius qui probat patrem fuisse matri fidem dedisse de matrimonio contrahendo in facie Ecclesiæ, legitimus censendus est. t.4. p.137. n.4
Filii spurii an sint incapaces successionis paternæ, & in quibus casibus hæredes institui possint. t.4. p.140. n.26
Filii legitimati per natalium restitutionem, vel per dispensationem in radice matrimonii, gaudent nobilitate parentum. t.4. p.141. n.21
Filii legitimati legitimorum nomine comprehenduntur in fideicommissis. ibid.
Filius potest esse legitimus quoad spiritualia, & illegitimus quoad temporalia, & e contra. t.4. p.143. n.16
Filii infidelium an legitimentur per subsequens matrimonium parentum. ibid. n.2
Filii illegitimi, nec sui hæredes, nec agnati parentibus esse possunt. t.4. p.174. n.8
Filius hæretici non debet propter patris delictum ultimo supplicio affici. t.5. p.110. n.4
Filii in sacra pagina plerumque jubentur corripi dum pater deliquit. t.5. n.5. & p.113. n.14
Filii liberantur a vinculis patriæ potestatis propter lapsum patris in hæresim. t.5. p.123. n.3
Filiorum ratione mitius agendum est cum delinquente. t.5. p.136. n.3
Filius unigenitus quomodo possit dici, quem frater uterinus præcessit. t.5. p.353. n.1
Filii qui jam decesserunt, tanquam si nunquam fuerint, aliquando habentur. ib. n.2
Filius primogenitus more loquendi Scripturarum quis sit. ib. n.1.
Filiusfamilias an ex fidejussione efficaciter obligetur, & in quibus idoneus fidejussor sit. t.3. p.221. n.9
Filiusfamilias quomodo pro patre intercedere possit. ib.
Filiusfamilias procurator tam ad agendum, quam ad defendendum constitui potest: & quæ ætas ad hoc requiratur. t.1. p.534. n.1
Fines agrorum, quinam fuerint olim lege Manilia præscripti. t. 2. p. 197. n. 6
Vide in verbo Terminus.
Firma quid sit, & de variis ejus acceptionibus. t.3. p.178. n.2
Firma vox Anglica est, apud Gallos autem significat possessionem rei frugiferæ sub conditione locati. t.3. p.561. n.1
Firmana civitas ubinam sita sit, & quare ita dicta. t.2. p.244. n.2
Firmana civitas a secundo Ecclesiæ sæculo lucem hausit, & Ecclesia Cathedrali decorata est. ibid.
Firmana civitas inter primas Picentinas lucem Evangelii hausit, & a primis Ecclesiæ sæculis Sede Episcopali decorata fuit. t. 2. p. 259. n. 1
Firmitas monasterium est in diœcesi Cabilonensi Ordinis Cisterciensis. t.1. p.42. n.4
Firmitas Abbatia est prima Cistercii filia, & quos fundatores habuerit. t.1. p.103. n.6
Fiscanum monasterium Sanctissimæ Trinitati dicatum Ordinis D. Benedicti. t.1. p.199. n.4
Fiscus non tenetur præstare cautionem fructuariam. t.3. p.213. n.10
Flavius Recharedus decimus octavus Gothorum Rex, placidus, mitis, &c. ubi alia de ejus virtutibus. t.2. p.289. n.1
Flamen Dialis tantum ex parentibus confarreatis eligebatur. t. 5. p. 161. n. 5
S. Floræ monasterium Ordinis Divi Benedicti in urbe Aretina ingentibus redditibus, & amplissimis privilegiis decoratum est. t. 5. p. 367. n. 1
Florentia Etruriæ caput, & Metropolis, Magnorum Ducum inclyta sedes. t.1. p.180. n.2
Florentia excusso Imperatorum jugo a quibus olim regebatur, & a quo nunc regatur. t.2. p.36. & seq. n.3
Florentia Etruriæ caput, civitas Episcopalis tantum fuit usque ad Martinum V. t.3. p.298. n.1
Floriacense monasterium in Germania quo tempore fuerit fundatum. t.5. p.64. n.2
Florum ornatus, more ab Hebræis sumpto, in basilicis a veteribus Christianis adhibitus. t.3. p.24. n.6
Foderum, vel fodrum, est pabulum, quod alicui solvitur. t.3. pag. 429. n. 7
Fœminæ non excluduntur a feudis in Comitatu Namurcensi. t. 1. p. 88. n. 2
Fœminæ an sint prorsus incapaces jurisdictionis. t.1. p.476. n.6 & p. 477. n. 10
Fœminæ valde vindictæ sunt cupidæ, & valde crudeles. ib.
Fœminæ etiam ex commissione summi Pontificis clavium potestatem exercere non possunt. ib. n.7
Fœminæ a judicandi munere ob sexus fragilitatem arcentur. ib. num. 10
Fœminæ in Gallia jurisdictionis feudalis capaces sunt. tom. 1. pag. 582. n. 4
Fœminæ an jure naturali, vel divino a judicandi munere arceantur. t.1. p.583. n.7
Fœminæ præcellentes jurisdictionem exercere valent, ibidem n. 11
Fœminæ ex consuetudine jurisdictionem habentes, in arbitros eligi valent. ib. n.10
Fœminæ præcellenti potest causa remittenda a Principe committi. t.1. p.584. n.12
Fœminæ proprie virgines ante duodecim annos appellantur: postmodum vero mulieres. t.2. p.154. n.1
Fœminæ an antiquitus testimonium dicere potuerint. tom. 2 pag. 226. n. 3
Fœminæ an de jure Pontificio possint admitti ad testimonium dicendum in causis criminalibus clericorum, vel in aliis, ibid. & seq. n. 4
Fœminæ a tutelæ officio omni jure prohibentur, & quid de matribus. t.2. p.504. n.3
Fœminis prohibitum est sacrificium offerre, & presbytero sacrificanti ministrare. t.3. p.35. n.6
Fœminæ promiscuo virorum balneo utentes tanquam impudicitiæ accusabantur. t.3. p.36. n.10
Fœminæ apud omnes gentes olim velatæ incessere. ib.
Fœminæ legibus ecclesiasticis a ministerio domestico clericorum repelluntur. t.3. p.37. n.11
Fœminæ subintroductæ clericis olim cohabitantes, quænam fuerint. ib. n.14
Fœminæ multæ, quæ virginitatis servandæ causa sibi ipsis mortem intulere, referuntur. t.3. p.305. n.10
Fœminæ regulariter testes in testamento esse non possunt. t. 3. p. 266. & seq. n. 12
Fœminarum præcipuum, & maximum munus quodnam sit. t. 3. pag. 384. num. 5
Fœmina, etsi alienigena, in conjugium ducta retineri debet. t. 4. p. 2. n. 1.
Fœminæ aliquæ, quæ in infantiæ ætate virum passæ sunt, referuntur. t.4. p.11. n.4
Fœminæ quare citius pubescant quam mares, disseritur. to. 4. p. 45. & seq. col. 1. & 2
Fœmina ita arcta, ut viro inepta sit, an teneatur pati incisionem. t.4. p.123. n.3
Fœmina nulla unquam sacerdotale officium recte exercere potuit. t.3. p.322. & seq. n.5
Fœnus nauticum quid sit, & unde percipiatur. t.5. p.109. n.5

Fœnus nauticum ab antiquis Græcis cognitum, ad Romanos derivatum est. ibid.
Fœnoris nautici leges quænam fuerint. ibid. & seq.
Fœnoris nautici usuræ variæ pro diversitate temporum fuere. ibid. n. 6
Fœtus adhuc in utero existens, animatus tamen, an sit vere homo. t.5. p.145. & seq. n. 7. & 9
Fœtus ab utero abactio an sit homicidium, & abactor tanquam homicida puniendus. ibid. & seq.
Fœtus adhuc in utero existens an possit baptizari.
Vide in verbo Infans.
Fontis Frigidi monasterium quondam sub regula D. Benedicti fundatum est Ordinis Cisterciensis in Diœcesi Narbonensi. t. 1. p. 175. n. 2
Fontium monasterium Ordinis Cisterciensis ubinam situm sit. t. 4. p. 77. n. 1
Fontem baptismalem quis olim benedicebat.
Vide in verbo Aqua.
Forda civitas in Gallia, in Comitatu Diveniensi sita. tom. 1 pag. 387. n. 1
Foresta, forestis, & forestum, forestagium, & præsides foresti, quid significent. t.3. p.238. n.3
Forisfactum aliquando pro gravi delicto, aliquando etiam pro mulcta pecuniaria ob delictum irrogata sumitur. tom. 2. pag. 401. n. 5
Forisfactum proprie accipitur pro eo, cujus causa aliquis fit foris, & amittat privilegium. t.5. p.295. n.2
Forisfacere quid sit. ibid.
Formula Græcorum ad conferendum Baptismum an sit approbata in Concilio Florentino. t.3. p.508. & seq. n.4
Fornicaria quid sit: ubi quod male confundatur cum concubina focaria. t.3. p.40. n.5
Fornicatio contra naturam quam horrendum, & quale scelus sit, describitur. t.5. p.159. & seq. n. 9
Fornicatio prædicta quibus pœnis vindicata sit jure divino, & jure civili Romanorum. ibid. n.10
Fornicationi prædictæ quæ sit pœna imposita jure canonico. ib. num. 11
Forum quid sit, traditur ex ejus etymologia. t.2. p.39. n.7
Forum significat locum ubi nundinæ fiunt. ibid.
Forum sortiri quid sit, & quotupliciter quis forum sortiatur. ibidem.
Forum ratione rei sitæ. ibid.
Forum præcipuum quisnam, sive de proprietate, sive de possessione agatur. t.2. p. ibid. n.8
Fori Ecclesiastici specialitas quo jure inducta sit, late discutitur. t.2. p.45. n.7. & seq.
Forum antiquum mutatur, & novum acquiritur per mutationem domicilii. t.2. p.59. n.5
Forum exercendarum litium locus, unde ita dicatur, & quare etiam prorostra vocetur. t.5. p.354. n.10
Forum ex quibus constet. ibid.
Forumjulium, colonia Octavianorum in Gallia Narbonensi situm. t.1. p.387. n.4
Fossanovæ monasterium Ordinis Cisterciensis, ubi situm, & a quo constructum. t.1. p.461. n.5
Fossatum quid sit, & quid fossatum extendi, & purgari. t. 2. p. 209. n. 10
Fossatum est locus pro muniendis castris factus. t.3. p.541. n.3
Franchævallis monasterium Ordinis Cisterciensis in diœcesi Nemausensi. t.2. p.89. n.3
Francia per plures annos Germania dicta est. t.4. p.1. n.2
Franciæ mentio tantum fit apud auctores mediæ ætatis. ibid.
Fratres Christi Domini in Scriptura sacra quinam, & qua ratione vocentur. t.3. p.136 & seq. n.1
Fratrum, aut sororum nomine consanguinei ulterioris gradus juxta modum loquendi Scripturæ sacræ frequenter veniunt. ibidem.
Fraudans justa pondera, & mensuras viginti diebus in pane, & aqua pœnitere debet. t.3. p.166. n.4. & p.167. n.8
Vide in verbis, Mensura, Pondus.
Fraxinetense monasterium, Gallice Ferne, Ordinis D. Benedicti. t.4. p.439. n.3
Fridericus Imperator Octaviano Antipapæ adhæret: ubi aliqua de ejus protervia. t.2. p.185. n.22
Fridericus Imperator statim ac coronatus fuit libertates Ecclesiæ restituit. t.5. p.349. n.1
Frigiditas quæ matrimonio impedimentum præstat a natura, vel casu provenit. t.4. p.121. n.5
Frigidi quinam dicantur, & inepti ad matrimonium contrahendum. ibid.
Vide in verbo Eunuchus.
de Fructibus perceptis, & percipiendis prædo tenetur. t.2. p.146. n.2
Fructus percepti interea dum Ecclesia vacaret, ad quem pertineant, vel quomodo dividenda. t.1. p.434 n.7
Fructus non tantum quos novi, & violenti possessores perceperunt, sed etiam quos veteres possessores percepissent restituendi sunt. t.2. p.151. n.3
Fructus rei litigiosæ, si lite pendente dissipantur, sequestrandi sunt, & si adsit justa causa, res ipsa sequestrari valet. t. 2. pag. 181. n. 2
Fructus rei litigiosæ pendente appellatione sequestrari valent. t. 2. p. 456. n. 14
Fructus rei pignoratæ quomodo retineri possint, quin imputentur in sortem principalem. t.3. p.189. n.2
Fructus rei feudalis quando juste dominus percipere possit. ibid. & seq.
Fructus rei feudalis ex natura feudi domino cedunt interim dum vassallus munium pecuniam non solvit, vel immunitate ab oneribus, & obsequiis gaudet: ubi varii casus circa hoc referuntur. ib. n.3. & p.190. n.4
Fructus rei pignoratæ, jure civili inspecto, non imputantur aliquando in sortem principalem, si ita inter partes conventum sit. t.3. p.204. n.1
Fructus rei pignoratæ duplici modo lucro debitoris cedere possunt. ibid. n. 3
Fructus ejusdem speciei cum sorte principali statim cedunt solutionem debiti, & minuunt sortem. ibid.
Fructus ex re pignorata percepti imputantur in sortem debiti principalis. ibid. n.4
Fructus rei pignoratæ ad debitorem spectant tanquam dominum rei. ibid. n.6
Fructus quinam imputentur in quartam Trebellianicam. to. 3. p. 280. n. 18
Fructibus prædii locati auctis, non augetur pensio super eo imposita. t.3. p.447. n.2
Fructuum ecclesiasticorum vicesima pars pro expeditione Terræ sanctæ assignata. t.3. p.394. n.1
ut Fructus rei dotalis mariti fiant, dum percipiuntur constante matrimonio, quid requiratur. t.5. p.207. n.1
Fructus percepti ex re pignori data pro securitate dotis, an sint imputandi in dotem a marito. ib. n.2. & p.208. n.3
Fuga religiosi in quo differat ab apostasia; & quis dicatur fugitivus. t.3. p.369. n.3
ad Fugam a monasterio constituendam quid requiratur. ibid.
Fuga e monasterio, tam veteribus, quam novis Ecclesiæ legibus vindicatur. t.3. p.370. n.6
Vide in verbo Religiosus.
Fugitivarii quinam fuerint apud antiquos, ubi de potestate eorum in servos. t.3. p.186. n.5
Fulco vir apprime doctus, & sanctus Tolosanam rexit Ecclesiam. t.1. p.376. n.5
Fumum vendere, quinam apud veteres dicerentur. t.3. p.19. n.9
Fundi dotalis alienatio prohibita ex lege Julia Papia; vide in verbis Res dotales; Alienatio.
Furiosus perpetuus judex esse non potest, secus habens dilucida intervalla. t.1. p.67. n.2
Furiosus non potest testamentum facere, nec mente alienatus. t. 3. p. 291. n. 6.
Furiosus matrimonium contrahere nequit. t.4. p.32. n.1
Furiosus voluntatem non habet, & dormienti, & ignoranti æquiparatur. ibid. n.4
Furioso dilucida intervalla habenti prohibitum est matrimonium; valide tamen illud contrahit eo tempore, quo verum consensum præstare potest. ibid. & seq. n.5
Furor superveniens an fuerit aliquando, vel sit ex aliquo jure sufficiens causa ad matrimonium dissolvendum. ibid. n.6
Fur quis proprie dicatur. t.5. p.141. n.2
Fur quomodo potest occidi ex lege XII. Tab. ibid. n.3
Fur nocturnus impune occiditur, diurnus vero, si telo se defendat. ib. n.6. & p.143. n.9. & 10
Fur nocturnus & diurnus in quo differant. ib. & seq. n. 10
Furem occidere ad servanda propria bona an sit licitum, ibidem num. 11
Fur nocturnus ex lege XII. Tab. potest occidi, non præmisso clamore. ibid.
Fures quam variis pœnis plectantur in diversis provinciis. t.5. p. 159. n. 2
Fur & latro in quo differant. t.5. p.191. n.2
Fures & latrones, si antequam decedant, comprehensi, vel vulnerati signa pœnitentiæ dederint, an sit illis communio deneganda. ibid. n. 2
pro Furibus & latronibus in fragranti crimine occisis non orat Ecclesia, si vero in morte peccata confiteantur, communionem illis non denegat. ibid. n. 3
Furi ex necessitate furtum committenti levis pœnitentia injungenda. t.5. p.193. n.2
Furi licet ex necessitate aliena occupanti quare imponatur pœnitentia. ibid. n. 5
Fur est, non solum qui furatur, verum & qui domino requirenti rem furtivam eam non indicat. t.5. p.194. n.2.4
Fur auferens rem sacram de loco sacro non est excommunicatus ipso jure. t.5. p.196. n.2
Fur occultus post pœnitentiam, & satisfactionem potest ad sacros ordines promoveri. ibid. n.3
Furtum rei tantum alienæ committitur; & quomodo rei propriæ furtum committi dicatur. t.1. p.105. n.3
Furtum beneficii, & rei immobilis improprie dicitur. ib. n.4
Furtum rei rusticæ propriis, & gravioribus pœnis punitur. t.1. p. 489. n. 8
Furtum pudoris, & castitatis fit in virginibus, quæ ideo repudiari dicuntur. t.5. p.183. n.3
Furti etymologia, definitio, & divisio traduntur. t.5. p.190. n.4
Furtum proprie dictum in extrema necessitate non committitur. t. 5. p. 194. n. 6
Furti nova obligatio nascitur ex nova rei alienæ contrectatione. ibid. n. 4
Furtiva re apud aliquem inventa, an præsumendum sit contra eum. ibid. & seq.
Furtum conceptum apud veteres quodnam dictum fuerit. ibid. num. 5
Furta apud antiquos per sortes fuere perquisita, & apud Catholicos per Eucharistiam. t.5. p.210. n.2
Furti inquisitio per inspectionem astrolabii. ibid. & seq.

Galli-

Gallicana Ecclesia quare dicatur octavam Pentecostes non agnoscere. t.2. p.100. n.3
Vide in Verbo Ecclesia.
Garganica Ecclesia olim Archiepiscopalis fuit S. Michaeli dicata. t.3. p.491. n.2
Galesia proprie dicta quos terminos, & quot Episcopatus habeat. t.5. p.102. n.3
Gaufridus Præsul Anglicanus jussu Regis exulat: ubi de miro casu qui contigit huic Præsuli in morte ipsius Regis. t.5. p.113. n.3
Gelasius I. quando ad summi Apostolatus apicem evectus. t. 3. p. 109. n. 1
Gelasius I. tantum reprobavit ordinationes Episcoporum factas ab Acacio. ibid.
Gemblacum a veteribus Gemelachum dictum, pervetustum est Brabantiæ oppidum. t.5. p.64. n.1
Geneva civitas olim Episcopalis, ubinam sita sit. t.3. p.395. n.1
Geneva inter oppida Allobrogum recensetur, cujus Sedes Episcopalis propter hæresim, in Annesium Sabaudiæ oppidum translata est. t.5. p.25. n.1
in S. Genovefæ Parisiensis monasterium canonici regulares S. Victoris translati. t.1. p.407. n.1
S. Genovefæ Parisiensis Abbas quanta jurisdictione gaudeat. t. 2. p. 417. n. 4
Gentiles in Imperatorum sanctionibus & Auctorum scriptis quinam dicantur. t.1. p.22. n.6
Gentiles in jure canonico dicuntur sæculares, & in sæculo degentes. t.1. p.310. n.11
Genua alias Janua, ubi sita, & unde sic dicatur. t.1. p.168. n.2
Genuensis Ecclesia quando in Archiepiscopalem, & Metropolitanam erecta. ibid.
Genuensis civitatis variæ appellationes; & quandonam Cathedra Episcopali decorata sit. t.4. p.178. n.1
Genuensis Respublica propriam monetam cudit, & peculiaria statuta habet. ibid. n. 3
Genuensis civitatis administratio penes Consules, & Prætorem fuit. t.4. p.179. n.7
Genuflexio orantibus Christianis prohibita tempore paschali. t.2. p. 39. num. 3
Genuflexio etiam apud Gentiles usitata: ubi de vario orandi ritu, tum apud Judæos, quam Christianos, sive stando, sive genuflectendo. ib. & seq.
Genuflexio inter sacros ritus in susceptione Ordinum ab Ecclesia præscriptos recensetur, & an eadem sit facienda in omnibus gradibus. t.2. p.100. n.7
Genuflexio in Missæ sacrificio ab initio Ecclesiæ recepta fuit. t. 3. p. 489. n. 4
S. Georgii monasterium Ordinis D. Benedicti prope Venetias fuit a principio immediate subjectum Romano Pontifici. t.2. pag. 143. n. 2
Genus apud Juristas est, quod sub se plures continet species. t. 1. p. 46. n. 12
Generi per speciem derogatur, quoties in eodem negotio concurrunt, nec simul stare queunt. ibid. n.14
Geraldus Episcopus Novariensis Cardinalis Albanensis efficitur. t. 1. p. 179. n. 4
Gerardus Archiepiscopus Bituricensis crucem contra hæreticos Albigenses assumpsit. t.2. p. 153. n. 1. Petiit ab Innocent. III. Guillelmum prædecessorem suum in Sanctorum numerum referri, & obtinuit. ibid.
Gerardus, seu Everardus, majoris Ecclesiæ Ambianensis restaurator. t.3. p.34. n.1
S. Gereonis Coloniæ monasterium celebre a quo fundatum. t.1. pag. 370. n. 5
Germanis, qui post actionem gratiarum semel biberent, indulgentiam fuisse concessam, an sit verum. t. 3. p. 555. & seq. num. 10.
Gerunda perantiqua Hispaniæ civitas, in qua provincia sita. t. 4. p. 101. n. 1
Gerunda tempore D. Jacobi Ecclesia Cathedrali decorata est, ejusque cives fidem Catholicam accepere. ibid.
Giezi a Naaman sanatus, an fuerit simoniacus propter munera oblata. t.5. p.15. n.2
S. Gildarii monasterium Ordinis D. Benedicti in diœcesi Ricensi. t.3. p.416. n.1
Giseburnensis Ecclesia Canonicorum Regularium Ordinis S. Augustini est in occiduis Angliæ finibus. t.2. p.454. n.1
Glastonia civitas est Angliæ, in qua Joseph ab Arimathæa celebre templum construxit. t.3. p.128. n.1
Gualla Cardinalis Diaconus tituli S. Mariæ in Porticu, Legatus contra Albigenses missus. t.2. p.74. n.3
Gradensis civitas Episcopalis ubi sita, & quando ab ea Cathedralis Sedes ablata. t.1. p.404. n.1
Gradus Sacramenti Ordinis alii majores, qui sacri dicuntur, alii minores, qui non sacri vocantur. t.1. p.278. n.3
Vide in verbo Ordo.
Græcis sermo usitatior esse cœpit Sede Imperiali in Constantinopolim translata. t.1. p.69. n.5
Græci prolixam barbam alere, & apud eos Philosophi barbati fuere. t.3. p.12. n.2
Græci ex natura barbæ adversus Ecclesiam Latinam calumniam struxere. ib. & seqq. n.3
Græcorum, & Latinorum dissidium de nutrienda, aut radenda barba exponitur. ibid. n. 4
Græci a cœlibatus lege discedunt, & propter hoc reprehenduntur. t.3. p.46. & seq. n. 4. & 5
Græcorum Stercoranistarum stupiditas circa communionem eucharisticam. t.5. p.482. n.8
Grandesheimense monasterium, Regium Cœnobium est Virginum Benedictinarum. t.2. p.401. n.2
Grandisilvæ Monasterium Ordinis Cisterciensis in diœcesi Tolosana. t.1. p.179. n.1
Grangia est prædium, villa, vel horreum: & grangiarius idem ac villicus. t.3. p.457. n.2
Gratia ex parte concedentis, non ex parte exequentis metitur. t. 6. p. 84. n. 17
Gratia non censetur a Principe facta antequam literæ sint expeditæ. ib. n.18
Gravitas morum in Episcopo, & qualibet Prælato Ecclesiæ præficiendo desideratur. t.1. p.140. n.4
Gratianopolis urbs est in Gallia Sede Episcopali decorata. t.3. pag. 395. n. 2
Gregorius cognomento Magnus, creatus Pontifex supremus anno 590. rexit Ecclesiam usque ad annum 604. ubi alia de ejus laudibus. t.1. p.12. n.1
Gregorius IX. quando ad summi Pontificatus culmen evectus. t. 1. p. 43. n. 1.
Gregorius Magnus monasteria, quæ propriis expensis construxit, nostra appellat. t.1. p.535. n.2
Gregorius VIII. quare a pluribus in catalogo Pontificum prætermittatur. t.2. p.199. n.1
D. Gregorius Magnus Pontifex maximis infirmitatibus laboravit. t.2. p.303. n.5
Gregorius VIII. enixe recuperationem Terræ sanctæ procurat. t. 2. p. 211. & seq. n. 2.
Gregorius VIII. per duos tantum menses Ecclesiam rexit, pietatis tamen suæ digna monumenta reliquit. ib. n. 3
Gregorius VIII. ante Albertus de Mora dictus, quando fuerit Pontifex creatus. t.2. p.199. n.1
Guido Rex Hierosolymitanus a Saladino in carcerem detrusus. t. 2. p. 155. n. 3
Guido Cardinalis Episcopus Prænestinus ab Innocentio III. Legatus mittitur. t.2. p.184. n.3
Guido Abbas Clarevallensis Legatus in Germaniam mittitur. t. 3. p. 90. n. 3
Guido Archiepiscopus Rhemensis legationis munere fungitur, & totius Galliæ Legatus a latere creatus fuit. t.2. p.170. n.4
Guillelmus Mutinensis Episcopus in Livoniam fidei causa missus. t. 1. p. 530. n. 2. & 3
Guillelmus ad Albasmanus, Rhemensis Præsul Cardinalis creatus. t.3. p.90. n.3
Guillelmus Dux Normannorum tria magnifica monasteria construxit. t.3. p.110. n.2
Guillelmus de Castro Silliganiaco Præsul Altissiodorensis, mire diœcesim tam in spiritualibus, quam in temporalibus auxit. t. 3. p. 268. n. 1
Guisbarense monasterium Canonicorum regularium D. Augustini ubinam situm sit. t.2. p.169. n.2
Gynæceum pars ædium fuit, in qua mulieres habitabant. t. 3. pag. 36. n. 10

Habitus proprius pœnitentium quis semper fuerit in Ecclesia. t.5. p.236. n.3
Habitus monachalis debet a religioso etiam post assumptionem ad Episcopatum deferri sub pœna peccati lethalis. tom. 3. pag. 31. & seq. n. 14
Habitus non facit monachum, proverbium a Græcis derivatum amplectitur. t.3. p.361. n.6
Habitus pœnitentialis hæreticorum quis olim fuerit, & quis hodie sit. t.5. p.122. & seq. n.3
Habitus prædicti color quis sit hodie, & quid significet, & quare in eo crux decussata superimponatur. ibid. n.4
S. Hadriani titulus Cardinalitius inter quatuordecim antiquos connumeratur. t.2. p.204. n.2
Hadrianus II. antea Octobonus dictus, quando Pontifex fuerit creatus. t.3. p.381. n.1
Hæres an possit conveniri rescripto contra defunctum impetrato. t.1. p.89. n.9
Hæredes nequeunt adimplere conditiones in faciendo testatoribus præscriptas. t.2. p.395. n.13
Hæres tenetur ultimas defunctorum voluntates exequi, nullo alio designato executore. t.3. p.253. n.5
Hæres judicis officio potest cogi, ut supremam defuncti voluntatem adimpleat. ibid. & seq. n.9
Hæres tenetur exonerare conscientiam defuncti. t.3. p.258. n.14
Hæres non adimplens voluntatem testatoris privatur per Episcopum rebus sibi relictis. t.3. p.259. n.2. ib. n.5
Hæredes variis ex causis indigni hæreditatis redduntur, ibid. num. 4
Hæres quæ defuncti vota, & quo vinculo teneatur adimplere. t. 3. p. 260. n. 7.
Hæres voluntatem defuncti ineptam adimplere non tenetur. ibid. n. 8
Hæres clerici defuncti non potest propria auctoritate adire ejus hæreditatem. t.3. p.261. n.5
Hæredis institutio an in alterius voluntatem conferri possit. t. 3. p. 268. n. 4
Hæredes ex contractibus defunctorum eisdem actionibus conveniri possunt, quibus eorum auctores tenebantur. t.3. p.312. n.6
Hæredes mariti prædefuncti an possint accusare uxorem, cujus mores maritus æquo animo tulit. t.4. p.268. n.5
Hæredes pro dominis accipiuntur, & hæreditas pro dominio. t. 4. p. 176. n. 3
Hærede non comparente a quonam olim bona vacantia occupata fuerint: vide in verbo bonum.

BIBLIOTECA CENTRAL

Hæredes an in stirpes, an in capita succedant in jure patronatus, vide in verbo Juspatronatus.
Hæreditas viventis nec datur, nec de ea agi potest. t.4. p.133. n.3
Hæresis Albigensium in Ecclesiam, & Comitatum Tolosanum irrepsit. t.1. p.179. n.9
Hæresis an semper fuerit sufficiens causa ad divortium faciendum. t.3. p.382. n.1
Hæresis ab eo tempore cœpit in Anglia, a quo tributum Romanum solvi desiit. t.3. p.445. n.1
Hæresis sola unius conjugis absque actu positivo aliam inducente, sufficit ad divortium faciendum. t.4. p.151. n.3
Hæresis, græce αἵρεσις dicta quid sit. t.5. p.93. n.5
Hæresis quare gravissimum scelus sit in Catholicis. ibid.
Hæresis initium est in intellectu, consummatio vero in voluntate. ib.
Hæresis definitio traditur, & explicatur, & quinam possit incidere in hæresim, refertur. ibid. n. 6
Hæresis non datur, nisi adsit pertinacia in errore. ib. n.7
ut Hæresis constituatur, qualis debeat esse error. t.5. p.94. n.8
Hæresis Nestorii quænam fuerit, & quando condemnata. t. 5 pag. 96. num. 1
Hæresis an sit omnium criminum teterrimum, & gravius idololatria. t.5. p.107. n.11
Hæresis gravitas exprimitur. ibid.
Hæresis crimen quibus pœnis puniatur, tam jure civili, tam canonico. ib. n. 11. & 12
Hæresis præsumitur persistentia in excommunicatione per annum. t.5. p.118. n.3
in Hæresis crimine speciale est, ut per pœnitentiam reus a pœna mortis liberetur. t.5. p.121. n.1
Hæretici, & alii Ecclesiæ hostes plerumque sub nomine luporum designantur. t.1. p.194. n.1
Hæreticus contra Episcopum tanquam testis non admittitur, t. 2. pag. 141. num. 2
Hæreticus mentalis an excommunicationem ipso jure contra hæreticos latam incurrat. t.2. p.297. n.18
Hæreticus confessionem revocans pro impœnitente habetur. t. 2 p. 308. n. 6
Hæreticus contra Catholicum tanquam testis, vel accusator non admittitur. t.5. p.93. n.2
Hæreticus est, qui dubitat in fide. t.5. p.94. n.9
ut Hæreticus quis constituatur, qualiter errare debeat. ibid. n.8
Hæretici denunciandi sunt, non præmissa monitione fraterna. t. 5. p. 96. & seq. n. 2
Hæreticorum cura præcipua semper fuit Ecclesiæ decreta, & SS. Patrum scripta, pravis immissis sententiis adulterare. ibid. n. 3
Hæretico damnato scripta ejus damnata sunt, & comburenda t. 5. p. 97. n. 4
Hæretici prohibentur quocumque successionis modo aliquid ex testamento capere. t.5. p.100. n.6
Hæreticis nihil a quoquam Catholico donatione, testamento, vel simili ratione relinqui potest. t.5. p.101. n.1
Hæretici, & eorum fautores, seu receptatores excommunicantur, & sic decedentes sepultura ecclesiastica privantur. t.5. p.103. n.8
Hæreticis omnis protius communicatio cum fidelibus denegatur. ibid. n. 10
Hæreticis ecclesiastica sepultura denegatur, & hodie sepulti exhumantur. ibid. & seq. n.11
Hæretici vere in Ecclesia non sunt; ad jurisdictionem tamen ejus pertinent. ibid. n.12
Hæretici an possint ab Episcopis declarari ii, qui in his errant, quæ jam ab Ecclesia definita sunt. t.5. p.105. n.3
Hæreticus quandonam dicatur continuo pœnitens, & quando possit ad reconciliationem admitti. ibid. n.4
Hæretici omnes tenentur ad abjurationem erroris, alias Ecclesiæ reconciliari nequeunt. ibid. n.5
Hæreticorum unctio post abjurationem. ibid.
Hæretici impœnitentes, seu pertinaces in errore, tradendi sunt curiæ seculari; & si clerici sunt, prius degradantur, & omnibus beneficiis privantur. t.5. p.106. & seq. n.9
Hæreticus separatur a Deo vero, & conjungitur diabolo, t. 5. p. 107. n. 11
Hæretici quare sint gravioribus pœnis, quæ inveniri possint, puniendi. ibid. n.12
Hæretici aliquando metu majoris mali toleramur. ibid. & seq.
Hæretici, etsi pœnitentes, & conversi, non effugiunt confiscationem bonorum. t.5. p.109. n.3
Hæretici privantur bonis propriis, etsi filios catholicos habeant, t.5. p.110. & seq. n.6. & p.111. & seq. n.13. 14.
Hæretici notorii, & manifesti advocatorum patrocinio privantur, non autem suspecti tantum. t.5. p.113. n.2
Hæretici pœnitentes evitant mortis pœnam, & admittuntur ad reconciliationem. t.5. p.121. n.1
Hæreticis pœnitentibus an venia delicti detur de jure civili. ib.
Hæreticis in hæresi deprehensis, sed pœnitentibus, imponitur pœna perpetui carceris; sed non suspectis solum. t.5. p.122. n.2
Hæretici quomodo pœnitentiam in carcere cum habitu pœnitentiali peragere debeant. ibid. n. 3.
Hæretici omnes schismatici sunt, sed non e contra. t.5. p.125. n.3
Halberstad civitas est præclara inferioris Saxoniæ, magnifica, Cathedralem Ecclesiam habens, suffraganeum Archiepiscopi Moguntini. t.1. p.13. n.1
Halec piscis est ex puro aquæ elemento vivens. t.1. p.101. n.2
Halecum piscatio ubinam magis in usu sit. ibid.
Halecis proprietates contra morbos: & ejus descriptio. ibid.
Halecum piscationi operam dare etiam die Dominico permittitur. ibid. col. 1
Hebdomada major quænam sit, & quare sancta ab Ecclesia dicatur. t.2. p.167. n.8
Hebræi longam alebant comam. t.3. p.21. n.7
Hebræi prolixa barba incedere. t.3. p.21. n.5
Hedera lasciviæ signum fuit, quam Dialibus Romæ tangere non licebat. t.3. p.42. & seqq. n.10
Heli summus Sacerdos quare de sella corruens, fractis cervicibus divino judicio expiravit. t.1. p.63. col. 2
Hellenismi in variis sacris locis observantur, & ostenduntur. t. 3. p. 1. num. 5.
Henricus Imperator Paschalem Pontificem cum multis Cardinalibus captivum duxit. t.1. p.185. n.11
Henricus a Frata ecclesiasticæ jurisdictionis vindex sanctos Dominicum, & Franciscum excepit. t.1. p.261. n.2
Henricus II. Angliæ Rex a Petro Blesensi laudatur. t.2. p.8. n.1
Henricus II. Rex potentissimus, & Romanæ Ecclesiæ obsequentissimus fuit. ibid. n.2
Henricus a Frata Episcopus Bononiensis, egregius fuit libertatis ecclesiasticæ vindex, & propugnator. t.2. p.36. n.1. & p.38. n.1
Henricus a Frata privilegium pro Ecclesia Bononiensi a Friderico II. Imperatore obtinet. ibid. n.1
Henricus Roberti Junioris Drocarum, & Brenæ Comitis filius fuit Præsul Rhemensis. t.2. p.159. n.1
Henricus II. Henrici I. ex filia sua Mathilde nepos, quot annis in Anglia regnavit. t.2. p.403. n.1
Henrici prædicti breve encomium. ibid.
Henricus de Castromarsiaco, natione Gallus, invitus consecratur Episcopus, & Cardinalis Albanensis. t.3. p.446. n.2
Henrici II. Anglorum Regis filii, & filiæ recensentur. t.4. p.17. n.2
Henricus II. Rex Anglorum creatus arma contra patrem movet. ibid. n.2
Henrici Imperatoris perfidia in Vuillelmum Siciliæ Regem, matrem ejus, & sorores. t.5. p.347. n.3
Heraclea præclara civitas in Thracia, prima olim Metropolis Orientis. t.1. p.193. n.3
Heraclius ad Patriarcham Hierosolymitanum eversus temporibus Cœlestini; & ut Legatus missus ad Regem Francorum, t. 1. p. 154. n. 2.
Herfordia civitas Britanniæ, suffraganea Archiepiscopi Cantuariensis. t.1. p.246. n.1
Herveus Tricassinus Præsul in Curia Romana eligitur, ubi aliqua de ejus laudibus. t.3. p.90. n.1
Hierosolyma unde Ælia dicta, & quando in Patriarchatum erecta. t.1. p.337. n.1
Hierosolymitana Militia toto terrarum orbe celebris quandonam initium sumpserit, & ad quid instituta sit. t.2. p.158. n.1
Hierosolymitani Milites, alias D. Joannis, variis nominibus appellantur. ibid.
Hierosolymitana Ecclesia a prima sui institutione clericos habuit regulariter viventes. t.2. p.125. n.1
S. Hilarius Pictaviensis Episcopus, quamvis provecta jam ætate baptizatus; ita tamen in brevi profecit, ut Doctor Ecclesiæ maximus evaserit, & varia opera scripserit. t.5. p.313. n.1
Hippomanes virus equinum est, & quis sit ejus effectus. t. 5. pag. 145. num. 5
Hippomanes fronti nascentis pulli adhærens a veneficis petitur, ibidem.
Hispalis Bæticæ Metropolis a Saracenis occupata fuit temporibus Alexandri. t.3. p.297. n.1
Hispania aliquando inexecrabili libidine efferbuere. t.5. p.62. n.12
Historia magnum adminiculum probationi affert, fidemque humanam facit. t.2. p.419. n.4
Histriones an sint immunes ab omni infamia: Vide in verbo Joculator.
Homagium maximum subjectionis signum, non est pro spiritualibus faciendum. t.1. p.151. & seq. n.30
Homagium fieri non debet pro spiritualibus assequendis. t. 5. pag. 53. num. 2
Homagium quid sit, & quomodo præstetur. t.5. p.54. n.4
Homagium duplex recensetur, earumque exempla referuntur. ibid. & seq.
Homagium pro assequendo beneficio ecclesiastico, vel alia re spirituali, sine simoniæ labe fieri non potest. ib. n. 5. 6
Homagium & fidelitas promiscue usurpantur, inter se tamen differunt. ibid. n. 6
Homagium quod inferiores Prælati Episcopo præstare tenentur, quodnam sit. t.5. p.163. n.8
Homicida conjugis an possit valide, vel licite secundum matrimonium inire. t.4. p.80. n.6
Homicida proditorius quis dicatur, ut immunitate ecclesiastica gaudere non possit. t.5. p.141. n.4
ut Homicida puniatur, qui homini, vel mulieri poculum dedit, ut generari, vel nasci soboles non posset. t. 5. p. 144. n.4. & pag. 145. n. 7
Homicida quare non possit ad sacros ordines promoveri, nec in eisdem ministrare. t.5. p.152. n.12
Homicida Episcopi quibus pœnis afficiendus sit. t.5. p.319. n.1
Homicidium etsi pro defensione sua, & suorum bonorum commissum, non est omnino inculpabile. t.5. p.141. n.4. & 5
Homicidium quotuplex sit. t.5. p.141. n.8
Homicidium necessarium duplex est. ibid.
Homicidium casuale quandonam inducat irregularitatem, vel non t. 5. p. 149. n. 1
Homicidii varia genera referuntur. t.5. p.150. n.5
Homicidium casuale quid sit. t.5. p.151. n.8
Homicidium necessarium quid sit, & quotupliciter contingat. ibid. n. 9
Homi-
Homicidium quodnam voluntarie perpetretur, & impune quoad Deum. t.5. p.152. n.10
Homicidium casuale, cui præcavendo adhibita non est omnis diligentia, peccatum est lethale inducens irregularitatem. t.5. p.152. n.13
Homicidio sequuto pluribus concurrentibus ad illud, an omnes plectendi sint. t.5. p.157. & seq. n.4
Hominium unde ita dictum sit, & quisnam ejus ritus, & formula. t.2. p.357. n.3
Hominium ligium quid sit, & quomodo præstetur. ib. & seq.
Homines liberi pignori dari nequeunt, obsides tamen designari possunt. Vide in verbo Obses.
Homines cum propriis corporibus, quæ nunc gestant, resurgent. t.1. p.17. n.7
Homines qui dicantur in jure Cæsareo, in libris feudalibus, & in legibus Vvisigothorum, & Longobardorum. t.1. p.315. n.1
Homines ingenui aut ita nascuntur, aut fiunt. ib. n.4
Vide in verbo Ingenuus.
Homines dicuntur, qui homagium, seu hominium præstant. t.1. p.577. n.5
Homo habens animum delinquendi, si illum explicet opere sequuto, punitur, licet non sequatur effectus. t.2. p.192. n.3
Homo literatus non est de facili propriæ salutis immemor credendus. t.2. p.510. n.6
Homo liber non potest pignori obligari, etsi non habeat unde satisfaciat. t.3. p.195. n.3
Homo liber extra commercium est, nec debet esse merx alterius hominis. t.3. p.196. n.5
Homines liberrimi nascuntur, ut ceteris animantibus dominentur, ipsi autem nulli subjiciantur. ib.
Hominis liberi emptio quomodo valere possit. ib. n. 6
Homo liber aliquando pecunia accepta potuit pignori dari, sed immutatum fuit hoc jus. ib. n.7
Homo redemptus ab hostibus cujus status sit interim dum pignore naturali detinetur. t.3. p.197. n.9
Homo pignore naturali detentus quomodo liberetur. ibid.
Homo liber, qui se venundari passus est, servus efficitur, & quæ ad hoc requirantur. ib. & seq. n.10
Homo liber noxæ deditus servus non efficitur, nec jure pignoris, vel fiduciæ obstringitur. t.3. p.198. n.12
Homo pignori datus an durante causa pignoris sit liber. ib. n. 13
Homines omnes morituros esse constans est Ecclesiæ totius sententia, licet de fide non sit. t.5. p.33. n.3
Honoris species est salutanti assurgere: ubi de hoc traduntur exempla. t.1. p.471. n.11
Honor judicibus defertur a partibus ante sententiam sine causa non appellando. t.2. p.491. n.2
Honor quis debeatur judicibus ordinariis, & an iis tantum sit deferendus. ibid. & seq.
Honorius III. quando Pontifex creatus, & quæ ejus Pontificatum illustrem reddant. t.1. p.42. n.1
Horæ canonicæ olim etiam in domibus privatis, ubi virgines, & viduæ continentes degebant, recitabantur; & quibus præsentibus hoc fieri debuerit, præscriptum est a Patribus. t. 3. p.16. & seq. n.10
Horæ diei tertia, sexta, & nona, quomodo computandæ sint. t. 3. p.472. n. 10
Horæ ad divina officia persolvenda quandonam præfixæ fuerint. ib. n. 11
Horæ Canonicæ a tempore Apostolorum originem sumpsere. t. 3. p.473. & seq. n. 17
Horarum canonicarum numerus quisnam sit definitus. ib. n. 18
Horæ canonicæ quare matutino tempore principaliter persolvantur. ib. & seq.
Horarum canonicarum distinctio initio Ecclesiæ nulla erat, & quandonam inceperit. t.3. p.474. n.19
Hormisdas natione Campanus, patria Fusinas, quando fuerit Pontifex creatus, & quamdiu Ecclesiam rexerit. tom. 4. p. 39. num. 1
Horti variæ sunt acceptiones, & qui locus hoc nomine designetur. t. 3. p. 329. n. 3
Hospitale S. Allucii Hospitalariis S. Sepulchri adjudicatum fuit. t. 3. p. 139. n. 4
Hospitalia aliquando religiosa, aliquando profana censentur. t. 3. p. 408. & seq. n. 4. 5
Vide in Verbo Xenodochium.
Hospitalis nomen generale est, complectens quamcumque hospitis receptionem. ib. n. 4
Hospitalium variæ species. ib.
Hospitalia, & similia loca religiosa duplici jure subsunt Episcopis. t. 3. p. 412. n. 5
Hospitalia, & alia loca pia triplici modo possunt a jurisdictione Episcopi eximi. ibid.
Hospitalitatis obligatio diverso modo procedit jure civili inspecto, ac jure canonico attento. t.3. p.165. n.4
ad Hospitalitatem an æque teneantur laici, & ecclesiastici. ib.
Hospitalitas inter opera charitatis recensetur. t.3. p.469. n.6
Hospitalitas etiam apud Gentiles commendata. ib. & seq.
Hostia perantiqua Italiæ civitas Episcopalis a quo fundata. t. 1. p. 111. n. 1.
Hostiæ, & calicis elevatio an semper manibus sacerdotis fieri debeat, & quomodo olim fieret. t.3. p.489. n.3
S. Huberti monasterium ubi situm, & quando fundatum. t. 2. p. 367. n. 1
Hugonis de Noyers Episcopi Altissiodorensis breve encomium. t.1. p.119. n.6
Hugolinus de Signia Diaconus Cardinalis electus, hinc ad Apostolicæ Sedis fastigium evectus. t.1. p.591. n.3
Humiliatorum Congregatio a quibus instituta sit. t.2. p.152. n.4
Humiliati reprobati, deinde restituti, & denique penitus extincti sunt. ibid.
Hydroparastæ hæretici quinam fuerint, & quis eorum error. t. 3. p. 492. n. 2
Hydruntium antiqua Episcopalis civitas Calabriæ, vulgo Otranto. t. 1. p. 257. n. 1
Hymnus, Gloria Patri, &c. quare in liturgiis, & horis canonicis sit adhibitus. t. 2. p. 101. n. 9
Hymnus prædictus a quo tempore cœperit, & quare in aliquibus horis omittatur. ib.
Hymni licet non sint compositi a Scriptoribus canonicis, habent tamen semper aliquem auctorem gravem. t.3. p.470. n.20
Hymnus angelicus quisnam sit, & quare ita dictus. t.3. p.479. n.3
Hymnus angelicus in quibus Missis decantetur, vel omittatur. ibidem.
Hymnus angelicus in Ecclesiis Bethlemiticanis diebus etiam feriatis, & in domo Lauretana in Missis etiam votivis dicitur. ibid.
Hypotheca tacita dotis nomine semper mulieribus competit, etsi de ea expresse conventum non sit. t.3. p.201. n.8
Hypotheca tacita contracta dicitur, quamvis maritus minor sit. ib.
Hypotheca tacita competit etiam pro augmento dotis, & an ad donationem propter nuptias extendatur. ib.
Hypotheca tacita non extenditur ad sponsalitiam largitatem, & in quibus aliis casibus competat. ib.
Hypotheca tacita quomodo, & in quibus casibus marito competat. ib. n. 9
Hypotheca tacita competit tam pro dote adventitia, quam profectitia, & cum pater pro filiofamilias marito dotem accepit: ubi de aliis similibus casibus. ib. & seq.
Hypothecæ tacitæ privilegium quodammodo inest privilegio prælationis. ib.
Hypotheca tacita quo tempore tam marito, quam mulieri competat. t. 3. p. 203. n. 10
Hypotheca tacita contrahitur sola legis auctoritate. ib.
Hypotheca pro [illegible] dotium quare constitui possit, non tamen fidejussores peti: Vide in verbo Fidejussor.
Hypothecæ, & pignoris variæ afferuntur differentiæ, & præcipua traditur. t.3. p.204. & seq. n.8. & 9
Hypotheca aliquando sumitur pro ipsa re, quæ in hypothecam datur. t.3. p.205. n.8

Janvarius Episcopus Calaritanus Gregorio Magno valde familiaris. t.1. p.496. n.2
Janua Italiæ civitas ubi sita, & unde sic dicta: vide in verbo Genua.
Januensis civitas ubi sita, & unde diversa ejus nomenclatura. t. 1. p. 409. n. 1
Idolis cibis adolere etiam ex metu mortis non licet. t.1. p.136. n.12
Idolorum servitus vitium est per antonomasiam vitiosissimum dictum. t.3. p.79. n.2
Jejunium quatuor temporum ab Apostolica institutione provenit, & ab Apostolis obumbratum fuit, & observatum. t.1. p.207. n.5
Jejunii Christianorum, & Hebræorum comparatio. ib.
Jejunium quadragesimale olim a septuagesima incipiebat. t. 1. p. 434. n. 5
Jejunium ante nativitatem S. Joannis Baptistæ olim indictum fuit. t.2. p.101. n.3
Jejunium naturale olim etiam desiderabatur in ministro Eucharistiæ. t.3. p.471. n.7
Jejunium ad sumptionem Eucharistiæ requisitum naturale debet esse: & an ex deglutione involuntaria frangatur. t.3. p.480. n.4
Jejunium qua de causa præceptum sit ad sumptionem Eucharistiæ. ib. & seq. n. 5
Jejunium ad receptionem plurium sacramentorum olim requisitum erat. ib. col. 2
Jejunium naturale non frangitur per sumptionem Eucharistiæ. t.3. p.481. n.8
Jejunium quare aliquando statio dictum sit. t.3. p. 12. n.5
Jejunium vigiliarum. t.3. p.523. n.6
Jejunii ecclesiastici definitio traditur, & explicatur. ibid.
Jejunii præcipua lex in quo consistit; & quid a veteribus fuerit observatum. t.3. p. ib. n. 8
In die jejunii qua hora sit unica comestio sumenda. ib. & seq. n.8
Jejuniorum origo undenam sit, & quam diversa in Ecclesia fuerint. t. 3. p. 524. n. 9
Jejunium in Sabbato peragendum est, festivitate occurrente feria secunda. ib. & seq.
Jejunium quare die Dominico non liceat. ib.
Jejuniorum personum observantia in quo consisteret. ib. n. 10
Jejunium an sit absolute in die Dominico prohibitum. ibid. n. 11
Jejunium tempore paschali licitum non est. t.3. p.526. n.2
Jejunium adventus Domini antiquum est, & ad quid sit institutum. ib. n. 3
Jejunium adventus Domini viget etiam apud Græcos, sed non ita antiquum ac apud Latinos. ib. n.8
Jejunium severius est in Ecclesia Orientali, quam in Occidentali. ib. & seq.
Jejunium feriæ sextæ in memoria passionis Domini ab Ecclesia indictum. t.3. p.528. n.4
Jejunium quanta cum abstinentia a primis Christianis observatum fuerit. t.5. p. 310. n. 2
Jejunium apud Græcos per xerophagias observatur. ib. n. 3
Jejunium vigiliæ S. Matthiæ quo die observandum sit in anno bissextili. t.5. p.318. n.2
Jeju-

Jejunium hannitum quid sit; vide in verbo Carena, quæ est jejunium 40. dierum.
Igerita olim civitas Episcopalis in Lusitania fuit: nunc obscurus vicus Idanna la vieja dictus. t.1. p.519. n.1
Ignis in signum venerationis, tam apud Hebræos, quam Romanos coram Imperatoribus, & Regibus præferebatur. t.3. p.490. & seq. n.9
Ignis appositus, aut prælatus, signum est venerationis. ib.
Ignis nomine apud Ecclesiæ Patres, & in sacra Scriptura pœna gravis designatur. t.3. p.503. n.2
Ignis judicium etiam in rebus sacratioribus ab Ecclesia adhibitum fuit. t.5. p.308. n.9
Ignorantia potest excusare a culpa, & pœna, non tamen actum alias invalidum, validum reddere. t.1. p.451. n.12
Ignorantia etiam proprio facto admittitur ex circumstantiis personarum, temporum, & negotiorum. t.1. p.435. & seq. n.10
Ignorantia interveniens in matrimonio in gradu prohibito contracto, præsumitur affectata, nec excusat, quin proles nascatur illegitima. t.4. p.55. n.4
Ignorantia affectata non prodest ad matrimonium putativum, ut proles ex eo suscepta legitima nascatur. t.4. p.136. n.3
Ignorantia non excusat ea, quæ natura turpia sunt, & illicita. t.5. p.180. n.2
Ignorantia quid sit, & in quo differat a nescientia. t.5. p.244. n.1
Ignorantia semper sumitur in malam partem. Ib. In quo differat ab errore, & dubio. ibid. & seq.
Ignorantiæ definitio, & divisio traditur. ib.
Ignorantiæ divisio ex parte subjecti. ib.
Ignorantia facti excusat tam in lucris, quam in damnis. t. 5. p.245. n.2
Ignorantia juris regulariter nocet, præcipue in lucris. ib.
Ignorantia facti non præsumitur, nec probabilis est. ibid. & seq. n. 3
Ignorantia facti alieni aliquando non excusat. ib.
Ignorantia juris naturalis & gentium omnibus nocet. ib. n. 5
Ignorantia juris positivi probabilis non est, nec excusat in delictis. ib.
Ignorantia probabilis quænam dicatur, & quid ad eam requiratur. ib. n. 5
Ignorantia crassa & supina, injusta, & improbabilis est. ib. n.6
Ignorantia lata culpæ æquiparatur, nec excusat a delicto, & pœnis ipsius. ibid.
Ignorantia crassa an minuit peccatum, ut non maneat in eadem specie. ib.
Ignorantia probabilis an excuset a suspensione, & ab excommunicatione. t.5. p.247. n.16. & 17
Ignoratia facti alieni justi & probabilis est, secus ignorantia facti proprii. t.5. p.248. n.18
Ignorantia censuræ, vel irregularitatis an excuset committentem factum propter quod latæ fuere. t.5. p.340. n.3
Ilerda, valgo Lerida, nobilis, & antiqua civitas Aragoniæ, t.1. p.598. n.2
Ilerda a quo condita, & quando Episcopali Cathedra donata, & ea privata. ib. & seq.
Illegitimitatis impedimentum primis Ecclesiæ sæculis non attendebatur. t.1. p.167. n.18
Illegitimus per subsequens matrimonium legitimatus an possit in Episcopum eligi. ib. n. 20
Illegitimus in Episcopum eligi nequit; postulari autem valet. ib. n.16
Illegitimi extra matrimonium procreati irregulares sunt propter vitium originis. ib. n. 18
Illegitimi non ordinantur, nisi profiteantur religionem; & tunc in ipsa non admittuntur ad Prælaturas. t.1. p.296. n.3. & p.297. n.5
Vide in verbo Filii.
Illiterati judicis officio fungi nequeunt. t.1. p.65. n.2
Illiterati magnam cladem Ecclesiæ intulerunt. ibid. & seq.
Illiteratura dupliciter potest accipi, & quænam ordinandos impediat. t.2. p.185. n.7
Imaginum sacrarum antiquitas commendatur, earum cultus præcipitur, & approbatur. t.1. p.10. & seq. n. 39
Immunditia legalis in lege veteri quomodo contrahebatur; & quinam ex se immundi erant. t.5. p.529. & seq. n.3
Immunditiæ aliæ graviores, aliæ leviores. ib. col.2
Immunditiæ legis veteris diverso modo purificatæ. ib. n. 4
Immunitatis ecclesiasticæ origo, & progressus refertur. tom. 2. p.15. n. 4
Immunitas ecclesiastica Imperialibus constitutionibus confirmatur. ib. & seq. n. 5
Immunitas, ne personæ ecclesiasticæ in causis criminalibus coram judicibus ecclesiasticis conveniantur, quibus rationibus firmetur. t.2. p.16. & seq. n.7
Immunitas clericorum a jurisdictione sæculari debilis, nec satis decreta fuit. t.2. p.18. n.12
Immunitatis ecclesiasticæ varii casus referuntur, & resolvuntur. ib. & seq. n.17
Immunitas Ecclesiarum quid, & quotuplex sit. t.3. p.530. n.10
Immunitas Ecclesiarum ad quæ loca extenditur. ib. & seq. n.11
Immunitas clericorum a tributis an sit juris divini, vel tantum ecclesiastici. t.3. p.541. n.8
Immunitas clericis concessa, quæ eorum bona comprehendat. t.3. p.543. & seq. n.10.11
In Immunitatis materia quomodo attendantur statuta canonum, & traditiones legum. t.3. p.547. n.1
Immunitatis ecclesiasticæ beneficio quinam gaudeant. ib. & seq. n.3.4.5.6.8
Immunitas Ecclesiæ concessa non foret delictis, nec est abolenda propterea quod ex ea aliqua incommoda sequantur. t.3. p.552. n.15
Immunitas clericorum a tributis firmius stabilitur contra Magistratum civilem. ib. & seq. n.2
Immunitas, seu jus asyli quibus Ecclesiis, & usque ad quemnam ambitum concedatur. t.3. p.553. n.2
Immunitatis ecclesiasticæ beneficio quinam priventur. ib. n.3
Imola antiquitus dicta Forum Cornelii, civitas Episcopalis, ubi sita. t.1. p.77. n.1
Impedimentum publicæ honestatis unde oriatur. tom.4. p.11. & seq. n. 3. & 5
Impedimentum publicæ honestatis definitur ex D. Thoma. ib. num. 5
Impedimentum publicæ honestatis quomodo ex sponsalibus consurgat. t.4. p.12. n.6
Impedimenta affinitatis, seu consanguinitatis, & publicæ honestatis, quomodo differant. ib. n.8
Impedimenti publicæ honestatis gradus quomodo sint computandi. ib.
Impedimentum prædictum quare sit ab Ecclesia inductum. ib. n.9
Impedimentum criminis quodnam sit, & quo jure introductum; ubi de eo referuntur varii casus. t.4. p.80. & seq. n.3. & 4
Impedimenta matrimonii possunt consuetudine introduci. to. 4. p. 90. n. 2
Impedimentum matrimonii ex defectu corporali proveniens triplex refertur. t.4. p.121. n.3
Imperatores Græci aliquando propria auctoritate Episcopos de una in aliam Ecclesiam transtulerunt, eorumque Præfecti. t.1. p.131. n. 14
Imperatoris eligendi præclaræ dotes quæ esse debeant. tom. 1. p. 184. n. 6
Imperator ubi ungi & coronari debeat. ib. n. 9
Imperator advocatus & defensor Ecclesiæ dicitur. ib. n. 10
Imperator electus debet a Romano Pontifice confirmari, ungi, & consecrari, si dignus; secus si indignus est. t.1. p.186. n. 16. & seq.
Imperatorum ex Carolina stirpe oriundorum series traditur. ib. n. 29
Imperatorum præcipuus titulus quis, & a quo tempore eis datus. t.1. p.410. n.1
Imperator Senatui auctoritatem præstare dicebatur, cum eo orationem faciente, & præsente statuitur. t.1. p.511. n.2
Imperatores quomodo cognoverint de rebus sacris. t.2. p.4. col.2
Imperatores Christiani quo sensu Pontifices Maximi dicti sint. ibidem.
Imperatores Græci nomen Pontificis Maximi usurpant. ib. & seq.
Imperatores quomodo dicantur imponere excommunicationem. t.2. p. 5. n.20
Imperatores Romani olim gratiam jurisjurandi faciebant auctoritate Pontificia. ib.
Imperatores Dii ab antiquis vocabantur, qui Imperatoriam Celsitudinem e cœlis delapsam existimabant. t.2. p.87. n.1
Imperatores vivi Domini, vita functi Divi appellabantur. ib. & seq.
Imperatores Divales dicti. ib.
Imperatorum Græcorum fastus, & ambitio in rebus Curiæ. t.3. p.4. & seq. n.13
Imperator peracta consecratione installatur in Canonicum S. Petri. t.5. p.205. n.2
Imperium Romanum a quo tempore ad Reges Galliæ translatum. t.1. p.188. n.28
Imperium a Græcis ad Germanos translatum est auctoritate Pontificis. t.1. p.187. n.35
Imperium mixtum jure civili delegari potest. t.1. p.400. n.1
Imperium merum quid sit, & cur ita dicatur. ibid.
Imperii meri symbolum gladius. ibid. & seq.
Imperium mixtum quid sit, & in quo differat a mero. t.1. p.401. n.3
Imperium merum quibus competat, & quibus mixtum. ib. n.4
Imperium merum quinam Magistratus olim habuerint apud Romanos. ibid.
Imperii Orientalis status debilis temporibus Honorii III. t. 1. p. 514. n. 14
Imperium sedente Innocentio Pontifice Romano ter vacavit. t.2. p.44. n.5
Impetrans litteras ad beneficium, debet mentionem facere priorum, quibus renunciavit, pensione sibi constituta. t.1. p.15. n.6
In Impetratione rescripti ad beneficium secundum necessario fieri debet mentio primi obtenti. t.2. p.60. n.11
Vide in verbo Rescriptum.
In Impetratione beneficii a Pontifice debet fieri mentio prioris, non autem ab Episcopo. t.1. p.61. n.16
Impetrator mendax prorsus carere debet gratiis impetratis. t.1. p. 60. n. 10
Impetrator dolosus privatione commodi rescripti impetrati valde punitur. t.1. p.70. n.10
Impositio manuum quid sit, & quæ ejus frequentior acceptio in jure canonico. t. 1. p. 295. n. 6
Impositio manuum alia essentialis, alia accidentalis. ibid.
Impositio manuum in collatione gradus presbyteri & Diaconi prætermissa, non potest suppleri absque iteratione sacramenti. t.1. p.296. n.12
Impossibile quid, & quotuplex sit: vide in verbo Conditio impossibilis.
Impotentia ad coeundum an sufficiens causa sit ad matrimonium statim separandum. t.4. p. 111. n.3
Impotentia ad coeundum, tam in viris, quam in fœminis provenit vel ex natura, vel ex morbo, aliaque apparens est, alia latens. t.4. p.112. n.7
Impotentia superveniens an dirimat matrimonium. t.4. & seq. p.113. n.8
Impotentia dirimens matrimonium debet esse physica. ibid. num. 10
Impuberes judices eligi non possunt: & an id verum sit, etiam attento jure Pontificio, Regio, & civili. t.1. p.65. n.2
Impuberes ad Tribunatum, & Decurionatum admissi. t. 1. p. 272. n. 3. & seq. n.5
Vide in verbo Minor.
Impubes, qui monasticam professionem emisit, si habitum deponat, potest uxorem accipere. t.3. p.355. n.4
Impubes a parentibus monasterio oblatus, si post pubertatem non reclamaverit, non potest inde resilire. t.3. p.358. & seq. n.1
Impuberes nisi pro pacis matrimonio conjungi non debent. t.4. p.42. n. 3. & p.43. n.7
Inauditus dicitur, qui non auscultat, vel obedit; frequentius tamen accipitur pro indefenso. t.2. p.130. n.10
Inauditum, & non citatum condemnari non posse omni jure probatur. t.2. p.132. n.21
Inauditus, & absens in quo casu condemnari possit. ibid.
Incantationes, & carmina in pluribus casibus innocenter adhibita; quæ tamen omnia, tanquam superstitiosa, & vanitatis plena Ecclesia prohibuit. t.5. p.220. n.12
Incardinari est aliquem ordinari, seu constitui Episcopum. t.1. p.212. n.18
Incendiarii segetum qua pœna olim plectebantur. t.2. p.115. n.6
Incendiarii quibus pœnis puniantur apud varias gentes. t. 5. p.187. n.5
Incendiarii an ipso jure sint excommunicati, an vero sint excommunicandi. t.5. p.335. n.1
Incendium quotupliciter committatur. t.5. p.186. n.4
Incendium diversis pœnis punitur juxta ejus gravitatem. ibid.
Incensi oblatio perantiqua, & jam a temporibus Apostolorum in Ecclesia cœpit. t.2. p.363. n.2
Incestus variis pœnis vindicatus fuit tam jure civili, tum canonico. t.4. p.99. n.4
Incompatibilitas beneficiorum alia est quoad titulum, alia quoad retentionem, & quænam utraque sit. t.3. p.94. & seq. n.9
Incompatibilitas quoad titulum quandonam detur. ib. & seq.
Incompatibilitas an detur in beneficiis similibus, & dissimilibus. ib.
Indebitum quot modis dici possit: vide in verbo Debitum.
Indebiti soluti repetitio ut concedatur, quid requiratur. t. 3. p.231. n. 5
Indictio quid fuerit in sua primæva significatione, & quid deinde significaverit. t.2. p.281. n.2
Indulgentia Principis quomodo crimen, & quando abolere possit. t.2. p.449. n.5
Indulgentia Principis ad crimina abolenda duplex. ib.
Indulgentia Principis recte conceditur his criminibus, quæ potius civili, quam divino jure vindicantur. ibid. n. 7
Indulgentiæ variæ acceptiones referuntur in jure canonico. t.5. p.316. n. 5
Indulgentia prout est remissio pœnæ pro peccatis debitæ, quintuplex sit. ib.
Indulgentiæ a quibus concedi valeant. ib. n. 6
Indulgentiæ ex quibus causis concedantur. ib. & seq.
Indulgentiarum veritas stabilitur, & quod ab Ecclesia concedi valeant, defenditur. ib. n. 7
Indulgentiarum antiquitas. ib. & seq.
Infamatus de delicto, quod plene probari nequit, purgandus est proprio juramento, & compurgatorum. t.5. p.302. n.2
Infamia quid sit, & quotuplex, sive ex jure Cæsareo, sive ex jure canonico. t.2. p.163. n.2
Infamia quænam homines a testimonio ferendo repellat. ibid. & seq. n. 3
Infamia superveniens testes synodales inhabilitat ad testificandum. t.2. p.168. n.5
Infamia incurritur ab his, qui sacrilega præsumptione ad ordines, vel dignitates ecclesiasticas se promoveri procurant. t.5. p.53. n. 1
Infames a judicandi munere arcentur ex juris dispositione. t.1. p.65. n. 3
Infamis infamia juris aut facti canonica nequit sacris ordinibus initiari. t.1. p.249. n.6
Infamis arbiter esse valet, licet judex esse non possit. t.1. p.281. n.9
Infames infamia facti an in totum repellantur a testimonio ferendo. t.2. p.232. n.4
Infames, restituti tamen a Principe, recte possunt in judicio testes adhiberi. t.2. p.266. n.16
Infantes triennio lactandi sunt a matribus; & quomodo sit computandum hoc triennium. t.3. p.384. n.3
Infantes cum lacte mores, & morbos imbibunt. ib. & seq.
Infantes dolorosi in partu. ib. n.4
Infantes capaces esse baptismi semper Ecclesia docuit, contra errores Pelagianorum. t.3. p.501. & seq. n. 3. & 4
Infans adhuc in utero existens baptizari potest. t.3. p.502. n.7
Infantes in utero in rerum natura sunt, licet in bonis non sint. ib. & seq.
Infans, cujus mater baptizata est mortis urgente periculo, an remaneat baptizatus. ib. col. 1
Infantes sine baptismo morientes pœnæ damni subjacent. t. 3. p.503. n.2
Infantes expositi Angelis curandi, & tractandi committuntur. t.5. p.138. n.1
Infantes expositos suscipiens nullum jus in eorum personas acquirit. t.5. p.139. & seq. n. 4. & 8
Infantes exponendi varii modi apud varias gentes. ib. n.6
Infantium expositio prohibita. ib. n.7
Infantes expositi liberi manent ab omni potestate, & pro legitimis habentur. ibid. n. 8. & 9
Infantes ex nulla culpa tenentur. t.5. p.128. n.8
Infans doli capax an dari possit. t.5. p.129. n.9
Infantes fluctibus undis Rheni expositi, ut probarentur, an essent legitimi. t.5. p.306. & seq. n.4
Infantia hominis a quo tempore computanda sit, & usque ad quod protendatur. t.5. p.128. & seq. n.7
Infantiæ proximi quinam sint. ibid.
In infantia facultates, & operationes animæ rationalis non exercentur. t.5. p.129. n.9
Infideles an eo ipso quod infideles sunt, possint privari dominio quod habent in Catholicos. t.5. p.78. n.6
Infideles ad Christianam fidem conversi magnis favoribus & privilegiis decorandi sunt. t.5. p.82. n.2
Infideles qua ratione cogi possint ad fidem suscipiendam. t.5. p.76. n.9
Vide in verbo Judæus.
Infirmitas a multis excusat, & præcipue a contumacia liberat. t. 1. p. 523. n. 8
Infirmitas levis, aut intermittens, non omnino excusat reum non comparentem. ibid. n. 9
Infirmitas ab oneribus etiam proprii officii excusat. t. 3. p.201. & seq. n. 2. 3
Infirmitas gravis non tollit deliberationem sufficientem ad emittendum votum. t.3. p.260. n.8
Infirmi olim in extremis constituti habitum Religionis induebant. t.1. p.229. n.3
Infirmi olim, etiam Episcopi, pœnitentiam sibi imponi postulabant. t.3. p.363. n.2
Infirmi an durante probationis anno possint professionem emittere. ib. n. 2
Infirmi olim sacram unctionem accipiebant antequam viaticum corporis, & sanguinis Domini. t.3. p.402. n.6
Infirmi in ægritudine baptizati verum suscipiunt baptismum, irregulares tamen sunt. t.3. p.505. n.16
Infirmus obmutescens quandonam baptizari possit. ib. n. 18
Ingenuitas quid sit, & quomodo libertas eam consequi possit. t. 1. p. 307. n. 6
Ingenuus quis sit, & quando mulier dicatur ingenua. t. 1. p. 166. n. 11
Ingenuis natis manumissio ex adumbrata servitute non officit. t. 1. p.616. n. 5
Ingenuus ex libera nascitur, & aliquando etiam ex ancilla. ib. & seq. n. 6
Ingenuus nascitur filius ex libera, etsi pater servus sit. ib. & seq.
Ingenui duobus modis effici possunt homines. t.1. p.317. n.9
Ingenuum facere solus Princeps, non privatus potest. ibid. num. 12
Ingressus intra claustra monialium triplici ratione prohibitus est. t.3. p. 16. n.8
Vide in verbis Accessus, Monialis.
Ingressus in monasterium liber, & spontaneus esse debet. t. 3. p. 361. n. 3
Ingressus ad vitam monasticam non tam facile est dandus clericis, ac laicis. t.3. p.355. n.2
Inguina quæ partes humani corporis sint, juxta anatomicos. t. 4. p. 120. n. 2
Inhabilis ad judicis munus, an censeatur habilitatus delegata ei causa a supremo Pontifice. t.1. p.66. n.11
Inhabilitas ad præbendam oritur ex sola illegitimitate, & quod pater proxime ministraverit in beneficio. t.1. p.51. n.3.4
Imbladare quid sit; & quid bladus, vel bladum: vide in verbo Bladus.
Injectio manuum in clericos qualis esse debet, ut incurratur censura ob eam lata. t.1. p.425. n.5
Injectionis manuum censura a quo possit absolvi. ib. & seq. n.6
Inimicitiæ etiam in crimine hæresis & simoniæ attenduntur ad repellendum testem, vel accusatorem inimicum. t.5. p.63. n.4
Inimicus an credatur, qui cum alio litem etiam super negotio civili habet. t.2. p.146. n.3
Inimicus, aut de inimici domo productus, non est testis idoneus. t.2. p.158. n.3
Inimicus capitalis an repellatur ab accusando, sicut a testimonio ferendo. t.5. p.11. n.2
Inimici, vel laici clericos accusare non possunt. t.5. p.15. n.3
Inimici ad accusandum admittuntur de jure civili, non vero de jure canonico. ib. & seq. n. 5. & 6
Injuriam suam quis ulciscatur, an alienam, multum interest. t. 2. p.236. n. 2
Injuria frequentius verbis infertur, nec interest an directa, an indirecta sit. t.2. p.448. n.3
Injuriarum actio non datur ob leve convicium; & quando detur jure Hispano. t. 2. ib. & seq. n. 3. & 7
Injuria clericis illata ad Christum pertinet, sicut illata cardinalibus etiam Majestatem Regiam offendit. t.5. p.310. n.3
Innocentes quare Martyres Bethlehemitici dicantur. t.2. p.105. n.4
Innocentium festivitas quare in Ecclesia, tam Græca, quam Latina celebretur. ib.
Innocentius III. in utroque jure apprime doctus, creatus fuit Pontifex anno 1198. rexitque Ecclesiam usque ad annum 1216. t. 1. p. 16. n. 1
Innocentii III. progressus, & merita breviter recensentur. t. 1. p.159. n. 4
Inquilinus quandonam invitus a domo, quam inhabitat, expelli possit. t.3. p.181. n.2

Impo- Inqui-

BIBLIOTECA CENTRAL

Inquilinus per biennium a solutione cessans, an possit a domo conducta expelli. ibid. n. 5
Inquisitionis officium tempore Innocentii III. serpente Albigensium hæresi initium sumpsit. t.1. p.175. n.2
Inquisitiones regiæ, quas Episcopi olim exigebant, quid fuerint. t.1. p.415. n.5
Inquisitionum regiarum executio prohibita in Concilio Toletano. ibid.
Inquisitio unde ita dicta sit, & quid generaliter significet. t.5. p.26 & seq. n.8
Inquisitio prout ad criminalia refertur, quid denotet. ibid.
Inquisitionis definitio traditur, & explicatur. ibid. & seq.
Inquisitionis usus, & modus procedendi per inquisitionem, in judicio sit. ib. n. 9
Inquisitionis ordo apud Romanos quisnam fuerit, refertur. ib.
Inquisitio jure Canonico, & Regio approbatur. ibid.
Inquisitionis quot sint species. t.5. p.29. & seq. n.10
ad Inquisitionem generalem non requiritur infamia, secus ad inquisitionem specialem. ibid.
Inquisitio necessaria ad beatificationem Confessorum & Martyrum. t.3. p.315. & seq. n.5
Vide in verbis Beatificatio, Canonizatio.
Inquisitio ad puniendum delictum fieri non potest ex diffamatione orta a malevolis, & improbis hominibus. t.5. p.31. n.2
Inquisitio ad puniendum subditorum excessus primo, & principaliter ad Episcopum spectat; hanc tamen olim solus facere non poterat. ib. n. 3
Inquisitores olim judices delegati erant, hodie vero sunt judices ordinarii, & ultra duas dietas in provinciis sibi commissis in jus vocare possunt. t.1. p.80. n.8
Inquisitores hæreticæ pravitatis jurisdictionem ordinariam in suis territoriis habent, licet vices gerant Romani Pontificis. t. 1. p. 573. n. 18
Inquisitorum officium arduum & difficile aliquando fuit. ib. & seq.
Inscriptionis libelli quis sit; & quid intersit inter inscriptionem, & subscriptionem. t.2. p.258. n.5
Insordescentia in censuris ecclesiasticis variis modis punitur. t. 1. p. 275. n. 3
Insordescentia in censuris utrum per se privet beneficiis jam obtentis. ibib. n. 6
Insordescentia in excommunicatione inducit suspicionem de hæresi. ib. & seq.
Instantia qualibet jure civili inspecto triennii lapsu finitur; secus de jure Pontificio. t.1. p.376. n. 6. & 7
Institutionis verbum aliquando confirmationem significat. t. 1. p. 126. n. 10
Institutionis verbum generale est, significans investituram, missionem in possessionem, collationem præbendæ, &c. tom. 1. p. 340. n. 3
Institutio ad beneficium ecclesiasticum triplex refertur. t. 1. p. 345. n. 3
Institutio collativa præscriptione, vel consuetudine acquiri valet ab inferioribus Prælatis, secus vero de institutione auctorizabili. ib. n. 4. 6
Institutio per manus amplius est quam præsentatio. t.1. p.346. n.7
Institutio sibi ipsius facta ab eo, ad quem spectat collatio præbendarum, est invalida. t.3. p.108. n.2
Institutio per annulum propria est in beneficiis, & dignitatibus ecclesiasticis. t.3. p.113. n.2
Institutio in sæcularibus etiam per certa symbola aliquando fit. ib.
Instrumenta communia, tam ab actore, quam a reo sunt edenda. t.2. p.191. n.16
Instrumentum commune quodnam dicatur. ibid.
Vide in verbo Editio.
Instrumentorum appellatione testium depositiones continentur. t. 2. p. 267. n. 2
ut Instrumentis exemplaribus fides adhibeatur, an possit effici per Principem: vide in verbo Princeps.
Instrumenti simplici exemplo absque originali fides non adhibetur. t.2. p.273. n.3
Instrumentum quid sit, & quam varie accipiatur, ostenditur. ibidem.
Instrumentorum origo unde deducatur. ib. n. 6. 7
Instrumentorum conscribendorum forma præscripta. t.2. p.274. & seq. n. 8
Instrumenta facta in uno regno quando fidem faciant in alio, & quando sit illis attributa vis, ut haberent executionem paratam. ib. n. 8
Instrumentorum divisio in utroque jure recepta assignatur. ib. num. 10
Instrumentum authenticum quodnam proprie sit, & quid in eo desideretur. ibid. & seq.
Instrumentum exemplatum quodnam dicatur. ib. n. 11
Instrumento exemplato an fides adhibeatur in judicio ex aliquo jure. t.2. p.275. n.12
Instrumentum privatum continet, si testes in eo descripti decesserint, nisi sigillum habeat authenticum. ib. n. 6
Instrumentum publicum quodnam sit, & quomodo differat ab authentico. t.2. p.276. n.4
Instrumenta publica per se fidem faciunt, quamvis testes decesserint. ib. n.5. & 7
Instrumentum non censetur falsum, aut suspectum ex eo, quod in facti narratione Litteræ sint abrasæ. t.1. p.277. & seq. n.2.3
Instrumentum non inspectum nequit argui falsitatis. t. 2. pag. 270. n. 1
Instrumenta post sententiam in rem judicatam translatam an possint falsitatis argui. t. 2. p. 279. n. 4
Instrumentum an sit integre parti edendum. ibid. n. 3
Instrumenta sigillo regis signata an per se fidem faciant. t. 2. p. 283. n. 2
Instrumenta possunt produci publicatis attestationibus, usque ad causæ conclusionem. ib. & seq. n. 4. 6. 7. & 8
Instrumenta an possint in aliquibus casibus produci post conclusionem causæ. ib. n. 9
Instrumenti publici fides non est major quam duorum testium. t. 2. p. 285. n. 7
Instrumenti falsitas, vel quod illi deest, potest probari per testes. ib. & seq. n. 11
Instrumenta contraria ab eadem parte in judicio producta fidem non faciunt. t.2. p.287. n.1
Instrumenta quotupliciter possint esse contraria. ib. n. 3
Instrumentum guarentigium, quo debitor obligatur pecuniam solvere, quam mutuam acceperat, an habeat paratam executionem. t. 2. p. 288. n. 6
Instrumentum sine causa confectum quare vires non habeat. t. 2. p. 289. n. 8
Intentio contraria bonis matrimonii, non deducta in conditionem expressam, sed tantum mente retenta, an vitiet matrimonium. t.4. p.76. n. 9
Interamna civitas caput totius Aprutinæ provinciæ, quare ita dicta sit. t. 5. p.70. n.1
Interdictum aliud personale, aliud locale, aliæque ejus divisiones. t.1. p.106. n.3
Interdictum semper requirit culpam gravem. ib. n. 6
Interdicti rigor post Alexandrum, Innocentium, & Bonifacium remissus. ib. & seq. n. 8
Interdicti tempore quanam Ecclesia permittat, & quæ prohibeat. ib. & seq.
Interdictum ad quid introductum, & ejus origo unde. t. 1. p. 107. n. 19
Interdicti effectus. ib. n. 20
Interdicti violator impostulabilis est ad dignitatem ecclesiasticam. t.1. p.110. & seq. n.19. & 23
Interdicti sententia sub cautione juratoria relaxanda est. t. 1. p. 424. n. 3
Interdictum unde vi, quid sit, & ad quid detur: & quod olim duplex fuerit. t.1. p.549. n.4
Interdicto unde vi tenetur etiam qui dejectionem per alios factam approbavit. t.2. p.51. n.8
Interdictum unde vi, competit ad recuperandam possessionem vi amissam. t.2. p.117. n.21
Interdictum unde vi, olim duplex fuit. ibid.
Interdictorum origo, & divisiones variæ referuntur. t. 2. p.138. n. 6. 7
Interdicta adipiscendæ possessionis quænam dicantur. t.2. p.139. n.8
Interdictum quorum bonorum, unde ita appellatum sit, & quando intentari possit. ib. & seq.
Interdictum Salvianum est remedium adipiscendæ possessionis. ibid. & seq. n. 9
Interdictum Salvianum unde ita dictum sit, & in quo differat ab actione Serviana. ib.
Interdictum possessorium quandonam possit cum judicio petitorio cumulari. t.2. p. 141. n.1
Interdicto unde vi tenetur qui spolium approbavit. tom. 2. p. 145. n. 3
Interdictum retinendæ possessionis an competat etiam pro molestia judiciali. ibid.
Interdicti unde vi specialitas unde deducatur. ib. n. 2
Interdictum unde vi, competit contra eum, qui clam possessionem intravit, & verum possessorem ad eam revertentem vi prohibuit. t.2. p.146. n.1
Interdictum unde vi, unde ita dictum sit, & in quibus rebus locum habeat. t.2. p.147. n.6
Interdictum unde vi, tantum competit spoliato adversus spoliantem. ib. n.7
Interdictum ab Episcopo solum cum consilio Capituli potest apponi. t.3. p.133. n.3. & 4
Interdictum quid sit, & quid interdicere; & quis dicatur interdictus. ibid.
Interdicti definitio traditur, & quomodo ab irregularitate differat, ostenditur. ib. n. 5
Interdicti multiplex divisio affertur. ib. n. 6
Interdicti sententia a quibus apponi possit. ib. n. 7
Interdicti unde vi, quinam sint effectus. t. 2. p.147. & seq. n.8
Interdictum unde vi, inventum est contra spoliantes propria auctoritate. ib. n. 9
Interdictum unde vi, tantum competit possessori; & ut restitutio concedatur, necessaria est possessio. t.1. p.157. n.5.7
Interdictum unde vi, competit spoliato rebus incorporalibus, & juribus. ibid. & seq. n. 8
Interdictum unde vi, quibus colonis competat. t. 2. p. 152. & seq. n. 10
Interdictum unde vi, quare competat usufructuario. ib. n. 11
Interdictum unde vi, datur adversus eum, qui spoliavit, aut qui jussit, vel ratum habuit spoliationem. t.2. p.159. n.2
Interdictum unde vi, an detur adversus successores spoliatorum. ib. n. 4
Interdictum unde vi, an competat pro jure exigendi pensionem. t.2. p.163. n.7
Interdictum ne vis fiat ei, quid sit, unde ita dictum, & quod remedium eo præstetur. ib. n. 1
Interdictum uti possidetis, cui competat, & in quo differat ab interdicto unde vi. t.2. p.210. n.21
Interdicto retinendæ possessionis duobus intendentibus se possidere,
sidere,
ille obtinet, qui probat antiquiorem possessionem jugiter continuatam, & titulo justificatam. ib. & seq. n.23
Interdicta retinendæ possessionis duo sunt. t.2. p.211. n.25
Interdictum uti possidetis, quid sit, & quibus competat. ibid. & seq. n. 27
Interdicti uti possidetis, quænam fuerit causa. ib. n. 27. & seq.
Interdictum generale non potest apponi propter retentionem æris alieni, absque auctoritate Rom. Pontif. t.2. p.313. n.9
Interdictum dissentientibus patronis quomodo, & quare sit imponendum. t.3. p.449. n.2
Interdictum Ecclesiæ circa matrimonium non contrahendum tripliciter intelligi potest. t.4. p.117. n.1
Interdicta retinendæ, aut recuperandæ possessionis usufructus nomine competunt. t.4. p.176. n.5
Interdicti effectus a temporibus Innocentii III. valde remissi fuere. t.5. p.322. n.2
Interdictum in Regno Legionensi appositum: vide in verbo Legionense Regnum.
Interlocutio quid sit, & quod diversimode in jure accipiatur. t. 1. p. 407. n. 3
ab Interlocutione appellari non potest de jure civili, secus de jure canonico. ib. n. 4
Interlocutionis variæ acceptiones. t.2. p.35. n.7
Interlocutio plerumque significat sententiam, quam dicit judex interim dum definitivam sententiam profert. ibid.
Interstitium in sacris canonibus quid sit, & quare ab Ecclesia statutum. t.1. p.163. & seq. n.5
Interstitia diversa pro diversitate temporum a Patribus statuta. ib. n. 6
Interstitia triplici de causa fuere ab Ecclesia instituta. ib.
Interstitiorum ratio an sit habenda in conferendis minoribus ordinibus. t.1. p.164. n.8
Intestatus proprie, vel improprie quisnam dicatur. t.3. p.285. n.4
in Intestati successione olim certa collegia fisco præferebantur. ib. n. 5
Intitulatio quid sit, & an sit sufficiens ut quis licite ordinari valeat. t.3. p.76. n.12
Intitulatio in Ecclesiis jurispatronatus quid sit, & quomodo fiat. t. 3. p. 428. n. 2
Intrusio quid sit, & quisnam dicatur intrusus, & quibus pœnis subjaceat. t.3. p.84. n.4. & 5
Intrusores, & detentores rerum ecclesiasticarum coram quo judice sint conveniendi. t.2. p.42. n.5. & seq.
Vide in verbo Sacrilegium.
Investitura quid sit: ubi de abusu accipiendi Ecclesiarum investituras per laicas potestates. t.1. p.197. & seq. n.6
Investituræ Ecclesiarum per laicas potestates factæ prohibitæ. ibid. n. 7
Vide in verbo Juspatronatus.
Investitura aliquando significat jus adipiscendi possessionem corporalem. t.1. p.228. n.5
Investitura inferiorum dignitatum ecclesiasticarum etiam olim fiebat per annulum. t.2. p.431. n.3
Investitura, sive accipiatur pro possessione, sive pro jure potest per procuratorem recipi. t.3. p.89. n.2
Investitura non transfert possessionem, sed tantum dat jus ad illam. t.3. p.112. n.2
Investitura feudi symbolica quomodo olim solemniter usitata. t.3. p.191. n. 4
Investitura semel facta toties renovari debet, quoties vel patroni, vel vassalli persona mutatur. t.3. p.237. n.6
Joachim Abbas, monachus Benedictinus laudatur, ejusque opera referuntur. t.1. p.18. n.3
Joannes Neapolitanus Cardinalis Presbyter legationis officio fungitur. t.2. p.136. n.4
S. Joannis monasterium Ordinis Canonicorum regularium D. Augustini in Svessionensi Episcopatu a quo fundatum. t.2. p.71. n.1
S. Joannis Evangelistæ festivitas duplex quotannis in Ecclesia celebratur. t.2. p.105. n.3
Joannes primus Episcopus Syracusanus, miraculis clarus in Domino quievit. t.2. p.129. n.5
Joannes Imperatoris Cancellarius, Episcopus Treverensis dignissimus. t.2. p.367. n.2
Joannes Bellismeus Episcopus prius Pictaviensis, hinc Archiep. Narbonensis, tandem Archiep. Lugdunensis creatus est, deinque in Claravalle monasticam vitam professus, ibi usque ad mortem perseverat. t.3. p.483. n.1
Joannes Constantinop. Archiep. reprehenditur a Gregor. Magno, quod se Oecumenicum Patriarcham dicat. t.5. p.7. n.1
Joca sæcularia, & saltationes a conviviis Christianorum emendanda sunt. t.3. p.555. n.12
Joculator quis dicatur in jure, & an sit ab omni infamia immunis. ib. n. 6
Joculatoriam artem exercere clericis prohibitum est. ibid.
Joculatores apud Romanos ab omni honore arcebantur. ibid.
Jotrense monasterium in diœcesi Meldensi a quo constructum. t. 1. p. 592. n. 1
Iriensis civitas in Regno Galleciæ antiquitus Sede Archiepiscopali decorata. t.1. p.124. n.1
Irregularitas an contrahatur per accidens propter delictum externum, occultum tamen. t.1. p.250. n.8
Irregularitas non est impedimentum perpetuum, & quibus modis tollatur. ib. n. 9
Vide in verbo Delictum.
Irregularitas ex natalium defectu antiquitus incognita. t. 1. p. 293. n. 3
Vide in verbis Filii, Illegitimi.
Irregularitas ob vitium corporis etiam in lege veteri statuta reperitur, non tamen est juris divini, sed eo tantum nititur. t.1. p.322. n.6
Irregularitas ob corporis vitium ex duplici causa inducitur. ib.
Irregularitas inducitur ex eunuchizatione spontanea, non ex ea, quæ a Medicis fit. t.1. p.326. n.11
Irregularitas ex qua mutilatione inducatur. ib. n. 13
Irregularitas ex bigamia orta a quo jure proveniat: vide in verbo Bigamia.
Irregularitas quare ex bigamia oriatur. t.1. p.333. n.11
Irregularitas proveniens ex homicidio quomodo definiatur. t.5. p. 140. n. 3. & 4
Irregularitas quænam incurratur ex mutilatione membri, & quænam ex debilitatione. ib. n. 6
Irregularitas an inducatur ex homicidio casuali. t.5. p.141. n.8. Et an ex homicidio voluntario. ib. & seq. n. 9. An ex homicidio justo. ib. n. 10
Irregularitas an in dubio contracta censeatur. t. 5. p. 153. n. 3. & 4. & p. 158. n. 6
Irregularitas an contrahatur ab equitante, cujus equus aliquem occidit. t.5. p.154. n.3
Irregularitas ex homicidio a quibus contrahatur. t.5. p.156. n.3. & seq. n. 1. & 2
Irregularitas non contrahitur ex sola deliberata voluntate occidendi, homicidio non sequuto. t.5. p.157. n.1
Irregularitas contrahitur ex illato vulnere mortifero. ib. n. 2
Irregularitas ex homicidio an contrahatur ab omnibus concurrentibus ad illud. ib. & seq. n. 4
Irregularitas non contrahitur ex homicidio commisso cum moderamine inculpatæ tutelæ. t.5. p.158. n.5
Irregularitatis nomen in veteribus canonibus incognitum fuit, & ad quid significandum primo institutum sit. tom. 5. pag. 248. num. 4
Irregularitas quid sit, & unde proveniat. ib. & seq.
Irregularitas generaliter sumpta non est censura, nec præsupponit opus peccaminosum. t.5. p.361. n.3
Irregularitas quæ provenit ex delicto, an sit censura. ib.
Isabella filia Amalarici Regis Hierosolymitani triplices nuptias contraxit; & quid inde secutum sit, historice refertur. t. 2. p. 119. n. 9
Isabellæ matrimonium cum Henrico Comite Campaniæ, quare legitimum non fuerit. ib. n. 10
D. Isidorus Præsul Hispalensis, quando floruerit: ubi aliqua de ejus laudibus. t.1. p.348. n.1
S. Isidori Legionensis monasterium Canonicorum regularium S. Augustini, quandonam fuerit constructum. t.2. p.440. n.2
S. Isidorus Doctor Hispanus, & Hispalensis Præsul varia opera scripsit. t. 4. p.45. n. 1
Italia in duas factiones per dissensionem divisa: vide in verbo Bellum.
Judas Gaulanista, seu Galilæus, apud Hebræos in errore fuit. t.3. p.437. n.4
Judæi baptizati non possunt observare festivitates legis Mosaicæ. t.1. p.29. n.19
Judæi, ex eisque descendentes, an possint jure communi inspecto ad officia, & beneficia Ecclesiastica admitti. t.1. p.58. n.9. & 10
Judæi sub Imperatore Tiberio quare in Sardiniam missi. t. 1. p. 496. n. 3
Judæi Gallia pulsi a Ludovico Juniore propter eorum pertinaciam. t.2. p.475. n.2
Judæis an ex præcepto Dei prohibitum fuerit comam attondere, disseritur; & circa hoc loca scripturæ sacræ explicantur. t.3. p.11. & seq. n.7
Judæi comam attondentes, & barbam radentes, quo sensu reprehendantur. ibid.
Vide in verbo Coma.
Judæi ex tota Hispania pulsi a Sisebuto Rege, suadente Heraclio Imperatore. t.3. p.503. n.7
Judæus potest habere servum adscriptitium Christianum in suis possessionibus. t.5. p.77. n.2
Judæus Christianum mancipium retinere non debet, sed cogitur illud justo pretio Christianis vendere, & si renuat, servus eripitur in libertatem. ib. & seq. n. 3
Judæi Cæsareo juri subsunt. t.5. p.78. n.5
Judæis Christiana mancipia retinere præsumentibus pœna mortis injungitur. ibid.
Judæus cogi potest, ut Christianum mancipium vendat. ib. n. 6
Judæi inter Christianos commorantes veteres synagogas reficere, & reparare valent; novas vero erigere nequeunt. t. 5. p. 79. n. 5. & p. 80. n. 11
Judæis effigiem Aman cruci affixam incendere prohibitum est ab Imperatoribus. ib. & seq.
Judæis quo tempore sit prohibitum in publicum coram Christianis prodire. t.5. p.81. n.2
Judæi quare sint Israelitæ & Hebræi dicti. ib. c. 5. n. 1
Judæi quinam hodie censeantur. ib.
Judæi an saltem possint Christianis nutricibus pueros suos ablactandos tradere. t.5. p.83. n.1
Judæi verum dominium habent pecuniarum & cæterorum bonorum inter fideles consistentium. ib. & seq. n. 2
Judæi principibus Christianis subjecti, an possint ab eorum regnis expelli, si baptizari renuant. ibid.
Judæi inviti & renuentes non possunt cogi ad baptismum recipiendum. t.5. p.85. n.5
Judæi coacti conversio non potest placere Deo. t.5. ib. n. 7
Judæi servi Gentium effecti, quare inter Christianos tolerantur. t.5. p.89. n.2

Judæi

BIBLIOTECA CENTRAL

U.A.B.

Judæi spirituali pœna affici non possunt a judicibus ecclesiasticis. t.5.p.88.n.2
Judæis cum Christianis habitantibus jubetur proprium, & ab eis distinctum habitum deferre. ib. & seq. n.2, & 17
Judæi & Pagani non debent præfici officiis publicis inter Christianos, nec in eos jurisdictionem exercere. ib. n.3
Judæos in Christianos vim potestatis exercere nimis absurdum est. t.5.p.89.n.5
Judæi non possunt advocati, procuratoris, tabellionis, & similia munia exercere. ib. n.6
Judæo cum Christiano, vel cum alio Judæo litigante qui judex adeundus sit. ib.n.7
Judæis quare permissum fuerit ab Imperatoribus decurionatum obtinere. t.5.p.90. & seq. n.9. & 10
Judæi arbitri esse possunt. t.5.p.91.n.11
Judæi possunt esse tutores etiam non Judæorum quoad bonorum administrationem, non quoad educationem. ib.n.12
Judices tam sæculares, tum ecclesiastici tenentur leges & statuta in judiciis observare. t.1.p.21.n.10
Judex inferior non semper tenetur exequi mandatum superioris. t.1.p.56.n.9 & 10
Judices esse nequeunt quidam ob impotentiam juris, quidam ob impotentiam facti. t.1.p.65.n.2
Judices per rescriptum ad alicujus causæ cognitionem delegati, quando possint, vel non possint jurisdictionem suam subdelegare. t.1.p.66.n.13
Judicibus pluribus delegatis contendentibus de jurisdictione, quid agendum. t.1.p.67.n.2
Judicis delegati cognitio duplex, quando illi a Pontifice causa committitur. t.1.p.72.& seq. n.11
Judex ordinarius attento jure Pontificio arbiter recipi valet. ibid. n.13
Judices ad quos inhibere possunt judicibus, a quo, ne in causa procedant. t.1.p.83.n.10
Judices litterarum peritia maxime pollere debent, eorumque inscitia pro crimine habetur. t.1.p.99.n.6
Judex judicii dux & imperator dicitur; & quanta sit ejus potestas. t.1.p.100.n.12
Judex sæcularis non potest cognoscere de causis ecclesiasticis, sed judex ecclesiasticus aliquando de causis sæcularibus cognoscere potest. ib.
Judex supplere potest quæ desunt Advocatis & Partibus. t. 1. p.111. n.6
Judex delegatus recusari potest, si unus ex litigatoribus subditus ejus sit. t.1.p.287.n.3
Judices delegati valde differunt a judicibus datis. t.1.p.390.n.8
Judicis delegati gesta ignorantis mortem delegantis an valida sint. ib. n.10
Judici delegato ultra principale negotium duplex genus causarum mandatum censetur. t.1.p.393.n.2
Judex recusari potest ob familiaritatem partis cum eodem. t.1. p.396. n.3
Judice subdelegato quando ad delegantem appellandum sit. t.1. p.398. n.3
Judice delegato, vel dato, ad quem appellandum sit, distinguitur. ib. n.5
Judex cui mandata est jurisdictio, an semper fungatur vice mandantis. t.1.p.399.n.7
Judex ordinarius, cui delegatus injunxit sententiæ executionem an teneatur eam exequi, etsi sciat eam injustam esse; an vero possit de ejus injustitia cognoscere. t.1.p.402.n.1
Judices delegati frequenter consulunt delegantes super negotiis sibi commissis. t.1. p.366.n.2
Judices delegati virtute suæ jurisdictionis possunt coercere reos contumaces, & quoslibet alios suæ jurisdictionis usum impedientes. t.1. p.367.n.10
Judicis delegati officium & potestas diversa sunt. ibid. n. 12, & seq.
Judex datus, & judex delegatus in quo differant. t.1.p.368.n.14
Judici delegato, quæ competant: & quas pœnas irrogare possit. ib. & seq. n.15
Judex delegatus potest etiam auxilium brachii sæcularis implorare. ib. n.16
Judex delegatus quare possit suæ jurisdictionis usum impedientes coercere. ib. & seq. n.17. & 18
Judex delegatus an possit etiam suæ jurisdictionis usum impedientibus mulctam indicere. ib. n.18
Judices electi, & electitii quinam, & a quo dentur. t.1.p.369.n.22
Judices pedanei quinam fuerint, quænam eorum jurisdictio: & quod duplex eorum genus fuerit. t.1.p.370. n.25
Judex delegatus quilibet vocatur executor. t.1.p.371.n.2
Judex delegatus Principis potest causam sibi commissam alii subdelegare. t.1.p.373.n.5
Judices a quibus dari possint. ib. & seq. n.7. & 8
Judices dare aliud est, ac jurisdictionem mandare. ib. n.9
Judices dati, sive delegati, quinam sententias suas exequi possint. t.1. p.379. n.4. & 5
Judex delegatus an possit exequi sententiam suam. ib. & seq. n.9. & seq.
Judex delegatus major est quocumque ordinario in causa sibi commissa. t.1. p.382. n.3. & p.383. n.9. & 10
Judices delegati quinam, & qui ordinarii dicantur. ib. n.5. & 6
Judices delegati repræsentant delegantes, & ex delegantium persona æstimantur. ib. n.7
Judex ordinarius quisnam dicatur. ib. n.8
Judex ad quem appellatum est ab Episcopo, potest præsentatum a patrono instituere, non vero judex delegatus. t.1.p.386.n.3
Judices delegati omnes ante omnia debent litteras suæ commissionis ordinario exhibere. t.1.p.405.n.3
Judex delegatus ante litterarum exhibitionem non habet jurisdictionis exercitium. ib. n.4
Judicum ætas varie præscripta. t.1.p.413. & seq. n.1
Judex qui aliqua retulit superiori, nihil pendente relatione innovare potest. t.1. p.420.n.3
Judex ecclesiasticus, tam ordinarius, quam delegatus, potest auxilium brachii sæcularis implorare. t.1. p.428.n.15
Judex ecclesiasticus sæcularis auxilium implorans, an teneatur illi acta, & merita causæ exhibere. ib. & seq. n.17
Judex ordinarius non fit delegatus, si causa, cujus cognitio ad ipsum spectabat jure communi, ei committitur; sed tantum ejus jurisdictio excitatur. t.1.p.444. n.1. & 3
Judex inferior Episcopo potest ex delegatione de causis matrimonialibus cognoscere. t.1. p.557.n.2
Judices electi electitii olim apud Africanos quinam fuerint. t.1. p.575. & seq. n.2
Judices electi electitii plerumque in causis criminalibus afferebantur. ibid.
Judex ordinarius, cui ex officio competit facultas absolvendi, potest eam aliis delegare. t.1.p.460.n.2.& 4
Judex antequam de causa incipiat cognoscere, recte ut testis se ipse valet. t.2.p.255.n.6
Judicis officium est parti advocatum assignare, potestque nominare domesticum. t.1.p.462.n.16
Judicis officium in utroque jure in multis casibus imploratur. t. 1. p.463. n.1
Judicis officium nobile si imploretur, ut litis contestatio, si vero mercenarium, ante, & post litis contestationem implorari potest. ib.
Vide in verbo officium.
Judices late appellantur officia. ib. n.3
Judices in actionibus bonæ fidei arbitri dicuntur. t.1.p.573.n.8
Judices in actionibus stricti juris a judicando judices dicuntur, sicut in actionibus bonæ fidei arbitri ab arbitrando vocantur. t.1.p.574. & seq. n.9
Judex in contractu societatis datus arbiter dicitur, & in aliis similibus, quæ traduntur. ibid.
Judicum, & arbitrorum discrimen. ib. n.10
in Judicum dissidio super prolatione sententiæ plures casus observandi. t.1.p.578.n.18
a Judicibus a partibus electis quando liceat appellare. t. 1. p. 579. & seq. n.15. & 16
Judices laici nullam cognitionem super excommunicatione habere valent. t.2.p.6.n.10
Judices sæculares quomodo possint cognoscere de incestu, & de decimis. ib. n.11
Judices sæculares in Anglia de jurepatronatus, & de præsentatione ad beneficia ecclesiastica ex consuetudine cognoscunt. t.2. p.6. n.3
Judex ex officio curare debet, ne aliquod monasterium sine prælati licentia in judicio compareat. t.2.p.20.n.3
Judices Ecclesiastici an habeant facultatem deportandi, vel in exilium mittendi. t.2. p.22.n.9
Judex sæcularis an possit clericum condemnare, & de ejus causis cognoscere, data negligentia judicis ecclesiastici. t. 2. p. 31. n. 4. Ubi refertur circa hoc praxis Hispaniæ inveterata consuetudine firmata, & examinatur. ib. n.5. & seq.
Judices quandonam juris ordinem dicantur non servare. t. 2. p. 35. n. 5
Judex ad quem, si sententiam judicis a quo infirmat, non remittit iterum ad eum causam terminandam. ib. n.9
Judex sæcularis an possit cognoscere de causis possessoriis rerum spiritualium, aut inter personas ecclesiasticas. t.2.p.36.n.8
Judici sæculari olim licuit ex consensu Episcopi, ut de causis clericorum cognosceret. t.2.p.37.n.3
Judex jure Pontificio quomodo sit recusandus, ut non possit uti sua jurisdictione. t.2.p.40.n.4
Judex loci, ubi delictum commissum est, de eo cognoscit; & si reus beneficio privandus veniat, executio fit per judicem proprium ratione beneficii. t.2.p.45. & seq. n.3
Judex etiam delegatus competens est in causa reconventionis, & cogit actorem mutuæ petitioni respondere, ut utramque causam terminare valeat. t.2.p.67. & seq. n.4
Judex incompetens causa incidentiæ, fit competens non vero incapax. t.2.p.134.n.17
Judex, quantumvis supremus, non potest proferre sententiam contra absentem inauditum, & non citatum. t.2.p.134.n.19
Judex delegatus aliquando non cognoscit de causa possessionis, & proprietatis simul. t.2.p.134.n.4
Judex idem non tenetur jure Pontificio de causa possessionis, & proprietatis cognoscere, sicut tenetur jure Cæsareo. ib.n.5
Judicis officium quodnam sit in judicio finium regundorum, & in quo consistat. t.2. p.193.n.15
Judex potest aliquando officium suum impartiri ad utilitatem privatam, parte non petente. t.2. p.245.n.9
Judex ad proponendas exceptiones dilatorias debet certum statuere terminum, post quem reus eas opponens non est audiendus, nisi tribus casibus exceptis. t.2.p.359.n.1
Judex potest, sive actorem, sive reum excommunicatum a judicio repellere, etiam adversario non opponente. t.2.p.372.n.4
Judex nec cum præcipitatione, nec per nimiam dilationem debet sententiam proferre. t.2.p.418.n.3
Judex consultius facit, si causam non exprimat in sententia. t.2. p.439. n.1
Judex excommunicatus sententiam proferre prohibetur. t.2.p.450.n.1
Judex a quo an reddatur suspectus per appellationem interpositam. t.2.p.462. & seq. n.2. & 3
Judices quinam recusari possint, & ob quam causam. t. 2. p. 497. & seq. n. 3. & 4
Judex recusatus non potest cognoscere de veritate causæ recusationis, nec utrum legitima sit. ib. & seq. n. 1.
Judex ad quem potest cognoscere de negotio principali, vel illius cognitionem committere, finito articulo appellationis ab interlocutoria interpositæ: & an idem procedat in judice delegato. t.2.p.505.n.7
Judicum apud Longobardos olim improba consuetudo circa decimas litium. t.3.p.18.n.1
Judices ecclesiastici delegati gratis judicare debent, nec aliquid etiam prætexta consuetudinis exigere possunt. ib. n.6
Judicum ipsi emolumentorum genera referuntur. t.3.p.19.n.8
Judicum avaritia lege Julia repetundarum repressa. ib. n.9
Judices munera accipere prohibentur, etiam sub quovis titulo colorato. ib. n.10
Judex an prohibeatur gratis mutuum, vel fœnus accipere. ib.
Judicum pecunia corruptorum pœnæ, & varia exempla punitorum. t.3.p.20.n.11
Judicum corruptorum iniquas in judicio criminali sententias proferentium pœnæ: & quid statutum sit jure canonico de judice Ecclesiastico munera accipiente. ib. n.12
Judicum sordida avaritia, & judiciorum inordinatio provincias Romano Imperio subjectas ad defectionem permovit. ibid. num.13
Judex sive in bona, sive in mala causa munera accipiat, æque in pœnam legis Juliæ repetundarum incidit. t.3. p.21.n.15
Judices xenia aliqua juxta Græcorum sententiam accipere possunt. ib. n.16
Judices sæculares an possint in visitatione monasteriorum se immiscere. t.3. p.405. n.6
Judices sæculares causas, præcipue ubi pœna sanguinis, vel corporalis imponenda est, disceptare non debent in Ecclesia. t.3. p.145. & seq. n.3
Judices ecclesiastici an possint in Ecclesiis causas decidere, & terminare. t.3. p.546.n.7
Judex ecclesiasticus quomodo de successione alicujus cognoscere possit. t.4. p. 17.n.2
Judex ecclesiasticus an simul cognoscere possit de causa legitimationis, & successionis. t.4. p. 131. n.2
Judex delegatus, qui cognovit de causa matrimonii, de dote etiam cognoscere valet. t.4.p.167.n.4
Judex causarum civilium quando cognoscere possit de criminalibus, & e contra. ib. n.6
Judices competentes, incompetentes prorogabiles, & incompetentes improrogabiles. ib. n.7
Judices ecclesiastici, & sæculares in quo differant quoad effectum cognoscendi de causis incidentibus. ib. & seq.
Judex delegatus potest cognoscere de omnibus accessoriis, & incidentibus in negotio principali. t.4. p.168. n.8
Judex omnino accusante super notorio crimine procedere potest. t.5. p.13. n.2
Judex quandonam possit mutare sententiam jam prolatam. t.5. p.13. n.4
Judex sibi reservans taxationem expensarum, & liquidationem fructuum, definitive super eis pronunciare valet. ib.
Judex an possit in aliquibus delictis minuere pœnam, saltem propter diversum modum processus. t.5. p.27. n.12
Judex improbe accusatum absolvens statim pronunciat de calumnia. t.5. p.36. n.11
Judex ecclesiasticus an possit laicum criminis mixti fori reum propria auctoritate incarcerare. t.5. p.88. n.3
Judices sæculares meri sunt executores, dum illis relaxantur hæretici puniendi. t.5. p.119. n.2
in Judicio uno, eodemque plures quæstiones agitari possunt. t.1. p.87. n.7
Judiciorum trimembris divisio in mere civile, criminale, & criminale civiliter intentatum, & quid sint. t.1. p.526. n.7
Judicium apud Romanos quomodo olim instituerettur. t. 2. p. 12. & seq. n. 6. & 7
Judicium aliud petitorium, aliud possessorium est: & quando petitorium absorbeat possessorium. t.2. p.138.n.4
Judicia sæcularia dicuntur publica, quatenus opponuntur ecclesiasticis cognitionibus. t.2. p.152. n.6
Judicia ordinaria, & extraordinaria apud Romanos quænam. t.2. p.13. n.12
Judicium petitorium, & possessorium an simul possint congerere. t.2. p.140. & seq. n.13. & 14
Judicii petitorii, & possessorii cumulatio non admittitur in remediis retinendæ possessionis. ib. n.15
Judicii utriusque cumulatio non admittitur in rebus corporalibus, secus in incorporalibus. ib.
Judicii utriusque cumulatio in principio, & ex postfacto admittitur. t.2. p.141. n.16
Judicii petitorii, & possessorii cumulatio, & mutatio admittitur. ib. n.17
Judicium utrumque potest una sententia terminari de jure canonico. ib. n.18
Judicio quocumque divisorio pendente, ejus rei alienatio voluntaria, non necessaria interdicitur. t.2. p.176. n.15
Judicium finium regundorum pro prædiis rusticis tantum competit. t.2. p.196. n.2
in Judicio finium regundorum quilibet tenetur probare, & obtinebit qui melius probaverit: & si pariter probent, absolvetur possessor. t.2. p.197. n.8
Judicia divisoria quænam sint, & quot sint, & ad quid inventa. ib. n.10
Judicium familiæ erciscundæ quid sit, quibus competat, & in quo differat ab actione familiæ erciscundæ. t.2. p.197. n.10
Judicium finium regundorum unde ita dictum sit, & quibus competat. t.2. p.197. & seq. n.11. & 12
in Judicio finium regundorum quis olim competens judex fuerit. t.2. p.198. n.14
in Judicio finium regundorum quilibet actoris, & rei partes sustinet, sicut etiam in aliis divisoriis. ibid. n. 13, & p. 199. n. 16, & 17
Judicium legitimum, & verum quandonam dicatur. t.2. p.201. n.12
Judicium summarium & plenarium quid sint, & quomodo differant. t.2. p.314. n.4
Judiciorum criminalium exercendorum antiqua formula refertur. t.5. p.11. n.4
Judicium criminale dicitur, ubi agitur de amotione a beneficio. t.5. p.64. n.4
Judicium prius inquisitio dictum fuit. t.5. p.354. n.10
Judicii variæ acceptiones, & etymologiæ referuntur. ib. n.3
Judicia juxta Gregorium Magnum non sunt a querelis inchoanda. t.5. p.360. n.1
de Jugo-Dei monasterium est Ordinis Cisterciensis in Anglia, & a quo fundatum. t.5. p.60. n.1
Julianus Apostata Christianis infensissimus, maxime humaniores litteras profitentibus. t.3. p.97. n.4
Juniores aliquando significat clericos in minoribus ordinibus, & inferioribus ministeriis constitutos. t.2. p.37. n.1
Juramentum fidelitatis ab Archiepiscopis, & Episcopis præstandum, a quo tempore originem ducat. t.1. p.135. n.26
Juramentum R. Pontifici præstandum ab Archiepiscopis, & Episcopis quæ continere debeat. ib. n.27
Juramentum quodlibet non est illicitum & prohibitum. ibid. num. 29
Juramentum fidelitatis R. Pontifici præstare, non est ei homagium facere. ib. n. 30
Juramentum de absoluta, & universali observantia canonum fuit prohibitum. t.1. p.136. n.31
Juramentum fidelitatis an præstari possit per procuratorem. ib. num. 32
Juramentum, seu sponsio fidelitatis quando in usu esse cœperit. ib. n. 33
Juramentum in rebus arduis præstitum, & a personis illustribus, & supremis Principibus, nequit ab Episcopis relaxari. t.1. p.185. n.28
Juramentum Friderico Siciliæ Regi adhuc in annis vagienti a Philippo, & aliis Principibus præstitum. ib. n.19
Jurati qui Rempublicam regunt, quare ita dicti. t.1. p.534. n.2
Juramentum metu præstitum an sit validum censendum. t. 1. p.549. n. 11
Juramentum in litem quid sit, & quid jurare in litem. t. 1. p. 550. n. 5.
Juramentum in litem aliud est affectionis, aliud veritatis. ib. num. 6
Juramentum in litem quibus causis, & a quibus personis defertur. ib. n. 7
Juramentum in litem quibus concurrentibus defertur. ibid. & seq. n.8
Juramentum veritatis in quo differat a juramento affectionis. ibid. n.9
Juramentum calumniæ ad quid sit inventum, & unde originem trahat. t.2. p.92. n.3
Juramentum calumniæ a temporibus mediæ jurisprudentiæ initium sumpsit. ib. n.4
Juramentum calumniæ apud Hispanos non est in usu, sed in ejus locum successit juramentum malitiæ. ib.
Juramenti calumniæ definitio, & divisio traduntur, & explicantur. ib. & seq. n.4
Juramenti calumniæ necessitas a quo jure proveniat. ib. n.5
Juramentum calumniæ in quibus negotiis remitti, & admitti possit. ibid.
Juramentum calumniæ a quibus personis præstari, & quibus remitti possit. t.2. p.91. n.6
Juramentum ad contactum alicujus rei sacræ, in omni religione, sive Judaica, Gentilica, Catholica, &c. præstitum est. ib. n.8
Juramenti formula per Jovem Lapidem quid fuerit apud Romanos. ib.
Juramentum corporale Christianis a Clemente prohibitum quid sit. t.2. p.92. n.9
Juramenti a Christianis præstiti variæ formulæ, & exempla traduntur. ib. & seq.
Juramentum corporale & verbale non differunt quoad obligationem: & an differant quoad pœnam perjurio imponendam. ib.
Juramentum contactu manus dexteræ præstatur. ib. n.10
Juramentum quomodo ab Episcopis præstetur. Vide in verbo Episcopus.
Juramentum calumniæ in quibus causis præstandum sit. ibid. num. 12
Juramentum de calumnia an admittatur in causis spiritualibus, vel etiam in causis appellationis. ib. n.13
Juramentum de calumnia quid comprehendat. t.2. p.93. n.14
Juramentum die Dominico præstari prohibetur, & an judiciale, vel extrajudiciale præstari sit prohibitum. t.2. p.98. n.12
Juramentum triplex litis, & controversiæ dirimendæ causa comparatum. t.2. p.694. n.5
Juramentum suppletorium an præstari debeat a reo, actore non probante. ib. & seq.

Jura-

BIBLIOTECA CENTRAL

Juramentum suppletorium quare etiam necessarium dicatur. t. 2. p. 194. n. 6
Juramentum hoc ut a judice deferatur, quænam requirantur. t. 2. p. 195. n. 9
Juramentum in judicio non est deferendum, stantibus legitimis probationibus. t. 2. ibid. n. 8
Juramentum ad removendam calumniam præstitum non est superfluum, etiam stantibus probationibus per legitimos testes, & instrumenta. ib. n. 9
Juramentum suppletorium an in causis matrimonialibus deferatur. ib. n. 14
Juramentum suppletorium defertur actori semiplene probanti. ibid. n. 10
Juramentum ab Episcopo præstitum de non alienandis rebus Ecclesiæ, ad directas tantum, & illicitas alienationes restringendum est. ibid.
Juramentum sæpe defertur ad probationem copulæ inter virum, & uxorem. t. 2. p. 100. n. 5
Juramentum factum de non ferendo testimonio non eximit testes ab eo ferendo. t. 2. p. 240. n. 3
Juramentum in judicio proferre an sit Episcopis, presbyteris, clericis, & monachis prohibitum. t. 2. p. 261. n. 5
Juramentum an producat actionem, tam de jure Civili, quam canonico. t. 2. p. 312. n. 7
Juramenti obligatio quotupliciter tolli possit. t. 2. p. 313. n. 8
Juramenti relaxatio quotuplex sit, & in quo differat ab irritatione, & commutatione. ib. & seq. n. 10
Juramenti relaxatio a quibus fieri possit. ib. n. 11
Juramentum an possit relaxari a judice sæculari. t. 2. p. 314. n. 12
Juramenti relaxatio a quo judice fieri debeat, cum partes sunt diversæ jurisdictionis. ib. & seq. n. 14
ad Juramenti relaxationem causa desideratur. ib. n. 15
Juramentum in quibus casibus relaxari debeat. ib. & seq.
Juramentum continens turpitudinem, vel injustitiam ex parte suscipientis, & injuriam ex parte permittentis, non debet sortiri effectum. t. 2. p. 315. & seq. n. 17
Juramentum parti præstitum, ea illud frangente, impune violari potest. t. 2. p. 316. n. 1
Juramenti ab Episcopis præstandi formula quam antiqua. ib. & seq. n. 1. & 2
Juramentum a quibus clericis debeat Episcopo præstari. t. 2. p. 317. n. 3
Juramentum strictius obligat quam simplex promissio. t. 2. p. 318. n. 4
Juramentum metu extortum servandum est, donec ab Ecclesia relaxetur. t. 1. p. 310. n. 2
Juramentum metu extortum omni jure validum est. ib. n. 4
Juramentum adveniens contractibus a jure reprobatis an sit validum. ib. & seq. n. 9
Juramentum ex iracundiæ calore præstitum an sit adimplendum. t. 2. p. 317. n. 1
Juramenta illicita non sunt reservanda. ib. n. 3
Juramentum fidelitatis an sit personale, vel reale. t. 2. p. 318. n. 4
Juramentum ab invitis pro vita, & rebus servandis præstitum, ab Ecclesia relaxatur. ib. n. 5
Juramento generali non comprehenduntur ea, de quibus verisimile est juratum non cogitasse. t. 2. p. 329. n. 5
Juramenta Principum relaxare proprium est Pontificis. t. 2. p. 330. n. 3
Juramentum in leges a judicibus olim præstitum. t. 2. p. 332. n. 2
in Juramento quolibet præstito semper intelligitur exceptum superioris. t. 2. p. ibid. n. 5
Juramentum factum de observando ordine judiciali a judice præstitum, non est in notoriis servandum; secus in plenariis, & aliis judiciis. t. 2. p. 331. n. 4
Juramentum de observando ordine judiciario etiam in casibus notoriis a judice præstitum, an sit adimplendum. ib. n. 5
Juramentum de adimplenda promissione nuptiarum præstitum, non est semper adimplendum. t. 2. p. 336. n. 2
Juramentum de non accusanda uxore a marito præstitum, an sit adimplendum. t. 2. p. 337. n. 1. & seq.
Juramentum de non accusanda uxore super alio crimine a viro præstitum temerarium est. ib. n. 5
Juramentum per creaturas præstitum, prout creaturæ sunt, licitum non est. t. 2. p. 338. n. 2
Juramentum dicitur maximum expediendarum litium remedium. ibid. & seq. n. 3
Juramentum pectoris regulæ non est monachis interdictum. t. 2. p. 339. n. 4
Juramentum instante justa causa omnibus præstare licet. ib. n. 5. & p. 341. n. 12
Juramenti etymologia, & definitio traditur; & an ad jurandum certa requirantur. t. 2. p. 339. n. 8
Juramenti variæ formulæ referuntur. ib. n. 9
Juramentum per genium, seu per venerationem Principis, quid sit. ib. & seq.
Juramentum per Deos improbatæ religionis præstitum, apud Romanos prohibitum fuit, & an per falsos Deos præstitum sit validum, & licitum. ib. eod. 1. & 3
Juramentum apud Christianos varie, & pie præstatur. t. 2. p. 340. n. 11
Juramentum non fuit a Christo Domino absolute prohibitum, sed ejus malus usus. t. 2. p. 341. n. 13
Juramentum non est de genere bonorum. ib.
Juramentum promissorium futuri incerti periculosum est. ibid. & seq.
Juramentum confirmatorium an elevet naturam, & conditionem actus, cui adjicitur; an tantum obliget juratum ex vi religionis, in cujus gratiam sit, ut promissa adimpleat. t. 2. p. 343. num. 11
Juramentum fidelitatis in feudis quid sit, & quomodo præstandum. t. 2. p. 349. n. 6
Juramentum de veritate dicenda quid sit, & in quo differat a jurejurando de calumnia, & in litem. t. 2. p. 351. n. 1
Juramenti usus jure civili angustus, jure Pontificio est dilatatus. t. 2. p. 353. n. 1
Juramentum ad dirimendas controversias olim usitatum. ibid. & seq. n. 3
Juramentum, quod litis dirimendæ gratia præstatur, triplex est. ib. & seq.
Juramentum an possit deferri in litem, actore semiplene tantum probante, aut præsumptione pro eo faciente. ib. n. 3
Juramentum potest exigi de eo, ad quod quis ex officio, & munere tenetur. t. 3. p. 65. n. 3
Juramentum de observandis omnibus Ecclesiæ canonibus an liceat. ib. & seq.
Juramentum super indemnitate rerum Ecclesiæ a quibus exigi debeat in institutione. t. 3. p. 66. n. 4
Juramentum Ecclesiæ damnosum non est observandum. t. 3. p. 67. n. 4
Juramentum de capillis non exigi, quid sit, explicatur. t. 3. p. 185. n. 6
Juramentum quandonam possit relaxari, & non adimpleri. t. 4. p. 9. n. 7
Juramentum quare a reo exigatur, cum actore non probante, sit ipse absolvendus. t. 4. p. 41. n. 6
Juramenti conditio adjecta in testamento, quare a Prætore remissa sit. t. 5. p. 55. n. 2
Juramentum an possit deferri reo, tam ab actore, quam a judice. t. 5. p. 303. n. 5
Jurgium verbum in jure usitatum quid sit, & quid jurgare significet. t. 5. p. 334. n. 4
Jurisdictio an pactis privatorum possit attribui ei, qui revera Magistratus est, sed incompetens. t. 2. p. 47. n. 11
Jurisdictione speciali concessa derogatur generali. t. 1. p. 47. num. 10
Jurisdictio Ecclesiastica omnino residet penes supremum Pontificem. t. 1. p. 65. n. 6
Jurisdictio pluribus judicibus collective delegata, competit omnibus simul; secus si disjunctim commissa sit. ibid.
Jurisdictio cuidam delegata alicui designato per dignitatem, transit ad successorem in dignitate: secus si delegetur alicui designato nomine proprio. ib. n. 8
Jurisdictio delegata in quibus casibus possit, vel non possit subdelegari. t. 1. p. 66. n. 9
Jurisdictio per rescriptum concessa est odiosa, & stricte interpretanda. t. 1. p. 89. n. 8
Jurisdictio delegata prorogari potest, & quæ desiderentur ut prorogetur. t. 1. p. 337. n. 4
Jurisdictionis delegatæ prorogatio quatuor modis contingere potest. ib. n. 5
Jurisdictio non semper perpetua censetur. ib. & seq. n. 6
Jurisdictio delegata quomodo finiatur. t. 1. p. 382. n. 3
Jurisdictio intuitu dignitatis mandata transit in successorem in dignitate. t. 1. p. 384. n. 3. 4
Jurisdictione delegata Vicario Episcopi commissa, an transeat ad ejus successorem. t. 1. p. 385. n. 4
Jurisdictio ecclesiastica an tantum ecclesiasticis personis sit committenda. t. 1. p. 387. n. 2
Jurisdictio delegata morte delegantis finitur, re integra. t. 1. p. 388. n. 1. Durat vero negotio jam cœpto. t. 1. p. 389. n. 5. & 6. ad Jurisdictionem delegatam perpetuandam an necessaria sit litis contestatio. ib. & seq. n. 3. & 4.
Jurisdictio supervacanea est, si cum ea aliquid imperii non mandetur. t. 1. p. 400. n. 1
Jurisdictionis civilis symbolum. ib. n. 4
Jurisdictio delegata, causa jam cœpta, nequit a delegante revocari. t. 1. p. 410. n. 2
Jurisdictio delegata non finitur recusatione delegato opposita. t. 1. p. 389. n. 2
Jurisdictio delegatorum exspirat, uno eorum defuncto. t. 1. p. 414. n. 1
Jurisdictio ecclesiastica Prælatis singulis pro modo potestatis concessa. t. 1. p. 444. n. 5
Jurisdictio ordinaria, & delegata nequit in eadem persona ad eandem causam simul consistere. t. 1. p. 445. & seq. n. 6. & seq.
Jurisdictio, quæ alicui competit ratione officii, potest & aliis ab eo delegari. t. 1. p. 460. & seq. n. 1
Jurisdictio privata privatis personis concedi potest. t. 2. p. 11. num. 4
Jurisdictio in personas ecclesiasticas potest a supremo Pontifice laicis demandari. t. 2. p. 17. n. 3
Jurisdictionem delegatam non solvi mutatione possessoris, quomodo sit verum. t. 2. p. 24. n. [illegible]
Jurisdictionis Pontificiæ, & Regiæ, ecclesiasticæ, & sæcularis æquiparatio. t. 2. p. 27. n. 3
Jurisdictio ecclesiastica in quibus sceleribus exerceatur. tom. 2. ibid. n. 7
Jurisdictiones per personas, & per loca distinctæ fuere. t. 2. p. 39. n. 6
Jurisdictio attribuitur aliquando favore Magistratus, aliquando favore subditorum, aliquando gratia tam Magistratus, quam subditorum. t. 2. p. 58. n. 1

Jurisdictio aliena non potest voluntate privatorum in fraudem defendorum prorogari. ibid.
Jurisdictio, & juris Episcopalis præscribi ab inferioribus contra Episcopum non possunt. t. 2. p. 403. n. 6
Jurisdictiones per loca, & personas distinctæ sunt, ne turbentur & confundantur. t. 3. p. 336. n. 4
Jura aliqua, quæ secundum naturam sunt hominibus & brutis communia, referuntur. t. 1. p. 3. & seq. n. 10
Jus naturale hominibus & brutis commune est. ib. n. 10. Solvitur in contrarium adducta difficultas. t. 1. p. 4. n. 11
Juris naturalis & legis æternæ differentia. ib. n. 13
Jus naturale aliter in hominibus, aliter in brutis se habet. ib. num. 12
Juris naturalis communia præcepta traduntur. ib. & seq. n. 14
Juris naturalis præcepta a Consultis indicata. t. 1. p. 5. n. 15
Juris naturalis materia alia, & alia pro diversitate temporum. ib. n. 16
Juris gentium origo, ejusque divisio. ib. n. 17
Jus naturale & gentium in quo distinguantur. ib.
Juris civilis & gentium distinctio. ib. n. 18
Jus gentium positivum & immutabile, sanctiusque jure civili. ib. n. 19
Jus naturale aliud est divinum, aliud humanum. t. 1. p. 6. n. 20
Jus gentium an aliquando immutari possit per jus civile. ib. n. 21
Jus divinum positivum ecclesiasticum qua ratione dicatur divinum. ib. n. 22
Jus, quod proprie divinum appellatur, positivum est, dividiturque in vetus & novum. ib. n. 23
Jus divinum, quo hodie utimur; quod sit, & quid ecclesiasticum. t. 1. p. 7. & seq. n. 28
Jus ecclesiasticus leges complectens, divinum aliquando appellatur, sed frequentius canonicum. t. 1. p. 8. n. 29
Jus canonicum quare ita dictum. ib. n. 30
Juris canonici, ejusque progressus historia absolvitur. t. 1. p. 15. n. 51. & seqq.
Jus populi Hebraici jus civile Hebræorum dicitur a Philone Judæo. t. 1. p. 16. & seq. n. 3
Juris scientia aliquando ars liberalis, seu studium liberale dicitur. t. 1. p. 40. n. 3
Jus antiquum Decretalium in quo differat a jure novo libri Sexti, quoad impetrationem litterarum ad secundum beneficium. t. 1. p. 60. n. 11
Jus canonicum & civile constant jure scripto, & jure non scripto, & quid sit jus non scriptum. t. 1. p. 94. n. 10
Jura naturalia divina quadam providentia immobilia fiunt. t. 1. p. 116. n. 8. & 10
Jus eligendi, & jus præsentandi in quo differant, refertur. t. 1. p. 245. n. 13
Vide in verbo Electio, & Præsentatio.
Juris etymon, & variæ ejus acceptiones. t. 1. p. 8. n. 1
Jure Romanorum, jure Pontificio, & jure communi, quid significetur. ib.
Jus quomodo, & in quo sensu a justitia derivetur. ib.
Jus æternum, seu lex æterna quid sit. ib. n. 2
Jus naturale quid sit, & unde derivatum. t. 1. p. 3. n. 8
Jus publicum bifariam accipitur. t. 2. p. 45. n. 2
Jus sacrum, etiam commune, & publicum appellatur. ib.
Juris publici frequentior acceptio. ib. n. 3
Jus commune quandonam possit pactis privatorum renunciari. ib.
Juris naturalis transgressio peccatum inducit. t. 1. p. 115. n. 3
Jus canonicum non confundit contractus bonæ fidei cum contractibus stricti juris. t. 2. p. 364. n. 4
Jus canonicum potest omnibus legibus prolatis in his rebus, quæ materiam peccati concernunt, derogare. t. 2. p. 411. n. 3
Jus divinum expressum obligat semper, & absolute; jus vero divinum elicitum admittit declarationem, licet non cadat sub dispensatione. t. 3. p. 58. n. 8
in Jure divino vere, & stricte sumpto nemo dispensare potest. t. 3. p. 113. n. 3
Jus diœcesanum, & jurisdictionale Episcopis competens quodnam sit. t. 3. p. 412. n. 5
Juris civilis libri a quibus, & ubi reperti; vide in verbo Pandectæ.
Juris civilis professio in magno æstimatione. t. 3. p. 565. n. 2
Juris civilis Romanorum naufragium tum apud Gallos, tum apud Hispanos. t. 5. p. 195. n. 2
Juris civilis studium in Academiis an possit a Romano Pontifice prohiberi. ibid. n. 2
Juspatronatus consuetudine etiam a laicis acquiri valet. to. 1. p. 120. n. 15
Juspatronatus an longa possessione, vel præscriptione acquiri possit. t. 2. p. 173. n. 5
Juspatronatus causa ad judicis ecclesiastici cognitionem spectat. t. 2. p. 6. n. 4.
Juspatronatus origo inquiritur. t. 2. p. 7. n. 6
Juspatronatus Ecclesiarum tripliciter acquiritur. ib. n. 7
Juspatronatus an sit spirituale, vel spiritualibus annexum. ib. n. 8. & 9
Juspatronatus Regii causæ in qua Curia disceptari debeant. ib. n. 9. & seq. n. 10
Juspatronatus quare non transeat in creditorem, sicut in emptorem, vel conductorem. t. 3. p. 441. & seq. n. 2
Juspatronatus ex lege decemvirali, & ex edicto Prætoris quomodo procedat. t. 3. p. 288. n. 7. & 8
Juspatronatus quomodo ex lege Papia auctus. t. 3. p. 289. & seq. num. 9
Juspatronatus an aliquod remaneret in servis ad obsequium Ecclesiæ manumissis. t. 3. p. 290. n. 11

Juspatronatus Ecclesiæ appellatur Ecclesia ipsa: & juspatronatus Ecclesiæ consequitur Dominus fundi, ejus donatione facta ad Ecclesiam construendam. t. 3. p. 426. n. 2
Juspatronatus inter hæredes dividi non debet, & si propter eorum discordiam presbyter non præsentatur, cessatur a Missæ sacrificio, donec unus pari voto & consilio eligatur. t. 3. p. 417. n. 3
Juspatronatus præcipue defertur jure hæreditario, non jure sanguinis. t. 3. p. 418. n. 5
Juspatronatus non pertinet ad hæredes pro portionibus hæreditariis. ib. n. 6. 7
in Jure patronatus, attento juris rigore, successio non datur, sed ex favore, & gratia admittitur. ib. n. 8
Juspatronatus an sit individuum respectu omnium effectuum. ib. & seq. n. 9
Juspatronatus usus, & exercitium potest esse dividuum. to. 3. p. 419. n. 10
in Jurepatronatus an admittatur vicissitudo patronorum præsentantium. ib. n. 11
Jurepatronatus ad laicos spectante, datur quadrimestre ad præsentandum; semestre vero si ad ecclesiasticos spectet. ibid. num. 12. & 13
Juspatronatus, sive ecclesiasticum, sive laicale, quandonam originem sumpserit, & progressus. t. 3. p. 421. & seq. n. 4. 5
Juspatronatus quandonam ecclesiasticum, quando laicale dicatur. t. 3. p. 422. n. 3
Juspatronatus quomodo possit in alium transferri. t. 3. p. 424. n. 2
Jurepatronatus cum dote dato, ad quem pertineat præsentatio. t. 3. p. 425. n. 2
Juspatronatus quibus modis ad monachos spectare possit. t. 3. p. 426. n. 2
Juspatronatus primo, & principaliter alienari non valet. t. 3. p. 427. n. 1.
Juspatronatus in Ecclesia tribus modis acquiritur. t. 3. p. 432. n. 3. & 4.
Justitiarius pro judice accipitur in legibus, & Authoribus antiquis. t. 3. p. 200. n. 2
Justitiarius quid sit, & quid justitiaria. t. 3. p. 559. n. 3
Justitiarius specialiter sumitur pro judice causarum criminalium. ibid.
Justi potius in lege esse dicuntur, quam sub lege. t. 1. p. 21. n. 12
Juvenum ad vitia pronus impetus describitur. t. 2. p. 312. n. 5
Juvenes pudicitiam, sobrietatemque sectari, rarum, & admirandum est. ibid.
Juventus, quæ etiam dicitur virilis ætas, quando incipiat, & quando finiatur. t. 4. p. 133. n. 2

KAloquia civitas in Hungaria, Metropolitana Sede decorata. t. 1. p. 123. n. 2
Karleona inter Metropoles a peritioribus rerum Britannicarum scriptoribus enumeratur. t. 1. p. 233. n. 6
Karroffense monasterium Ordinis D. Benedicti, ubi situm, & a quo fundatum. t. 1. p. 111. n. 4
Keimelium Græca vox quid significet. t. 1. p. 345. n. 2

LÆsio ultra dimidium justi pretii quandonam detur. to. 3. p. 169. n. 4
Laici Clerici quinam dicantur, duplici modo exponitur. t. 1. p. 85. n. 2
Laicorum incapacitas quoad res ecclesiasticas & spirituales. t. 2. p. .... n. 5
Laicis competere potest jus præsentandi Prælatum, sed non eligendi. ib. n. 6
Laici priscis Ecclesiæ sæculis prædicandi munus obiere. tom. 1. p. 454. n. 11
Laici in causis temporalibus etiam a clericis, ut arbitri recipi valent: non tamen in spiritualibus. tom. 1. p. 389. n. 1. & num. 4
Laici tanquam delegati in causis ecclesiasticis procedere valent, non tanquam ordinarii; & quare. ib. n. 5
Laicus non potest contra laicum rescriptum justitiæ impetrare a Pontifice, nisi in defectum, & negligentiam judicis sæcularis. t. 2. p. 44. n. 4
Laici possunt negotia ecclesiastica tractare ministerialiter, non jurisdictionaliter. t. 2. p. 4. n. 3
Laici possunt esse assessores judicum ecclesiasticorum. ib. n. 4
Laici quare non possint cognoscere de causis spiritualibus, seu mere ecclesiasticis. t. 2. p. 5. n. 9
Laici quam cognitionem habere possint super juramento. ib. n. 10
Laici possunt jurisdictionem judicis alieni prorogare: clerici vero nequaquam, nisi de proprii Episcopi licentia. t. 2. p. 57. n. 3
Laici an possint jurisdictionem judicis sæcularis prorogare. t. 2. p. 58. & seq. n. 10
Laici jus percipiendi decimas præscriptione acquirere non valent. t. 2. p. 392. n. 6. & 8
Laicus in criminali causa nequit testificari contra clericum. t. 2. p. 136. n. 3. 5
Laici in aliquibus casibus admittuntur ad testificandum contra clericos. ib. & seq. n. 5
Laici intra cancellos Ecclesiæ cum clericis sedere non debent, aut stare. t. 3. p. 3. n. 8
Laici quomodo olim sacerdotes dicebantur a SS. Patribus, & Apostolis. t. 3. p. 3. n. 9. & p. 4. n. 12
Laici olim etiam psalmorum modulationi intendebant, non tamen in eodem loco ac sacerdotes. ib.
Laicos olim oblationem fecisse ad altare, quomodo intelligi debeat. ib. & seq.

BIBLIOTECA CENTRAL